

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 154 *Temmuz 2010 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

**3. GENÇ
KADIN
BULUŞMASI
DOSYASI**

SAYFA 34-56

**Dersim
10. Doğa ve Kültür
Festivali'nde
buluşalım!**

72 Yıl Sonra Dersim'den Yükselen Çılgık Aynı Çılgık

“Osmanlı Sultanı 2. Mahmut, Mısır Seferinden hemen sonra bu kez doğuya, Dersim’e, asker gönderir. Amaç, pervasızca sürdürülen baskı, tehdit ve saldırılarına karşın, 1515 yılından başlayarak, o döneme kadar (yaklaşık 300 yılı aşkın süre) kısmi özerklik yapısını korumaya çalışan Dersim’i her bakımdan merkeze tabi kılmak ve böylece bu asi bölgede Osmanlı otoritesini tüm yönleriyle ve esaslı şekilde tesis etmektir.”

“Mustafa Kemal de 1936’da Büyük Millet Meclisi’nde milletvekillerine seslenirken “Dahili (iç) işlerimizde en mühim bir safha varsa, o da, Dersim Meselesidir. Dahilde bulunan iş bu yarayı, bu korkunç çıbanı, ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı..” diyordu.” Ve Dersim, kanla bastırılmıştır. Munzur’un kızıl akmasına neden olacak kadar kan dökülmüştür.

Bugün; tenkil ve tehcir saldırılarının devamı olarak baskının, katliamın, çürümenin, yozlaşmanın, kişiliksizleştirilenin dayatıldığı, doğamız ve Munzurumuzla birlikte insanların da yok edilmeye çalışıldığı bir dönem yaşamaktayız. Dersim’e yeniden seferler düzenlenir gibi bölgemiz tekrar baskı altında tutulmaya, insansızlaştırılmaya, yok edilmeye çalışılmaktadır.

Egemenlerin yıllardır gündeminde olan baraj projeleri bir bir hayata geçiriliyor ve daha onlarcasına da başlanıyor. Kesinlikle üretimi amaçlamadığı ve projenin askeri amaçlar doğrultusunda olduğu artık saklanamayan barajlar, egemenlerin kendi hukuk kurallarını da çiğneyecek boyutta hayata geçiriliyor. Barajlar teslim alınamayan bölgeyi insansızlaştırmaya ve bölge halkını toprağından, suyundan, tarihinden kopararak doğallığında kendisinden koparmayı amaçlıyor. Bu projenin devamı olarak da bölgemiz yoğun şekilde karakollaşma ile zapt edilmeye çalışılıyor. Bizim tarihimizde karakollar her zaman baskının adı olmuştur ve egemenlerce bu amaçlı kullanılmaya da devam etmektedir. Karakollar en basit haklarımızı bile “güvenlik” bahaneleriyle engellemektedir, hatta “yanlışlıkla” katledilmemizin önünde hiçbir engel yoktur. Hozat ilçesinde yaşanan Bülent Karataş olayı hala zihinlerimizdedir. Köylülerimizin dolaşım hakkı bile sınırlandırılmaktadır. Köyümüzde, kapımızın önündeki tarlaya gitmemiz bile engellenmektedir. Karakollardan habersiz nefes almada bile engellenir duruma gelmekteyiz. Karakol çevresine döşenen mayınlar hem tarım ve hayvancılık alanlarımızı yok ederken, insanlarımız açısından da büyük bir tehdit unsuru oluşturmaktadır. Aslında yapılmak istenen barajlar ile zaten çevrelenen bölgelerin kontrol altında tutulması ve üzerimizde sürekli bir baskı oluşturarak sindirilmesidir. Amaç zapt etmektir.

Egemenlerin son dönemdeki “demokratikleşme” söylemlerinden bize, yeni askeri operasyonlar, yayla yasakları, ormanlarımızın yakılması, dağlarımızın günlerce bombalanması, baskı ve yeni ölümler düşüyor. Zaten OHAL koşullarında yaşadığımızdan egemenler arasında tartışılan bölgede OHAL koşullarının tekrar uygulanması mevzuları bizim açımızdan gülünç bile olabiliyor. Temel geçim kaynağımızı hayvancılık olmasına rağmen bu nedenlerden kaynaklı yaylalarımız yasaklanıyor.

Yozlaşma ve onursuzlaştırma, egemenlerin bölgede gençlik üzerinde vazgeçilmez bir politikası olarak doğajını arttırarak devam ediyor. Birahaneler aracılığıyla yaygınlaştırmaya çalışılan bir yoz kültür ile karşı karşıyayız. Gençlik, siyasete bulaşmayan, muhalif olmayan ama beyni uyuşturulmuş esrarın, içkinin, fuhuşun müdavim kişilikleri haline getirilmeye çalışılmaktadır. Gençler düşkün hale getirilmek istenmektedir. Böylelikle rahat kullanılabilir, ajanlaştırılabilir, toplumda huzursuzluk ve güvensizlik had safhaya ulaştırılabilir olacaktır.

Tüm bunlarla amaçlanan yok etmek, sindirmek, güvensizlik yaratmak ve bizim açımızdan hayatı tamamen yaşanmaz hale getirerek göç ettirmek; dilimizi, inancımızı, tarihimizi, kültürümüzü, doğamızı yok ederek bizi de yok etmektir. Böylelikle “çıban” patlatılacak ve Dersim düşürülecektir. Buna karşı direnmek tarihimizin, kimliğimizin ve geleneğimizin bize yüklediği sorumluluktur. Bu saldırı büyük ve kapsamlı bir saldırı, buna karşı direnişte daha büyük bir önem taşımaktadır. Bu direniş dilimize, inancımıza, kültürümüze ve Munzur’umuza sahip çıkmakla başlar. Bu anlamda 10. Munzur Kültür ve Doğa Festivali’ne katılmak bizim açımızdan daha bir anlamlı olacaktır. DERSİM YDG

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Merhaba;

Egemenlerin halka dönük çok yönlü saldırılarını derinleştirdiği şu dönemde yeni sayımızla bir kez daha birlikteyiz...

Sınır ötesi operasyon, OHAL, özel kuvvetler gibi faşizmin yeni saldırılarının gündeme geldiği, aynı zamanda devrimci ve yurtseverlere dönük fiili saldırıların da hız kazandığı bir süreçten geçiyoruz. Gerillaya dönük operasyonların yeni bir aşamaya vardığı, Hatay'da ve Amed'de köylülerin "terörist" diye öldürüldüğü, T. Kürdistanı'nda ormanların günlerce süren yangınlarla yok edilmek istendiği, gerilla cenazelerine işkencelerin yapıldığı bu süreç faşizmin en azgın yüzünün öne çıktığı bir süreçtir.

Ayrıca BDP ve devrimciler üzerinden tutuklama ve ev baskınları terörü sürdürülürken en son biri İstanbul'da yedisi Mersin'de olmak üzere 8 YDG okuru yoldaşımız uzun namlulu silahlarla ev baskınlarında gözaltına alınmış ve 5 yoldaşımız tutuklanmıştır. Faşizmin adalet ve hukuk anlayışının en açık örneklerinden birinin sergilendiği bu baskınlarda okurlarımız, YDG dergisi, İşçi-Köylü Gazetesi vb. çeşitli yasal süreli yayımlar ve kitaplar örgütsel belge olarak gösterilerek tutuklanmıştır. Okurlarımızın serbest bırakılmaları talebiyle tüm alanlarımızda imza kampanyası, afiş, stant vb. araçlar üzerinden bir kampanya sürdürülmektedir. Bir demokratik kitle örgütü olan YDG'nin illegal bir örgütmüş gibi gösterilmesine vereceğimiz en iyi yanıt tutuklu yoldaşlarımızla dayanışmayı yükseltmek ve bu temelde de sürdürülen kampanyanın alanlarımızda vücutlaşması tüm okurlarımızın sorumluluğudur.

Ayrıca, öfkemizi, sınıf kinimizi yükselten ve direniş geleneğine yeni bir halka ekleyerek toprağa düşen Dersim'in iki yiğit Partizan'ı Çiğdem (Kinem) ve Ferdi (Munzur) yoldaşları yine bu ay içerisinde ölümsüzlüğe uğurladık. Sınıf mücadelesinin her alanında mücadelemizi yükselterek yoldaşlarımıza ve onların bizlere bıraktığı mirasa layık olmaya çalışacağız.

Bu temelde yükselen öfkemiz ve mücadele azmimizle yaz süreci görevlerimize büyüteceğimiz emeklerimizle yoğunlaşacağız. Sınıf mücadelesinin yükseldiği bu süreçte yaz çalışmalarının önemi ve öğrenci gençliğin emekçi sınıflarla bağ kurması, devrimcileşmesi noktasında YDG'nin süreklileştirmeye çalıştığı pratik hattı bu yaz da temel gündemlerimiz arasında olacaktır. Bu anlayışla YDG mücadele perspektifi ve deneyimlerine yeni bir halka katmış Temmuz'un ilk haftasına kadar Tuzla, Çorlu vb. yerlerde YDG'lilerin gerçekleştirdiği işçi çalışmaları deneyimlerine yer vermektiz. Ayrıca öğrenci faaliyeti yürüten yoldaşlarımızın yaz çalışmalarını nasıl ele alması gerektiğine dair bir perspektif yazısına Forum köşesinde yer vermektiz.

Diğer yandan yoldaşlarımızın bu ay içerisinde Malatya ve Dersim'de gerçekleştirecekleri köy çalışmaları ve kitle çalışmaları deneyimlerine de önümüzdeki sayıda yer vereceğiz.

Kadın mücadelesi konusunda örgütümüzün yaşadığı sorunlar ve mücadele zaafını aşma konusunda son yıllarda gösterilen iradi çaba belirli bir aşamaya ulaşmış ve en son gerçekleştirilen 3. YDG Genç Kadın Buluşması ile belirli bir niteliğe daha evrilmiştir. Konun bizler ve genel devrimci mücadele açısından önemi göz önüne alınarak bir aylık bir gecikme ile de olsa YDG'li genç kadınların sürdürdüğü tartışmaların ilgiyle okunacağını düşünmekteyiz. Eleştirel bir gözle incelenmesi gereken bu dosyanın, mücadele perspektifimizi geliştireceği ortadadır.

Örgüt bilinci, devrimci teorinin önemi ve Dersim'deki Partizanlardan gelen yazıların da ilgiyle okunacağını düşünerek dergimizde yer veriyoruz...

Bir sonraki sayımızda buluşmak dileğiyle...

İ Ç İ N D E K İ L E R	İsyan.....	2-3	Kolektifin Sesi	27-28
	Forum	16-17	Gençliğe Notlar	29-30
	Röportaj	18-19	Birlik	31-33
	İşçi çalışmalarımızdan.....	21-23	3. Genç Kadın Dosyası	34-56
	Dengê Civanê	24-25	Bellek	64

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@tmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık1 Sk. No: 17/19 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 118
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 4060 958

SALDIRIYORLAR, ÇÜNKÜ KORKUYORLAR; BOYUN EĞMEYELİM, KORKULARINI BÜYÜTELİM!

Gözaltılar, tutuklamalar, operasyonlar, sokak ortası infazlar, faili meçhul cinayetler, katliamlar... Ülkemizin mücadele tarihi bakımından, TC faşizmi kadar eski olan bu uygulamaların birçok süreçte devreye sokulduğunu hepimiz biliyoruz. Tarihini baskı ve zulüm tarihi olarak yazan TC'nin saldırıları hiçbirimiz için ilk değil, kuşkusuz bu devlet var olduğu sürece de son olmayacak. Hepimiz için tanıdık olan bu saldırganlığın yükseltildiği, ancak daha önceki süreçlerden farklı olarak açılım vb. tartışmalarla allanıp pullanarak bize dayatıldığı bir dönemi yaşıyoruz.

Özellikle son dönemde hak arama talepleri çerçevesinde ortaya çıkan işçi ve emekçi direnişleri, Kürt ulusal sorunu çerçevesinde bölgede yaşanan gelişmeler, kısacası ezilenler cephesinde yaşanan hareketlenme egemen sınıflar ve onların sözcüleri açısından da bir hareketlenmeyi beraberinde getiriyor. Hemen her alanda halkımızı piyasa koşullarının, yani egemenlerin kâr hırsının insafına terk eden uygulamalar bir bir devreye sokuluyor. Güvencesiz çalışma, işsizlik gibi ekonomik saldırılarla geleceği olmayan bir yaşam dayatılıyor bizlere. Hatta tersanelerde, madenlerde yaşanan iş cinayetlerinde vb de çok net görüldüğü gibi yaşamımız bile hiçe sayılabiliyor. Ulusal sorun cephesinden ise ezilen kesimlere yönelik tutumda yine aynı saldırganlık kendisini açık bir biçimde sürdürüyor. Açılım tartışmaları ile şekere bulanmış imha ve inkâr politikaları aralıksız bir şekilde var ediyor. Bu tartışmalar süredursun, Ceylan Önkollar, Şerzan Kurtlar katlediliyor, Diyarbakır'da tarlada çalışan, Hatay'da kekik toplayan köylüler "yanlışlıkla" öldürülüyor, örgüt üyesi olduğu iddialarıyla çocuklara uzun yıllara varan hapis cezaları veriliyor, Barış Grubu üyeleri keyfi bir şekilde gözaltına alınıyor, tutuklanıyor.

Tüm bu gelişmelerin bir sonucu olarak ortaya çıkan ve daha da çıkacak olan sonuçlardan, yani halkımızın tepkisinden, kendi sorunları için mücadele etmesinden korkan egemenler kendilerince önlem almaktan geri durmuyorlar. Ezilenler cephesinde gelişebilecek hak arama taleplerini bastırmak için araçlarını çeşitli biçimlerde ortaya seriyorlar. Son süreçte yaşanan işçi ve emekçi direnişlerinde ortaya çıkan tablo sistemin rahatsızlığını

açık bir şekilde ortaya çıkartmaktadır. Egemenler ve onların sözcüleri işçi direnişlerini gerek kolluk kuvvetleri, gerek de sendikal bürokrasiyi devreye sokarak sindirmeye çalışmaktalar.

T. Kürdistanı'nda ise gelişen savaş pratiğinin de etkisiyle daha yoğun gelişmelerin yaşandığı bir süreçle karşı karşıyayız. "KCK" operasyonları adı altında yurtsever kesim-

lere yönelik sürdürülen saldırganlık, gerillanın eylemlerinin yükselmesiyle birlikte yeni bir noktaya evrilmiş bulunuyor. Bir taraftan bölge halkı ölümlerle, OHAL vb. tartışmaları ve girişimleri ile ciddi bir baskı ile karşı karşıya bırakılırken, bir taraftan da gerillaya dönük operasyonlar hızlandırılıyor. Bütün bunlar yetmezmiş gibi egemenler cephesinde yeni bir sınır ötesi operasyon hazırlığı da tartışılıyor.

Emekçi halkımıza yönelik ortaya çıkan bu sınıfsal ve ulusal boyutları olan saldırganlık, elbette ki devrimci ve demokrat güçlere karşı da kendisini güçlü bir biçimde göstermektedir. En ufak bir hak talebine bile azgınca saldırının sıradanlaştırılmak istendiği bu ortamda sistem kendi hukukunu bile çiğneyerek ardarda tutuklamaları, davaları, operasyonları devreye sokmaktadır. Pınar Sağ hakkında hepimizin bildiği gibi İbrahim Kaypakkaya'yı anlattığı için suçu ve suçluyu övme gerekçesiyle dava

açılmıştı. Demokrat kimliğinden dolayı cezalandırılmak istenen sanatçılar kervanına şimdi de Cevdet Bağca eklenmiş durumda. Cevdet Bağca “Kazım Koyuncu’yu, Ahmet Kaya’yı, Ozan Serhat’ı, Delila’yı, Uğur Kaymazı unutmayın” sözleri nedeniyle suçlu ilan ediliyor.

En geniş muhalif kesimlere bile yönelmiş bu uygulamalardan elbette devrimciler de nasibini alıyor. Devrimci demokrat güçleri engellemek için komik denebilecek bahane ve gerekçelerle operasyonlar yapılıyor. 1 Mayıs’a katılmak, işçi direnişlerine destek olmak, Newroz’a katılmak vb. gibi en demokratik faaliyetler bile suç ilan ediliyor. Çok yakın bir süreçte Güler Zere’yi, Mahir Çayan’ı sahiplendikleri için TAYAD’lı ailelerin, bazı sendikacıların tutuklandığını hepimiz biliyoruz. Benzer bir şekilde yine geçtiğimiz günlerde Alınteri ve Devrimci Proletarya okurları da doğru düzgün bir gerekçe gösterilmeden Mersin’de gözaltına alındı. Yurtseverlere yönelik operasyonlar ise artık neredeyse her gün karşımıza çıkan bir durum haline geldi. Halkalı’daki otobüse yönelik eylemi yaptıkları gerekçesiyle gözaltına alınan kişilere eylemle ilgili hiçbir şey sorulmaması, yargılamalarının sözcüğüyle ilgili hiç ilgisinin bulunmaması ise uygulamaların hukuksuzluğunu açıkça ortaya seren örneklerden biri olarak karşımıza çıktı.

Bu saldırılar silsilesinin bir parçası olarak **29 Haziran** günü YDG okuru 1’i İstanbul’dan 7’si Mersin’den 8 arkadaşımız sabah 5 sularında evleri basılarak apar topar gözaltına alındılar. Herhangi bir ciddi suç şüphesine dayanma gereği duymadan gerçekleştirilen “operasyon” sırasında ortaya çıkan uygulamalar da operasyonun gerekçesi kadar hukuksuzdu. Uzun namlulu silahlar ve kar maskeleriyle evleri ve Mersin Umut Yayıncılık Bürosu’nu basan kolluk güçleri, açıklama yapmadan bazı yoldaşlarımızı yere yatırıp kafasına silah dayayarak gözaltına aldılar. “**Dağa adam çıkartmak**” gibi komik bir gerekçe operasyona gösterilen nedenlerden birisi. Yoldaşların evlerinde ve Umut Yayıncılık bürosunda suç delili olarak gösterilen eşya ve dokümanlar ise hepimizin her yerde bulabileceği legal yayın organları, yayınevinden çıkan kitaplar, 1 Mayıslarda yasal bazı basın açıklamalarında, mitinglerde kullanılan pankart, döviz gibi eşyalar. Özcesi elle tutulur hiçbir delil ve gerekçe olmadan yoldaşlarımız gözaltı ve ardından tutuklama süreciyle karşı karşıya bırakılmış durumda.

Anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-feodal bir niteliği olan gençlik örgütlenmemizin TC devletinin ortaya koyduğu, sık sık gündeme gelen bu uygulamalara; cinayet-

lere, sokak ortası infazlara, tutuklamalara, gerillaya dönük operasyonlara karşı harekete geçmemesi düşünülemez bir durumdur. Bu noktada yükselen bu saldırganlığa karşı protestolar örgütlemek, eylem ve etkinlikler düzenlemek vs. önümüzde sürekli bir görev olarak zaten durmaktadır. Ancak bugün için çok daha somut bir şekilde YDG’li arkadaşlarımızın tutuklanmasıyla karşı karşıyayız. Hiçbir meşruiyet zemini olmayan bu sözde operasyonu teşhir etmek, kamuoyu oluşturarak sistemin kurumları üzerinde baskı oluşturmak; hem arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını hızlandıracak hem de sistemin faşist saldırganlık silsilesinin teşhirini daha somut bir zeminde yapmamızı sağlayacaktır. Unutulmamalıdır ki bu genel sürecin de bize çok net gösterdiği gibi amaç 8 kişiyi “cezalandırmak” çok ötesindedir. Çok daha kapsamlı bir çalışma olarak yaptığımız her eylem, etkinlik, açıklama yasadışı ilan edilerek engellenmek istenmektedir. En ufak bir meşruluk zemini bile olmayan, burjuva-feodal hukuk sisteminin bile kurallarının çiğnendiği operasyonlar halkımız ve hatta biz devrimci, demokrat güçler nezdinde sıradanlaştırılmak istenmektedir. Boyun eğdirmek gibi bir amaca da hizmet eden bu süreçte düşmanımıza amaçlarının nasıl boşa çıkacağını göstermek gerekmektedir. Boyun eğiş, yılgınlık ve kabullenişin tam tersine, sürece karşı ciddi bir hareketlenme ile barikat olmak gibi bir görev bütün YDG’lilerin önünde durmaktadır. Koşullarımızın uygun olduğu hemen her alanımızda çeşitli etkinlikler, eylemler örgütlemek gerekmektedir. Koşullarımızın hali hazırda uygun olduğu alanlarda masalar açmak, afiş ve bildiri dağıtımları ile yaygın duyuru yapmak, imza toplayıp yoldaşlara kart atmak, mektup göndermek, basın açıklamaları örgütlemek gibi bir faaliyet ortaya konabilir. Yaz dönemi olduğu için birçok alanımızın, özellikle üniversite faaliyeti açısından çok hareketli olamayacağı aşikârdır. Ancak yukarıda belirttiğimiz etkinlikler gibi illaki her alanımızda yapılabilecek şeyler vardır. En basit örnek olarak bir mektup yazmanın bile bir taraftan yoldaşlarımıza ciddi bir destek, düşman nezdinde ise ciddi bir baskı olduğu göz önünde bulundurmamız gerekir.

Bu gerçeklik ışığında bizi sindirmek ve korkutmak amaçlı geliştirilen bu süreci, düşmanın korkularının büyütüleceği bir sürece çevirmek elimizdedir. Saldırıların nedeni ortadadır; halkımızın hak arama taleplerinden, anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleden, örgütlenmemizden... korkmaktadırlar. Bize düşen, örgütlü mevzilerimize daha fazla sarılarak korkularını büyütmeektir.

HUKUKSUZLUĞA YENİ BİR DOSYA DAHA!

“Tacizciler, tecavüzcüler, hırsızlar, tefeciler ellerini kollarını sallaya sallaya dışarıda geziyorlar. Bizim çocuklarımızı muhalif oldukları, haksızlığa karşı durdukları, gelecekleri için mücadele ettikleri için, yasal eylemlere katıldıkları için tutuklandılar. Ben bir anayım ve buradaki diğer analarla birlikte çocuğumun yaptığı her şeyi destekliyorum ve sonuna kadar arkasındayım!”

Bilindiği üzere yüksek hâkim kurulu nezdinde tüm yargı egemenler tarafından masaya yatırılmış durumda. Koltuklarının çivileri daha sağlam çakabilmek adına hukuktan dem vururken ülkenin dört bir yanında hukuksuzluk kol geziyor. Yapmaya çalıştıkları rötuşların bizler adına bir anlam ifade etmediği açıktır. Öyle ki kendi hukuklarını yani burjuva hukukunu dahi işletmekten aciz durumdalar. Özellikle son süreçte hukuksuz gözaltılar ve tutuklamalar furyası artmış, egemenler kızışan süreçte çareyi tüm devrimci, demokrat ve yurtseverlere azgınca saldırmakta bulmuştur.

Kabaran hukuksuzluk listesine 1 Temmuz günü Mersin’de yapılan ev baskınlarıyla 8 yoldaşımızın gözaltısı eklendi. Yoldaşlarımızın evleri hiçbir gerekçe göstermeksizin kar maskeli, uzun namlu silahlarla polisler tarafından basılmış, evleri didik didik edilmiştir. Ev baskınlarında yasal olan dergi, gazete ve kitaplar örgütsel doküman olarak gösterilerek benzerlerinin çokça görüldüğü hukuksuzluk çıkmazına yenisi eklenmiştir. Toplanan tüm bu yasal yayınları teşhir masasında göstererek bir kez daha acizliklerini ilan ettiler. Ev baskınları sırasında çoğu öğrenci olan arkadaşlarımızın aileleri, ev arkadaşları, ev sahipleri tehdit edilerek korkutulmaya çalışılmış ancak hiçbirinden sonuç elde edememişlerdir. Mersin Emniyeti’nde gözaltında tutulan yoldaşlarımız 4. gün nöbetçi mahkemeye sevk edildiler. 4. gün sabahı aileleri ve yoldaşları olarak kalabalık bir şekilde adliyenin önünde getirilmelerini beklerken bizlerin orada olmasından duydukları büyük rahatsızlıktan ötürü Mersin Emniyeti bir dizi keyfi tutum ve karmaşa yaratmaya çabaladı. Ailelerin ve yoldaşları olarak bizlerin onları her açıdan sahiplenmemiz ve bu hukuksuzluğa karşı hep birlikte hareket etmemiz

elbette onları oldukça huzursuz etti. Öyle ki adliyenin önünde beklerken kalabalığın arasına siviller karışmaya çalışırken ailelerle birlikte bu tacizlere net yanıt vererek uzaklaştırıldılar. Nöbetçi mahkeme sonucunda 3 arkadaşımız tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken, 5 arkadaşımız tutuklu yargılanmak üzere hapisaneye sevk edildiler. Adliye çıkışında tutuklanan yoldaşlarımızı polisin tüm engelleme çabalarına rağmen sloganlar eşliğinde uğurladık. Ardından ailelerle birlikte Salı günü saat 12.30’da diğer kurumların da katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Açıklamada yoldaşlarımızın tutuklanmasının tüm diğer devrimci, demokrat, yurtsever kesimlere yapılan saldırılardan bağımsız olmadığını, özellikle son süreçte Mersin’de birçok devrimci, ilerici ve sendikacıların gözaltı ve tutuklama saldırılarına maruz kaldığının altı çizildi. Samsun’da Ahmet Türk’e atılan yumrukla dikkatleri üzerine toplayan valinin Mersin’e atanması ve Mersin’de yaşanan bu hukuksuzluk silsilesinin dikkat çekici olduğu ifade edildi. Ardından tutuklanan yoldaşlarımızdan birinin annesi söz aldı. Konuşmasında “ tacizciler, tecavüzcüler, hırsızlar, tefeciler ellerini kollarını sallaya sallaya dışarıda geziyorlar. Bizim çocuklarımızı muhalif oldukları, haksızlığa karşı durdukları, gelecekleri için mücadele ettikleri için, yasal eylemlere katıldıkları için tutuklandılar. Ben bir anayım ve buradaki diğer analarla birlikte çocuğumun yaptığı her şeyi destekliyorum ve sonuna kadar arkasındayım!” ifadelerinde bulundu. Ananın konuşması alkışlarla, sloganlarla destek buldu. Bizler yoldaşlarımızın haksız tutuklanmalarına karşı ailelerle birlikte mücadelemize son hızıyla devam ediyoruz.

Bir YDG’li

İDDİANAME:

Facebook'ta grup kurarak grup arkadaşlarına her yerde satışı yapılan hatta üzerinden vergi alınmasına rağmen illegal olan şarkılar göndermek suretiyle devleti yıkmaya teşebbüs etmek;

Gazete bayilerinde ve kitapevlerinde hali hazırda satışta olan yani yine her türlü vergiye tabi olmasına rağmen illegal olan gazete, dergi vb. yazılı araçları 'okumadan almak' suretiyle suçla bulaşmak;

Kazım Koyuncu'yu yani Karadeniz müziklerini dinleyerek etnik ve bölgesel bölücülüğe hizmet etmek hatta bir seferinde halkın içerisinde 'dido dido canım dido' diyerek açılımı 'devrimci işçi dernekleri ordusu' olan illegal örgütün propagandası yapmak;

6. Filo'yu ülkemize bizzat davet ettiğimiz halde onu ülkeye sokmayan Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının hatta ileri giderek Mahir Çayan'ın hatta suyunu çıkartarak İbrahim Kaypakaya'nın resimlerini duvara asmak suretiyle ileri ahlaksızlık göstermek ve bizi 'asmayalım da, vurmayalım da, parça pinçik etmeyelim de besleyelim mi?' demek zorunda bırakmak

Bütün arkadaşlarının hatta sokakta yanından geçen herkesin dağa çıkıp çıkmayacağını sorgulamamak, dağa çıkma belirtisi gösterenlerle aynı otobüse binmek suretiyle suçluya yardım ve yataklık etmek;

Her ne kadar bugünlerde devletin bizzat kendi eliyle açtığı Kürtçe yayın yapan TRT ŞEŞ olmasına rağmen 'ben Kürtçe de söylerim' dediği için vatan haini ilan ettiğimiz Ahmet Kaya'yı MP3 çalarında bulundurmak suretiyle bin yıllık kardeşliğimizin dibine kibrit suyu dökmek;

Üç milyar maaş alan ama yine de doyumsuz olup Ankara'da eylem yapan Tekel İşçilerine, üstümüzde çok şık duran taşlanmış kotları üreten ve burunlarına azıcık toz kaçtı diye ayaklanan kot taşlama işçilerine destek vermek ve bu destekler sırasında ölen ve ölmeye devam eden maden işçilerini anmak suretiyle uyuyan deviyandırılmaya çalışmaktan;

Uzun süreli ve her zaman belli belirsiz muallak kalan, yani ne zaman yargılanacağı bilinmeyen bir yargı sürecine mahkum edilmesini talep ediyorum.

Mesajlar... Mesajlar... Mesajlar... Mesajlar... Mesajlar...

Merhaba Dostlar

Sizleri hiç tanımıyorum. Buna hiç de gerek yok zaten. Dünyanın neresinde olursak olalım, biz sizi tanırız değil mi? Ne de olsa aynı topraktan geldik. Hiçbir mantıklı temeli olmayan bir tutuklama silsilesiyle karşı karşıyayız galiba. Protesto ediyorum. Bu ülkede adaletin zerresinin olmadığı tüm çıplaklığı ile bir kez daha ortaya çıkmış oluyor. Muhalif dergi-gazete, kitaplardan, insanlarımızdan epey korkuyorlar anlaşılın. Ama korkunun ecele faydası yok. Sizleri kucaklıyor ve yanıklarınızdan öpüyorum. Hepinize sevgiler ve selamlar...

1 Mayısı tatil yapıp, 1 Mayıs'a katılanları cezalandıran; Kürtçe kanal açıp Kürtçe müzik dinleyenlere savaş açan; önce kitapları bandrolleyip sattıran daha sonra bunları toplattıran bu zihniyete karşı yılmadan, dimdik ayakta gelecek güzel günlerin şafağını seninle sayıyorum.

...

Tutuklu olan sen değilsin biliyorsun değil mi? Biziz tutuklu olan. Biziz asıl mahkum kılınanlar. Biz dışarıdakiler. Halkların kardeşliği, sevgililiği için mücadele eden bir avuç yurtsever sen ve senin gibi değerli devrimcilerin yolunda ilerleyeceğiz. Bu ülkeyi esaretten biz kurtaracağız. Seninleyiz yoldaş! Ankara'dan Diyarbakır'dan sevgi ve selamlar gönderiyorum sana yolun açık olsun.

Yaşasın Devrim!

...

Dostlarım,
aynı göğün altındaydık
şimdi üstünüzde bir gökyüzü diye
bembeyaz bir tavan başımızda
gökyüzü gömülüdür yüreğinize bilirim
gördüm aynı coşkuyu sokak sokak birlikte
ve dağıldı hep birlikte sol göğüs kafesimiz
ağır kara haberlerde
umudu taşıyordu gözleriniz
korktular, parmaklık geçirdiler önüne
ama size söz dostlarım
siz ordaysanız... biz buradayız... taşıyoruz...

...

Ülkeni, ülkendeki insanı sevdiğin için; havada uçan kuşla toprakta açan çiçek arasındaki çelişkiyi gördüğün için; kasketi, kasketin altındaki köylüyü sevdiğin için; bal-yozu, balyozu tutan işçiyi sevdiğin için; hain, düzenbaz, işbirlikçi, hırsız olmadığını için; aşık olabildiğin için; her 1 Mayıs'ta safında yer aldığın için; dünyanın öbür tarafındaki sınıfdaşınla sevinebildiğin için, üzülebildiğin için;

Yani her şeyi ve herkesi en az kendin kadar sevebildiğin için...

...

Sen de
doğmamış bebeğin elleri adına
karanlıktaki ışık adına
topraktaki tohum adına
dağdaki çiçek adına
bizi birbirimize bağlayan-kenetleyen
yüreklere adına
beyinlerimizdeki fikir adına
ellerimizin ucundaki yaşam adına
aşk adına
sevgi adına
Umut(lu)ol
dirençli ol...

...

Kardeşim,
birbirimizi hiç tanımasak da, en çok biz tanıyoruz birbirimizi! Ortak sevinçlerimiz, ortak üzüntülerimiz var bizim,

Daha güzel, daha adaletli bir hayat isterken bile ortaklaşıyoruz.

Bedenlerimizi hapsedebilirken soğuk duvarlar arasına, düşüncelerimizi asla hapsedemeyecekler!

Ankara'dan bir güvercin uçuruyorum senin için; sevgi, inanç, sabır var kanatlarında...

Sevgiler...

...

İnsanlar için öleceksin
hem de hiç görmediğin insanlar için
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken
hem de en güzel en gerçek şeyin
yaşamak olduğunu bildiğin halde...
selam

Sen benim bir kadın olarak cesaret edemediğim şeyleri yaptın. Ve şimdi o dört duvar arasındasın. Evet biz gençler buna cesaret edemiyoruz ama her zaman yüreğimiz sizinle... Başın her zaman dik olsun güzel insan...

Ege faşizme mezar olacak!

Ege Üniversitesi'nde **Türk Tarihi Topluluğu** adı altında örgütlenen faşist öğrenciler 14 Mayıs Cuma günü "**İzmir'in işgali ve acı yıllar**" adlı bir panel düzenleme niyetindeydiler. Bir gün öncesinden topluluğun başkanının faşist ve internette silahlı fotoğraflarının olduğunu öğrenen devrimci ve demokrat öğrenciler olarak bir araya gelerek paneli yaptırmama kararı aldık. Panelin saatinden 2 saat önce panelin yapılacağı binanın önüne gelerek "**Yaşasın halkların kardeşliği**" şiarlı bildirimizi dağıtıp panele gelenlere durumu anlatıp paneli yaptırmayacağımızı söyleyerek geri çevirdik. Bunun üzerine faşistlerle aramızda çatışma çıktı ve faşistler kendilerine yakışır bir şekilde kaçtılar. Bizler de daha sonra çatışmayı izleyen öğrencilere dönük ajitasyon çektik ve bir saldırıya karşılık altıncısı düzenlenen Canan Kulaksız Alternatif Bahar Şenliği alanında yer aldık.

Tunceli Üniversitesi Bahar Şenliği Özel Hareket Tarafından Basıldı

Bu sene birincisi düzenlenen Tunceli Üniversitesi Bahar Şenlikleri gerçekleşti.

Bahar şenliklerinin üçüncü gününde Nazım Hikmet'le ilgili slayt gösterileri ve şiirler okunarak Nazım Hikmet anıldı. Devrimci ve demokrat öğrencileri tarafından bir metin hazırlandı ve hazırlanan metinde; nasıl bir üniversite, nasıl bir eğitim istiyoruz sorularına ve sistemin insanlar üzerindeki etkisine değinildi. Bu durumdan rahatsız olan faşistler, şenlik devam ederken iki madde bağımlısı genci okul içerisine göndermiştir. Madde bağımlısı olan gençler onlara engel olmaya çalışan öğrencilerden birinin kafasına silah dayanmıştır. Bu durumu gören diğer öğrencilere de silah doğrultulmuştur. Bunun üzerine bütün öğrenciler özel hareket ekibini "**Baskılar Bizi Yıldırılmaz**", "**Faşizme Karşı Omuz Omuz**", "**Direne Direne Kazanacağız**" sloganlarıyla dışarı çıkarmayı başarmıştır. Daha sonra öğrenciler oturma eylemi yaparak bu durumu protesto ettiler.

Dersim YDG

Dicle Üniversitesi'nde Rektörlük Protestosu

Diyarbakır'da bulunan demokratik kitle örgütü ile meslek odaları, Dicle Üniversitesi'nde Rektör Ayşegül Jale Saraç'ın seçilmesiyle birlikte üniversitede cemaat yönetiminin hakim olduğunu ve başlayan baskıcı, ötekileştirici politikaların kaygı verici olduğunu belirterek bu politikalara son verilmesini istedi.

20 Mayıs'ta D.Ü. Diş Hekimliği Fakültesi önünde bir araya gelen **Dicle Üniversitesi İzleme Komisyonu** buradan Rektörlük binasına doğru yürüyüşe geçildi. Dicle Üniversitesi öğrencilerinin de destek verdiği eylem boyunca "**Baskılar bizi yıldırılmaz**", "**Şehid Namırın**", "**Gerici ve faşist kadrolara hayır**", "**Dicle faşizme mezar olacak**" vb. sloganlar atıldı. "Cemaat üniversitesi değil özgür-demokratik Dicle Üniversitesi" pankartı açan kitle, Rektörlük binasının önüne basın açıklamasını gerçekleştirdi.

Amed YDG

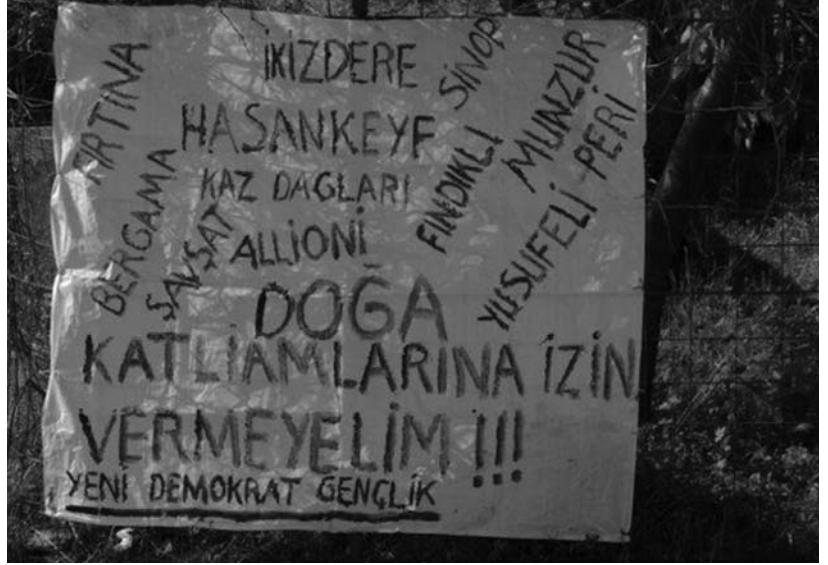
Kültürümüze ve doğaya sahip çıkalım

Gemlik'te 9-10-11 Haziran günlerinde yöre dernekleri festivali yapıldı. Gemlik'te bulunan 19 yöre derneği kendi kültürünü, gelenek ve göreneklerini yansıtmak amacıyla stant açtı.

Bizler de **Bursa YDG** olarak bu festivale kitlesel katılım sağladık. Yöre dernekleri ile iç içe, gerek horonlarla gerek türkülerle gerekse de halaylarla yer aldık. Bu zaman sürecinde gençlerle hem yöresindeki hem de yaşadıkları yer olan Gemlik'in sorunlarını tartışma fırsatı yakaladık.

Yöre derneklerinin ortak ve en acı veren sorunları ülke genelinde yapılmak istenen HES projeleridir. Bu HES projeleriyle doğanın yok olacağı, çeşitli hastalıkların görüleceği ve iklim değişikliklerinin olacağına yöre insanları farkında.

Biz de YDG'liler olarak bu sorunlara ilişkin tüm kamuoyuna bir mesaj vermek istedik ve festival alanına Yeni Demokrat Gençlik imzalı "**Doğa Katliamlarına İzin Vermeyelim**" pankartı astık.

"Vermeyelim" pankartı astık.

Bizler gençlik olarak yani yarının geleceği olarak bugünden doğamıza sahip çıkalım!

Doğa katliamlarına izin vermeyelim!

Bursa YDG

Bülent yoldaş anıldı

24 Mayıs 2010 tarihinde, ATİGF'e bağlı **Viyana Türkiyeli İşçiler Derneğinde**, 23 Mayıs günü ölümsüzlüğe uğurladığımız **Bülent Arslan** için bir anma gerçekleştirildi. Kitlesel bir katılımın olduğu anmada, Bülent yoldaşı anlatan bir yazının

okunması ile birlikte programa geçildi. ATİGF ve ADHK aktivistlerinin ortak düzenlediği anma etkinliğinde somut olarak Bülent yoldaş şahsında devrim şehitlerinin, devrim ve sosyalizm ideallerine bağlılığına vurgu yapıldı.

Avusturya YDG

Filistin halkı yalnız değildir!

Siyonist İsrail tarafından yardım amacıyla Gazze'ye giden barış gemilerine saldırması üzerine bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Truva Atı önünde **1 Haziran Salı** günü saat 20.00'de Yeni Demokrat Gençlik ve Ezilenlerin Sosyalist Partisi olarak bir basın açıklaması örgütledik.

Basın açıklamasına Çanakkale halkının ilgisi oldukça yoğundu. Basın metninde: "İsrail vahşete kana doymuyor. Bu saldırganlık ve katliamlar İsrail tarafından yapılsa da esasta ona destek veren, hamiliğini yapan emperyalist ABD ve diğer emperyalistler bulunmaktadır. Bu kanlı katliamın tek sorumlusu sadece ABD-AB değil içinde yaşadığımız bozuk düzenin bezirganlarıdır. İsrail gözü dönmüş katil bir devlettir!" denildi. Sloganların ardından basın açıklaması sona erdi.

Çanakkale YDG

Mayıs ayı şehitleri ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya anıldı!

Mayıs ayı şehitleri ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzlüğünün 37. yılında Türkiye'nin birçok yerinde eylemler ve etkinliklerle anıldı.

Biz de İzmir YDG olarak bu sene 18 Mayıs sürecinde Kaypakkaya yoldaşı anarken onun yarattığı kopuşu ve son dönemde yaşanan pratiklerin hala Kaypakkaya yoldaşın sistemin korkulu rüyası olduğunu göstermesini ön plana çıkararak; onun Kemalizm, Kürt sorunu, Türkiye'de devrimin yolu-Halk Savaşı ...vb. konularda fikirlerinin anlatıldığı bir bildiri hazırlayıp her iki okulda da hafta boyunca dağıttık. Ve Ege üniversitesinde YDG ve PARTİZAN yazılamalarıyla PARTİZAN şablonlarını yaygın bir şekilde yaptık.(TGB'liler ile 9 Eylül'de, Ülkücüler ile Ege Üniversitesinde kavga çıkması bu faaliyetleri akamasına neden oldu.)

Ayrıca Mayıs şehitlerini anmak için YDG, SGD, Ekim Gençliği, DGH, ÖEP'in örgütleyici olduğu eylemler yapıldı. İlki 17 Mayıs günü 9 Eylül Üniversitesinde; ardından da 18 Mayıs günü Ege Üniversitesinde yapılan eylemlerde "İbrahim Kaypakkaya'yı, Denizleri, Dörtleri Unutmadık-Unutturmayacağız!" pankartı açıldı. Yapılan basın açıklamasında "Tüm görkemli duruşları, yaşamları ve ölümleriyle bizlere gelecek mücadelesinin yolunu çizen

Mayıs Şehitlerini anmak onların ideallerini yaşatmak ve onları anlamaktan geçmektedir. Milyonlarca üniversite mezununun diplomalı işsizliğe maruz kaldığı, işsizliğin zararların ve açlığın sistemleştiği, emperyalist ülkelerin dünya halklarına kan kusturduğu bugün; onların ideallerini anlamak biz halk gençliği için mücadele etmektir. Biz üniversiteli, Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Ermeni... gençlik, biz genç kadınlar ve ayrımcılığa baskıya uğrayan diğer kesimler için onları anmak; Mayıs'ta ayağa kalkmaktır...

Kürt halkının evlatlarının sokak ortasında katledildiği, çocuklarının ve seçilmişlerinin hapishanelere tıkıldığı, tarihsel miraslarımızın, doğal güzelliklerimizin baraj projeleri, HES'lerle tamamen siyasal nedenlerle emperyalist şirketlere peşeş çekildiği, geleceğimizin tamamen karartılmak istediği bu dönemde onları anmak, onların ideallerini yaşatmak bizler için bir seçim değil bir zorunluluk olmuştur..." denildi. 19 Mayıs günü için planlanan panel ise; Şerzan Kurt'un şehit düşmesinden kaynaklı iptal edilerek hep beraber cenazenin başına, hastaneye gidildi...

İzmir YDG

İbo, Haki ve Dörtler Anıldı

İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler Dicle Üniversitesi'nde Yeni Demokrat Gençlik, Demokratik Yurtsever Gençlik, Sosyalist Gençlik Derneği ve Demokratik Gençlik Hareketi tarafından 20 Mayıs Perşembe günü ortak yapılan bir basın açıklamasıyla anıldı. Dicle Üniversitesi İzleme Komisyonu'nun üniversitedeki eyleminin ardından bir araya gelen kitle "**Şehid Namırın**", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "**Ey Şehid Riya De Riya Me Ye**", "Şerzan Yoldaş Ölümsüzdür" sloganları eşliğinde yürüyerek Fen-Edebiyat Fakültesi önüne geldi. "**İbo, Haki, Dörtler... Unutmadık, Unutturmayacağız!**" pankartı arkasında bir araya gelen kitle burada Mazlum Doğan, Haki Karer, Dörtler, Deniz Gezmiş, Hü-

seyin İnan, Yusuf Arslan ve İbrahim Kaypakkaya'nın resimleri üzerine çiçekler bıraktı. Muğla Üniversitesi öğrencisi Şerzan Kurt'un öldürülmesini de kınayan kitle daha sonra saygı duruşunda bulundu. "Şehidên Gulanê Namırın", "**Çelik Aldığı Suyu Unutmayacak**", "Em Şehidên Gulanê Jı Bır Nakin" dövizlerinin taşındığı basın açıklaması; "Faşizme karşı eğilmeyen başlar, verilmeyen sırlar, yakılan bedenlerdir bu destanı yaratan. Faşizmi zindanlarında yenenlerden miras kalmıştır bize direniş. Ne yakınıyoruz burada ne de ağıt yakıyoruz. Düşen bütün yiğit devrimcilere tekrar zafer sözü veriyoruz" sözleri ile son buldu.

Amed YDG

ANTEP

İbrahim Kaypakkaya Antep'te bir piknikle anıldı. 16 Mayıs Pazar günü Kırkgöz'de köyden gelen okurlarımızla buluştuk. İbrahim yoldaşın mücadelesini anlattık. Sohbet sırasında önder yoldaşın Kemalizm, ulusal sorun ve mücadele tarzını ele aldık. Verimli geçen sohbetten sonra aracımızla Antep merkeze geri döndük. Bu anma hazırlığını yaparken çeşitli eksikliklerimiz olmasına rağmen Antep'in mevcut gerçekliğine göre olumluydu.

Antep İK Okurları

ÇANAKKALE

İbrahim Kaypakkaya 37. yılında Çanakkale'de de anıldı. Demokratik Gençlik Hareketi ve Yeni Demokrat Gençlik imzalarıyla örgütlenen basın açıklaması saat 15.00'te Truva Atı'nın önünde gerçekleştirildi. Basın açıklamasında komünist önderin hayatı ve mücadelesine de değinildi. Basın açıklamasında sık sık "Önderimiz İbrahim/İbrahim Kaypakkaya", "evrim şehitleri ölümsüzdür" ve "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Basın açıklamasıyla aynı gün bir de anma gerçekleştirildi. Yeni Demokrat Gençlik ve Demokratik Gençlik Hareketi'nin ortak örgütlediği anma saat 19.30'da PSAKDER'de gerçekleştirildi. Saygı duruşunda "Vartiniğe Bir Köm" şiirinin okunmasıyla etkinlik başlamış oldu. Ardından şiir dinletisi gerçekleştirildi. Şiir dinletisinin ardından "Kırmızı Gül Buz İçinde" belgeseli izlendi. Etkinlik müzik dinletisi, ardından da kurum temsilcilerinin yapmış olduğu konuşmaların ardından sona erdi.

Çanakkale YDG

PERTEK

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 37. yılında Dersim'de TKP/ML militanları tarafından "**İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür**", "İbo yaşıyor TİKKO savaşıyor" ve "**TKP/ML-TİKKO**" imzalı yazılımlar yapılmıştır. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 37. yılında Pertek'te yapılan afişlerle ve yazılımlarla anılmıştır.

Ayrıca Pertek Gençlik Kültür Merkezi'nde Partizan ve YDG tarafından 18 Mayıs Salı günü komünist önder İbrahim Kaypakkaya, 8 Mayıs günü de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan Ve Hüseyin İnan anması yapıldı.

Pertek Partizan

Dersim Partizan ve YDG, 16 Mayıs Pazar günü gerçekleştirdiği kır gezisi ile İbrahim Kaypakkaya'yı andı.

Kaypakkaya'yı anmanın mirasını daha ileri taşımakla anlam bulacağı vurgulandı. Ardından İzmir Yeni Kapı Tiyatrosu oyuncularının sergilediği sokak tiyatrosu ile etkinliğimiz son buldu.

Dersim YDG

2 TEMMUZ ANMASI

Malatya'da 1 Temmuz günü saat 20.00'da Pir Sultan Abdal Derneği önünde toplanan kitle 2 Temmuz 1993 Sivas katliamını protesto etti. Malatya Pir Sultan Abdal Derneği tarafından örgütlenen ve EĞİTİM-SEN, ÖDP, BDP, ESP, HALK CEPHESİ, DHF ve PARTİZAN'ın katıldığı eylem kortejlerin oluşturulmasıyla ve meşalelerin yakılmasıyla Emeksiz üst kavşağına doğru yürüyüşe geçilmesiyle başladı.

Yürüyüş boyunca "Kahrolsun faşizm", "Kattiller halka hesap verecek", "Sivas'ın katili patron-ağa devleti" sloganları atıldı. Yürüyüş sonunda yapılan açıklamayla eylem sona erdi.

Malatya

Belli bir süredir burjuva siyasetin, reformist sol grupların hatta devrimci kurumların dahi gündeminde “demokratikleşiyor muyuz?” söylemleri pelesenk olmaktadır. Bu söylemlerin en önemlisi ve yoğun bir şekilde tartışılan konusu da 12 Eylül AFC’si ile gelen ’82 Anayasasının yerine getirilmek istenen yeni anayasa ve bu bağlamda yürütülen tartışmalardır.

İlk olarak kamuoyuna kontrgerillanın devlet içinden tasfiyesi adı altında başlayan Ergenekon davası; demokratikleşmenin, devletin karanlık yüzüyle hesaplaşması olarak burjuva feodal medyada uzun süre gündem yarattı. Ardından gelen sahte açılımlar Ermenilere, Kürtlere, Romanlara vaatler sunarken hak vermeyi değil gasp edilen hakların, faşist devletin uygulamalarının içselleştirilmesi milli birlik projelerinin hayat bulmasından ibaretti. Demokratikleşme adı altındaki süreci adım adım uygulayan devlet, Kürt halkının meşru siyasal ifade hakkını gasp edip DTP’yi kapattı, yasal temsilciler siyasi yasaklar aldı, belediye başkanları tutuklandı. Artık olağanüstü hal dönemlerinin bittiğini, normalleştirmeyi hiç utanmadan milyonlara haykırdıkları anlar binlerce kişinin KCK operasyonları kapsamında hapishanelere doldurulduğu zamanlardı.

Kardeşiz ve kardeşçe bir yaşam dedikleri anlar Aydın Erdemlerin, Şerzan Kurtların katledildiği, analar ağlamasını dedikleri anlar, ana kuzusu denilecek yaştaki Ceylan Önkol’un vücudunun parça parça olduğu, Taksim’in evlatlarını arayan Cumartesi Annelerinin çığlıklarıyla inlediği zamanlardı. En sonunda oyunlarının ve yalanlarının son hamlesi olarak üstelik demokratik sıfatıyla anayasa değişikliği karşımıza çıkmaktadır.

İktidar kliği tarafından sürecin tamamlayıcı hamlesi olarak yansıtılan paket, geçmişiyile yüzleşen ve demokratikleşen devletin yeni yüzü konumundadır, muhalefet kliği ise en temelde iktidarın mevkiini perçinlemek, sürekliliğini sağlamak ve yargıyı genel siyasetine ortak etme amacı taşıdığını slogan haline getiriyor. Burjuva medyanın görsel ve yazılı basınında genişçe yer tutan bu tartışmalar belli çevreleri de bu kaosun bir parçası haline getirmiş, aslında taraf olunamayacak bir durumdayken taraf olunmuştur. Her ne kadar ’82 Anayasasının temel taşları korunsun da darbe anayasası psikolojisinden kurtulmak ve sınırlı iyileşmeler sebep gösterilerek iktidar kliğine; demokratikleşme safsatalarının iktidarın yerini korumak için attığı adımlar olduğunu savunup mücadeleyi salt iktidar eleştirisine indirgeyenler de muhalefet kli-

ğine eklemiş durumdadır.

Durum bu şekilde seyir ederken süreç ve devamındaki anayasa paketi tartışmaları kendisine devrimci payesi biçen kimselerin müdahil olmayacağı bir konudur. Tartışmaların aslında klik çatışmalarından, egemenliğin paylaşılmasından ibaret geldiği açıktır. ’82 Anayasasıyla egemenler arası mücadelede bir adım öne geçen ve konumunu işçi, köylü, emekçi, öğrenci ve genel itibariyle tüm kesimler üzerinde bir hak gaspı yaratarak demokratik talepleri rafa kaldırıp sendikasız ve güvencesiz yaşamı yaşamın kendi haline getirenler konumlarını kaybetme korkusu yaşamaktadır. Egemen güçlerin belli bir kesimini temsil eden iktidar kliği yürütme organındaki değişikliklerle gücüne güç katıp; HSYK, Anayasa Mahkemesi’nde yapılacak değişiklikler ile de karşı tarafın sırtını yasladığı son dayanakları da düşürme planları yapmaktadır.

Paketteki belli adımların ilerici bir nitelik taşıdığı konusunda söylemler yükselirken bunların belli bir kamuoyu yaratmak, halka destek vermesi için gidilecek adımlar olarak düşünülmüş hiçbir dayanağı olmayan açıklamalardır. Çünkü grev hakkı verilmeden tanınan toplu sözleşme hakkının pratikte hiçbir geçerliliği yoktur. Aynı şekil, darbelerinin yargılanmamasının önündeki engeller kaldırılmaya çalışıldığı söylemleri yükselse de bu süreçte açılacak bir dava zaman aşımı sebebiyle hiçbir sonuç getirmeyecektir.

Anlaşıldığı üzere demokratikleşen ve hak gaspına son veren bir anayasa olmamakla birlikte muhalefet kliğinin söylemleri de hizmet ettikleri egemenlerin mevkiilerini korumak için yaptıkları son çırpınışlar olduğu ortadadır. Taraflardan birinin arkasında olmak aynı zamanda egemenlere hizmetten öteye gitmeyen hiçbir kazanımın yaşanamayacağı yanlış bir tutumdur. Bu taraflık aynı zamanda yıllardır sömürülenlerin ve bundan sonraki süreçte çarkı ellerine alanlardan da farklı bir muamele görmeyecek olan ezilen sınıfların tüm yaşadıklarını meşrulaştıracaktır.

Kendisini sömürü üzerinde var eden bir sınıftan beklenenecek azami orandaki demokratikleşme, sendikal haklar, kişi hak ve hürriyetleri vs. yaşamın içinde tutuklamalar, polis ve devlet terörüyle bastırılan sözde uygulamalar olarak kalacaktır. Bu kavramları kağıtlardan çıkarıp hayata geçirecek olan yol, işçi sınıfının mücadelesinden geçmektedir ve zafer ancak bu yolla yürütülecek politikalarla sağlanacaktır.

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİ PAKETİ

Silah ve slogan sesleri ile düştüler toprağa...

Bir kez daha günlerin ağır ve ölüm haberleriyle geldiği bir günde, amansız bir çarpışmaya daha tanıklık etti Dersim toprakları. Günler boyu belki de bütün çiğdemler kırıldı, tomurcuklar isyan etti, Munzur daha bir asi çağladı..

29 Haziran gecesi Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Aslandoğmuş ve Hülüküşağı köyleri arasındaki ormanlık alanında çıkan çatışmada iki TİKKO gerillası şehit düştü.

TKP/ML TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan açıklamaya göre şehit düşenlerin 1983 Tokat Zile doğumlu Munzur kod isimli **Ferdi Karacan** ile 1987 Sivas Zara doğumlu Kinem kod isimli **Çiğdem Yılmaz** olduğu bildirildi.

Bir kez daha günlerin ağır ve ölüm haberleriyle geldiği bir günde, amansız bir çarpışmaya daha tanıklık etti Dersim toprakları. Günler boyu belki de bütün çiğdemler kırıldı, tomurcuklar isyan etti, Munzur daha bir asi çağladı... Haberler salındı dört bir yana... Bu sloganlarla güneşe yürüyenler kimlerdi?... Kimlerdi kulakları sağır edercesine özgürlük türkülerini haykırarak kölelik zincirlerinden bir parça daha koparan?...

Kinem ve Munzur yoldaşlar, tıpkı kodlarını taşıdıkları kendilerinden öncekiler gibi, Munzur'un asiliği ve coşkusunu kuşanarak silahlarının son mermisine kadar çarpıştılar. Silah ve slogan seslerinin yankılandığı Dersim dağlarında onlarla yeniden yazıldı umudun türküsü...

"Hele bir dağlara ulaşalım, seslerimizi duyarsınız, silahlarımız söyler son sözlerimizi" demişlerdi dağların doruklarını adımladıklarında. Tepeden tırnağa inançlıydılar. Bölge halkından olmadıkları halde kısa sürede köylülerin yüreklerinde yerlerini almayı başarmışlardı. Şehirlerin Kara Kızı, dağların Kinem'i; Ufaklığı ise Munzur'u olmuştuk. Köylülerle kurdukları ilişki, savaşçılıkları kısa sürede dilden dile yayılmaya başlamıştı. Dersim halkı şimdilerde bu iki yiğit gerillayı anlatıyor bilmeyenlere. Munzur için **"askeri yönü, arazi bilgisi çok iyiydi, elinden dürbün düşmezdi..."** denirken Kinem'in coşkusu, atılmalılığı, kitlelerle kurduğu sıcak ilişkiler örnek veriliyor.

Kinem Sivas'ta toprağa verildi

Çiğdem Yılmaz (Kinem), 2 Temmuz günü kimlik tespiti ve ailesinin teşhis etmesinin ardından Elazığ Fırat Üniversitesi Araştırma Hastanesi morgundan alınarak Yıldızbağları'nda bulunan Cemevine götürüldü. Burada kızıl banda sarılan alını yoldaşları tarafından öpülerek **"Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı", "Çiğdem yoldaş ölümsüzdür"** sloganları, alkış ve zılgıtlarla yapılan uğurlama töreninin ardından memleketi Sivas'ın Zara ilçesi Kanlıçayır köyüne yolcu edildi.

Çiğdem Yılmaz, dağlara kodlanan ismiyle Kinem, 3 Temmuz günü kendi köyünde ailesi, devrimci dostları ve yoldaşları tarafından düzenlenen bir cenaze töreninin ardından toprağa verildi.

Mezarlığa kadar yapılan yürüyüş sırasında sık sık **"Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı", "Devrim şehitleri ölümsüzdür"** sloganları atıldı. Mezar başında Kinem ve Munzur şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından yoldaşları adına bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada Kinem'in mücadele azmi ve kararlılığına dikkat çekildi. Ardından, yine sloganlar eşliğinde yeniden bir Çiğdem çiçeği olarak yeşermek üzere sloganlar eşliğinde toprağa verildi.

"And olsun ki bıraktığınız bayraklar ve silahlar sahihsiz kalmayacak!"

Günlerdir kimliği tespit edilemediği için Elazığ Fırat Üniversitesi Hastanesi morgunda bekletilen Ferdi Karacan, TKP/ML Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan açıklamayla kimliğinin belli olmasının ardından ancak 3 Temmuz günü teşhis edilebildi. Polis burada, aile üzerinde sürekli olarak korkutmaya ve suçlu psikolojisi yaratmaya çalıştı. Cemevinde yoldaşlarının yaptığı hazırlıkları kastederek "Çocuğunuzu cemevine göndermeyin.

Biz gerekli şeyleri karşılayarak göndeririz. Hastaneden alın gidin. Bunlar Cemevinde slogan atacaklar” tarzında söylemleri ile cenazeyi bir an önce gönderme telaşına girse de bu çabası sonuçsuz kaldı. Cenaze hastaneden alınarak öncelikle Cemevi’ne götürüldü. Cenazenin hazırlanması sırasında dışarıda kitle marşlarla yoldaşlarını bekledi. Yıkama sırasında vücudunda fazla sayıda mermi izi olduğu ve bazıların yakın mesafe atışları olması dikkat çekti. (Aynı durum Kinem yoldaş açısından da geçerliydi...)

Ardından yoldaşları ve dostları sırayla kızıl bant bağlı alınından öptükleri Munzurularının şahsında tazeledi kavga yeminlerini...

Kızıl karanfillerle süslenen tabut “**Halk savaşçıları ölümsüzdür-Partizan**” yazılı pankartın arkasında Cemevi bahçesine getirildi. Munzur yoldaşın etrafında toplanan kitle öncelikle Kinem ve Munzur yoldaşlar şahsında devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşu sırasında Vartinik Şiiri Çiğdem ve Ferdi yoldaşlar da eklenerek okundu. Ardından yoldaşları adına yapılan konuşmada günümüzde silahlı mücadelenin önemine dikkat çekilerek “**And olsun ki bıraktıkları mevzi boş, bayrakları ve silahları silahsız kalmayacaktır. And olsun**

ki hesapları sorulacaktır” denildi. Sloganlar ve “**Yoldaş seni anacağız**” marşıyla birlikte cenaze Tokat’a uğurlandı. Cemevi’nde yapılan anmaya **BDP, Halk Cephesi ve DHF** de katıldı.

Munzur yoldaş, 4 Temmuz günü Tokat’ın Zile ilçesi Gümüşkaş köyünde ailesi, köylüler ve yoldaşları tarafından toprağa verildi. Burada jandarma, köyün içine kadar gelip cenaze için İstanbul’dan giden yoldaşlarından birkaç kişiye kimlik kontrolü yaparak köylüleri tedirgin etmeye çalıştı.

Mezar başında tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu yapıldı. Daha sonra yoldaşlarına, dostlarına ve köylülere hitaben yapılan konuşmada onların halk savaşında haklı bir dava uğruna şehit düştüklerine vurgu yapıldı. Ayrıca 2 Temmuz Sivas şehitlerinin ölüm yıldönümü olması vesilesiyle onların da anıldığı konuşmanın ardından “**Devrim şehitleri ölümsüzdür**” sloganı atıldı. Kinem yoldaşın mezarından alınan toprağın Munzur yoldaşın mezarına konulmasıyla anma sona erdi.

Sivas ve ardından Tokat’ta Kinem ve Munzur yoldaşların ölümsüzlüğe uğurlanmalarının ardından Çorum’a uğranarak İbrahim Kaypakkaya’nın mezarı da ziyaret edildi.

TKP/ML militanları Ovacık şehitleri için eylem yaptı

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bir habere göre TKP/ML militanları İstanbul 1 Mayıs ve Gülsuyu Mahallesi’nde korsan eylemlerle ölümsüzleşen gerillaları andı.

1 Mayıs Mahallesi

Açıklamada şöyle deniyor; “1 Temmuz akşamı 1 Mayıs Mahallesi 3001 Caddesini molotoflarla trafiğe kapatarak ‘**Ovacık şehitleri ölümsüzdür-TKP/ML-TİKKO**’ pankartı açtık. Eylem sırasında sık sık ‘**Ovacık şehitleri ölümsüzdür**’, ‘Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO ve TMLGB’, ‘**Halk Ordusu TİKKO katillerin peşinde**’, ‘Marks, Lenin, Mao, önderimiz İbo, savaşıyor TİKKO’, ‘**Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı**’ sloganları atıldıktan sonra bir şiir okundu. Caddede bulunan halka kısa bir ajitasyon çekildi ve halk tarafından alkışla karşılık

verildi.”

Edindiğimiz bilgiye göre eyleme MKP/HKO militanları da destek verdi. TKP/ML militanları parti andı içtikten sonra eylem son verdiler.

Gülsuyu Mahallesi

2 Temmuz akşamı Gülsuyu Okul durağında TKP/ML militanları tarafından Ovacık şehitlerini anmak ve direnişlerini selamlamak için korsan bir gösteri düzenlendi. Cadde barikatlar ve molotoflarla trafiğe kapatılarak “**Ferdi yoldaş ölümsüzdür**”, “**Çiğdem yoldaş ölümsüzdür**” sloganları atıldı. “Ovacık şehitleri ölümsüzdür” yazılı TKP/ML TİKKO imzalı pankartın açıldığı eylemde yapılan yürüyüşün ardından pankart uygun bir yere asılarak “Halk ordusu TİKKO katilleri peşinde” sloganı atılarak eylem bitirildi.

TÜTÜN TABAKASI

Birden birkaç gün öncesini hatırladı. İlk katılış gününü. İstemedi de olsa kendisine itiraf etmiş oldu. Evet, daha birkaç günlüktü Dersim'in bu eşsiz dağlarında. Sonra ilk karşılayışı, yani katılımın ilk dakikalarındaki heyecanını anımsadı.

Çiğdem'e...

Etrafa pür dikkat kesilmiş, attığı adımlardan bir "çıt" sesi bile çıkmamasına dikkat ederek ilerliyordu. Ay ışığının olmaması hem bir avantajken aynı zamanda karanlıktan ötürü çok uzağı göremediğinden dezavantaja dönüşüyordu. Neredeyse önündeki yoldaşı bile seçemeyecekti. Karakolun önünden geçtikleri için komutandan gelen talimatla mesafe de epey artırılmıştı. Aslında diğer yoldaşlar aynı sorunu yaşamıyorlardı. Hemen hemen hepsi deneyimli ve alana hakimlerdi. Yeni olmanın zorluğu diye düşündü. Bu zorluk sadece karanlıkla da kalmıyordu ya. Arazi yürüyüşlerine alışkın olmadığından ve karanlığın etkisiyle arada sırada ayağını burkuyordu, ancak hemencecik düştüğü yerden fırlıyor ve tekrar sırasına geçiyordu.

Birden birkaç gün öncesini hatırladı. İlk katılış gününü. İstemedi de olsa kendisine itiraf etmiş oldu. Evet, daha birkaç günlüktü Dersim'in bu eşsiz dağlarında. Sonra ilk karşılayışı, yani katılımın ilk

dakikalarındaki heyecanını anımsadı. Ormandan birden bire çapraz çıkan silahlı adamlar nasıl da heyecanlandırmıştı onu. Çaktırmamışlardı ama yanındaki diğer yeni yoldaşlar da sonradan anlatmıştı o ilk heyecanlarını. Sonra ilk yolculuklarını. Aslında yolculuk zannettiği kadar yorucu da geçmemişti. Ama o zaman daha acemiceydi, birkaç günde alışmış bile sayılırdı. Tabii bunda içindeki coşku, istek ve mücadele azmi çok büyük etkendi. Yoksa yürüyüşte de, aldığı ilk eğitimlerde de acemiliği fazlasıyla üstündeydi. Ve birden o eşsiz zaman; yani silahını eline ilk aldığı zaman gözlerinin önüne geldi. Birden kendisini nasıl da farklı hissetmişti. Herhalde artık en yakın yoldaşı olacak olan elindeki keleş yüklemişti ona bu duyguları.

Birden önden gelen parola sesiyle hatıralardan arındı. İçindeki o sıcaklığı duyumsarken sanki biraz daha zaman ister gibiydi. Önündeki yoldaşa yaklaştı, yoldaş tehlikeli bölgeyi geçtiklerini ve mesafeyi kısaltmalarını gerektiğini söyledi. O da hemen bir parola verdi arkaya ve gelen yoldaşa aktardı söylenenleri. Ve kısa bir süre sonra alana vardılar;

komutanın yatma ve nöbet düzenini ayarlamasından sonra uzandı ve keleş için uygun bir yer buldu yanı başında. Sonra eliyle bir daha kontrol etti, namluya toprak giriyor mu, emniyeti kapalı mı, yoldaşlar geçerken basmasın diye. Sonra raxtını katlayıp başının altına koydu, şarjör biraz rahatsız ediyordu ama aldırmadı. Aslında tekrar hatıralara dönmek istiyordu, ancak nöbete kalkmasa da uyumasının daha iyi olacağını düşündü. Ne de olsa sabah bol bol düşünecek vakti olacaktı. Bu düşünceler altında kefiyesini başına kadar çekerek uykuya daldı.

Sabah nöbetçi yoldaşın kalk saatinde olduklarını söyleyen sesiyle uyandı. Aslında yoldaş o kadar yavaş söylemişti ki neredeyse duyamayacaktı. Ancak sese dikkat etmeleri gerektiğini hatırlayarak kalktı. Kefiyesine sarılarak keşifçi yoldaşın keşfinin bitmesini kısık sesli şakalaşmalarla beklediler. Beklerken aklında biraz sonra odun ateşinde yapacakları çay geçiyordu, sanki tadı ağzında gibiydi.

Bu alanda birkaç gün kaldılar. Bu süre boyunca çevre sakindi. Birkaç köye girip çıktılar, sabahları kitap okuyup sohbet ettiler. Aynı zamanda ailesine de bir mektup yazdı. Mektubunda çok duygusal olmamaya özen gösterdi, aynı zamanda mücadelesindeki haklılıktan bahsetti. Yüz yüze olsak daha kolay ikna edebilirim diye düşündü. Kararını değiştirebilirler miydi? Sanmıyordu. Gidilmeliydi ki, her türlü giderdi. Mektubu yazdığı zaman duygusallaşmıştı aslında, yine hatıralara dalmıştı. Annesi gelmişti aklına. Üzülecekti, biraz içi yanık. Ama diye düşündü, yüzlerce binlerce insan tek içi yanık anne benimkisi mi? Alışılır, elden bir şey gelemez. Şimdi çok düşünmenin de yeri değildi zaten. Sonra faaliyet yürüttüğü alanlardaki güzel yerleri hatırladı. Ancak Dersim'in güzelliği onları hiç de aratmıyordu. Akdeniz'in güzelliği, Karadeniz'in yeşilliği, İstanbul'un saklı yerleri, Amed'in sokakları... Ama iş Dersim'in dağlarına gelince akan sular durmuştu ya buralarda daha net görmüştü, hatta beklemediği kadar vardı. İtiraf etmeliydi ki eşsiz bile sayılırdı.

Öğleden sonra olmuştu, ortalık sessizdi. Birkaç helikopter uçuyordu ama ters tarafa doğru hareket ediyorlardı. Bugün hareket edebileceklerini düşünüy-

Dersim'in güzelliği onları hiç de aratmıyordu. Akdeniz'in güzelliği, Karadeniz'in yeşilliği, İstanbul'un saklı yerleri, Amed'in sokakları... Ama iş Dersim'in dağlarına gelince akan sular durmuştu ya...

yordu ki komutanda çok geçmeden açıkladı. Bugünün son gün olduğundan bahsediyordu birim komutanı. Ana komutanlığa gidecekler ve yeniler onlara teslim edilecekti. Hazırlık yapmaya başladı. Çantasını yerleştirdi, kalan malzemelerden de birkaçını aldı. Pek ağır değildi çantası. Yoldaşlar da pek ağır olmamasına özen göstermişlerdi.

Karanlık çökmek üzereydi. Son kontroller yapılmıyordu. O da raxtını düzeltti, silahını kontrol edip bir meşeye yasladı. Karşı köylerin ışıkları teker teker yanıyor. Birkaç köpek havlaması ancak duyulabiliyordu. Yıldızlar yüzlerini göstermeye başladı. Açık bir havaydı, tam da Dersim'e yakışır bir görüntü vardı. Tütün tabakasını çıkarıp bir sigara sardı. Avuçlarının ortasına alıp ciğerlerine çekmeye başladı. Sonra Doğu Almanya yapımı keleşini omzuna aldı ve yoldaşın arkasından biraz mesafe bırakarak tepeyi inmeye başladı. İçindeki duyguları tarif bile edemiyordu. Eli silahının tetiğine gitti, hissetmek ne kadar da ayrı bir coşku vermişti. Sonra hızlı hızlı açık alanı geçerek yüksek boğaza doğru ilerlemeyi sürdürdü bir grup umut yolcusu...

Bir Yoldaşı

FORUM

Yaz dönemi çalışmalarımız HALKTAN GÜÇ ALMAK, HALKA GÜÇ OLMAK İÇİN

Son birkaç yıllık politik yönelimlerimiz ışığında atmış olduğumuz adımlar öğrenci gençlik çalışmalarımızda belirli bir seviye yakalamamızı sağlamış durumdadır. Öğrenci gençliğin gündemini yakalamak, sorunlarının kaynağına inmek ve doğru bir politik-pratik hat inşa etmek için yürüttüğümüz tartışmalar ve sürdürdüğümüz çalışmalar birçok açıdan örgütümüzün gelişimine de hizmet ediyor. Bunun yanı sıra çalışmalarımızın merkezi sadece öğrenci gençliğin yaşadığı sorunlar ve üniversite yaşamı merkezli uygulamalar

değildir. Bundan ötesi daha geniş bir perspektifle ele alınmış ve öğrencilerin mezuniyet sonrası sorunlarına da aynı duyarlılık geliştirilmiş; bu alana dair de çeşitli politik yaklaşımlar belirlenmiş ve uygulamaya sokulmuştur örgütümüzce. Geline aşamada öğrenci gençliğin olduğu birçok DKÖ vb. kolektiflerde YDG'nin faaliyet yürütmesi birçok üniversite de böylesi öğrenci gençlik örgütlenmelerine öncülük etmesi bu zeminde aranmalıdır. Ayrıca çeşitli alanlarda faaliyetimiz daha kurumsal bir biçime bürünmüş, yeni üniversiteler de ise faaliyet yürütme olanaklarımız açığa çıkmış ve çıkmaktadır. Devrimci bir pratikte ısrar ve temelinde kitlelerin gündemi olan bir çalışma bizleri elbette taşıdığımız tüm eksikliklere karşın ilerletecektir.

2009-10 öğretim sürecinde ise geçmiş sürecimiz-

deki tartışmalarımız ve birikimlerimiz daha somut bir şekilde meyve vermeye başlamış ve daha net, berrak ve sürekliliği sağlanmış çalışmalara adım atma zeminimiz açığa çıkmıştır. Fakat devrimci örgütümüzün bu kadarla yetinmesi düşünülemez. Açıktır ki dergimiz sayfalarında da defalarca kez tartıştığımız gibi çeşitli sorunlarımız varlığını korumakta ve bunların yansımalarını üniversite faaliyetinde de fazlasıyla görmekteyiz. Bunun bilincinde olarak gelişen kitle hareketinin de etkisiyle önümüzdeki süreç faaliyetimiz boyunca eksikliklerimizin üzerine gitmek, yakına ama ileriye dönük attığımız adımları güçlendirmek ve **“eksikliklerimiz görevimizdir”** bilinciyle hareket etmek yine en önemli sorumluluğumuzdur.

Bu temelde halihazırda örgütümüzün dayandığı öğrenci gençliğin küçük burjuva özelliklerinden sürekli bir şekilde arınmak ve emekçi halk kitleleriyle buluşma çabası içerisinde olmak için yaz faaliyetinin sunduğu olanaklardan yararlanmalıyız.

Devrimci bir gençlik örgütünün faaliyetçilerinin yaz sürecini verimli şekilde değerlendirmesi, bu dönem bir eğitim ve emekçi halk kitleleriyle buluşma süreci olarak değerlendirmesi gerekiyor. Bu konuda YDG'nin son yıllarda ki çeşitli pratiklerinden edindiği geniş tecrübeleri vardır. Bu tecrübeler ışığında daha ileri adımların atılması ve örgütümüzün gelecek zorlu mücadele günlerine bir bütün olarak daha net bir kavrayış ve halk gençliğine güven temelinde girmesini sağlamalıyız.

Son yıllarda belli başlı bölgelerde yürüttüğümüz merkezi ve bölgesel köy çalışmaları ve yine çeşitli semt-işçi çalışmaları da nitelikli bir düzeye kavuşmalıdır. Bahsi geçen çalışmaların örgütümüze kazandırdığı deneyimlerin, ideolojik ve politik seviyesine yapmış olduğu katkıların yanı sıra yoldaşlarımızın emekçi halkımızı daha yakından tanıma olanağı ve bu kesimlerle bağımlı güçlendirmesine sunduğu katkı ortadadır.

Tüm bunlarla birlikte hem gelişim seviyemize uygun olarak hem de yükselen kitle hareketi paralelinde örgütümüzce bu yılki çalışmalarını daha yoğun, disiplinli, planlı, programlı ve ikili bir karakterde ele alınmalıdır.

Bunlardan birincisi köy çalışmaları iken diğeri ise işçi sınıfı içerisinde yürütülecek çalışmalardır.

Sınıf mücadelesi yükselmekte, özellikle işçi direnişleri kıvılcım çakmaktadır. TEKEL direnişinin yarattığı etki, alevlenen küçüklü büyüklü birçok direniş ve grevle birlikte egemenlerin korkularını büyütmüş, emekçi saflarda ise heyecan ve moral yaratmıştır. Emekçilerin yükselen mücadelesiyle birleşmek, işçi mücadelesiyle öğrenci gençlik mücadelesini aynı potaya sokabilmek temel perspektiflerimiz arasındadır. Bu durum hem öğrenci gençlik hareketini yükseltmekle hem de işçi-emekçi mücadelesiyle dayanışmayı yükseltmekle sağlanabilir. Bu bilinçle öğretim süreci boyunca özellikle TEKEL direnişi sürecinde, YDG salt ziyaretler ve destek eylemleri (elbette bunlar çok önemlidir) yerine bundan daha çok öğrenci gençliğin mücadelesinin aynı kararlılıkla yükseltilmesinin önemine işaret etmiştir aynı zamanda...

Bu durumu YDG, TEKEL işçilerinin geleceklerine sahip çıkması vurgusu üzerinden, öğrenci gençliğin de geleceğine dönük saldırılarda aynı ruhla hareket etmesi doğrultusunda ele almıştır. Şimdi bu doğru politik yönelim ve daha birçok pratiğimizden çıkardığımız derslerin yaz süreci çalışmalarımıza da ışık tutması gerekiyor. Bu perspektifle bu yılki yaz çalışmaları yükselen sınıf mücadelesini daha yakından tanımak, işçi kitleleriyle buluşmak, onların örgütlenme sorunlarıyla yakından ilgilenmek, grev ve direnişlerini bir adım öteye taşımamanın uğraşı içerisinde olmak şeklinde ele alınmalıdır. Bu, üniversiteli YDG'liler için önemli bir görev ve sorumluluktur.

Hali hazırda başlatmış olduğumuz çeşitli çalışmalar daha şimdiden önemli deneyimlerin birikmesini sağlamıştır. Yoldaşlarımızın Çorlu, Tuzla gibi yerlerde merkezi olarak ele alınan bu çalışmalarda işçi sınıfının örgütlenme çalışmalarına doğrudan katılmaları, çeşitli geçmiş direniş ve mücadele deneyimlerini öğrenmeleri ve işçi sınıfının temel çelişkilerini daha yakından tanımaları önemli ve geliştirilmesi gereken bir pratiktir. Diğer birçok ilde de benzeri çalışmalar başlatılmış durumda iken, YDG'yi sınıfla buluşturacak her olanağın üzerinde özenle durmalı ve deneyimlerimizi merkezi-leştirilmeliyiz. YDG'nin yaz çalışmalarını birinci yanı bu yıl için işçi kitleleriyle buluşmak olmalıdır. Uygun olan alanlar ve yoldaşların bu yaz sürecini bu yaklaşımla ele alması gelecek şanlı sınıf direnişlerine daha hazırlıklı olmamızı, sınıfı daha yakından tanımamızı ve elbette sınıftan uzaklığımızı gidermemizin en önemli

aracı olacaktır. Öğrenci gençliğin dayandığı küçük burjuva sınıf karakterinin yarattığı çeşitli olumsuz etkilerden arınmamıza bu şekildeki bir çalışma büyük bir etkide bulunacaktır.

Yaz çalışmalarımızın ikinci temel ayağı ise yine 2005'ten bu yana süreklileştirmeye çalıştığımız köy çalışmalarıdır. Sürekli bir eğitim çalışması, emekçi köylü kitlelerinin ve gençliğinin günlük yaşamlarının ve çelişkilerinin kavranması, kitle çalışması ve daha birçok olumluluğu hanemize kazandıran köy çalışmalarının önemi tartışmasız bir yerde durmaktadır. Bu yılki köy çalışmaları da yine geçmiş yıllarda edindiğimiz tecrübeler ışığında daha verimli bir şekilde ele alınmalıdır. Köy çalışmaları, yoldaşlarımızın günlük yoğun çalışma koşulları içerisinde birbirlerini ve kendilerini daha iyi tanımalarını, yoldaşlarımızın çeşitli zaafalarını gidermelerini ve örgütümüzü daha iyi tanımalarını sağlamak açısından bulunmaz olanaklar sunmaktadır. Bu yıl özellikle belirtilen genel olumlulukların yanı sıra esas olarak ideolojik-politik seviyemizin yükseltilmesi için yoğun bir teorik eğitim programının oluşturulması ve gündemdeki çeşitli konular ile çeşitli politik yönelimlerimizin tartışılması daha verimli bir köy çalışmasının gerçekleştirilmesini sağlayacaktır. Yoldaşlarımızın emekçi yaşamı tanımaları ve bu yoğun çalışma temposu içerisinde eğitim çalışmaları ile çalışılan bölgeye dair araştırmalar gerçekleştirmeleri olumlu ve elbette yararlı olacaktır.

Ayrıca merkezi köy çalışmasının yanı sıra uygun olan alanlarda örgütümüzün kesinlikle böylesi çalışmaları örgütlemeye yönelmesi yaz sürecini en verimli düzeyde geçirmemizi sağlayacaktır.

Mao Zedung yoldaşın devrimci bir genç olma kriteri olarak sunduğu işçi ve köylü kitleleriyle buluşma bizlerin pratiğin de vücut bulmak zorundadır. "Halka hizmet et" şiarı ancak halk kitlelerinin daha yakından tanınması ve halkın kriterlerinde yaşamayla mümkün olabilecek bir durumdur. İşçi ve köylü emekçilerin yaşamına girmek, onlardan güç almak ve onlara güç olmak için üniversiteli YDG'lilerin yaz sürecini bu pratiklerle ele alması bir çağrıdır aynı zamanda. Devletin kolluk kuvvetlerinin ev baskınlarını artırdığı, muhalif her kesime yoğun baskılarda bulunduğu, dağları operasyon çemberine aldığı, işçi ve emekçi direnişlerine azgınca saldırdığı bu süreç daha cüretli ve coşkulu bir şekilde emekçilerle buluşmamızı zorunlu kılmaktadır. Yaz faaliyetimizde geçmiş tecrübelerimiz ışığında atacağımız adımlarla halktan güç alalım, halka güç olalım!

Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj...

SOSYOLOJİ KONGRESİ'NE KCK OPERASYONU

Hacettepe'de sosyoloji okuyan biri olarak ve son kongreye katılmış bulunman itibariyle kongreye dair bize bilgi verebilir misin?

Kongre 16 sene önce ODTÜ'de başladı. Ezberci eğitime, baskıcı tutuma karşı sosyoloji öğrencilerinin yeni ve özgür bir üretim alanı oluşturma çabası üzerine başladı. 16 senedir bir fiil aralıksız devam etti. İlk kez bu sene 16.sı Doğu illerinin birinde Van'da yapıldı.

Van'daki kongreye ilgili bilgi verebilir misin?

Kongre her sene olduğu gibi Van'da da rektörlük izniyle üniversitenin salonlarında ve dersliklerinde yapılmaktadır ve her sene sosyolojinin temel konularının yanı sıra güncel konular üzerine sunumlar yapılıyor. Bu sene de Van'da teorik konular yanında güncel konular içerisinde yer TEKEL eylemi ve Kürt sorunu üzerine sunumlar yapıldı. Kürt sorunu kongrenin uzun zamandır güncel konuları arasında yer almakta, geçtiğimiz senelerde İstanbul Bilgi Üniversitesi ve İzmir Ege Üniversitesi'nde de tartışılmıştır.

Bu kongre sırasında herhangi bir fiziki saldırıya ya da baskıya maruz kaldınız mı?

Kongre üniversite etkinlikleri dâhilinde yapıldığından sadece sosyoloji öğrencilerin katılımı olmuyor. Ancak özellikle bu sene Van'da sunumları sadece dinlemek için değil; dışarıya aktarmak için katılan öğrencilerin olduğunu fark ettik. Salonlarda direkt görülme bile sunum aralarında beklerken ve halay çekerken öğrenciler öğrenci olmayan kişiler tarafından kameraya alındı.

Öğrendiğimize göre bu kongre sonrası bu kongreyi düzenleyen Van'dan bir sosyoloji öğrencisi KCK kap-

samında tutuklandı. Bu konuya dair bilgi verebilir misiniz?

Rektör kongre sırasında kongrenin Van'daki düzenleyicilerinden olan arkadaşlarımıza birebir ikazlarda bulunmuş ve özellikle Kürt sorunu sunumlarının yapılacağı salonlar sudan bahanelerle son anda kapatılmış, katılımın yüksek olacağı bu sunumlar küçük sınıflarda yapılmaya zorlanmıştır. Ancak öğrenci inisiyatifini kullanan sosyoloji öğrencileri sunumların büyük salonlarda yapılmasını tüm baskılara rağmen sağlamıştır. Tüm bu olayların sonucu olarak Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi sosyoloji bölümünden arkadaşımız kongrenin özellikle Kürt sorunu oturumlarının KCK yaptırımını olması ile suçlanıp tutuklanmıştır. Bu konuda özellikle rektörün rol oynadığı belirgin sebeplerle ortadadır.

Tutuklanan sosyoloji öğrencisi arkadaşın neyle suçlandığına dair bilginiz var mı?

KCK operasyonlarında uygulanan prosedür itibariyle suçlama sebeplerini, tutukluluk süresi, yargılama tarihinin başlama tarihi ve mahkeme tarihleri gizli tutulmaktadır. Ancak arkadaşlarımızla birebir görüşme itibariyle öğrendiğimiz kadarıyla sorgulama sürecinde Sosyoloji Kongresi'ni KCK kapsamında değerlendirdiklerini ve bununla suçlandıklarını öğrendik.

Yıllardır süregelen ve rektörlüğün izniyle yapılan bu kongrenin sonucunda bir sosyoloji öğrencisinin tutuklanmasına öğretim görevlilerin tavrı ne oldu?

Her sene çeşitli üniversitelerde ve diğer illerden öğrencilerin katılımı için SKS bütçesi ve izni alınan bu kongre sonucu tutuklanan arkadaşımıza sosyoloji aka-

demisinin sahip çıkmasını bekledik. Ancak beklenilen aksine özellikle Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nin hocaları bugün yazılı ve görsel basında tartışılması meşru hale gelmiş Kürt sorunu gibi bir konudan dolayı tutuklanan arkadaşımıza sahip çıkmasının ötesinde bu konuya sırtını dönmüşlerdir.

Bu tutuklanma üzerine ileride izleyeceğimiz pratik üzerine bilgi verebilir misiniz?

Özellikle bu konu üzerine İHD ile bağlantı içerisinde hareket edeceğiz. Acilen bir dilekçe çalışması ve imza kampanyası başlatacağız. Basın üzerinden bu konuyu duyurmaya çalışacağız. Bunun yanı sıra bir internet sitesi kurup bunun üzerinden de imza ve fikir toplacağız. Aynı zamanda yerelerde tüm sosyoloji öğrencileri olarak bir çalışma yürüterek Eğitim Sen ve SOMDER (Sosyoloji Mezunları Derneği) ile bağlantıya geçip desteklerini alacağız. Toplanan dilekçeleri TBMM İnsan Hakları Komisyonu, Van Valiliği, Van Savcılığı, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörlüğü'ne iletacağız.

Peki, bu son süreçte devlet tarafından dile getirilen Kürt Açılımı ve buna karşın bir sosyoloji öğrencisinin yaşadığı bu tutuklanma terörüne karşı ne düşünüyorsunuz? Devletin cidden Kürt sorununu çözebileceğini düşünüyor musunuz?

Devletin Kürt Açılımı konusundaki samimiyetsizliği burada bir kez daha görülmüştür. Kürt Açılımı'nın sadece salonlarda kalacağı yaşanıla gelmiştir. Eğer bu konuda devletin bir samimiyeti olsaydı, gelecekte toplum sorunlarına eğilecek olan sosyolog adaylarının Kürt sorunu konusunu tartışmasından, bunun üzerine fikir üretmesinden ve bunun özellikle yerinde yani Van'da yapılmasından rahatsızlık duymak ve tutuklamalarla sonuçlandırmak yerine kongrede konuşulanların açılım dâhilinde değerlendirilmesinin sağlanması beklenirdi.

Hem kongrede konuşulanlar üzerine, hem de toplumu araştırarak bir sosyolog olarak senin düşüncene göre bugün Kürt sorunu nasıl çözüme kavuşur?

Kongrede Kürt sorunu üzerine tepeden bir bakış değil, Kürt ulusunu ve onların beklentileri göz önünde tutularak bir üretim oluşturulmuştur. Belki de devleti rahatsız eden bu gerçekçi bakış açısidir. Türkiye'de yıllardır yok sayılmaya, kanla üstü örtülmeye çalışılan Kürt ulusunu kendi kaderini tayin hakkını göz önünde bulundurarak; sosyologların işin içinde yer alması, legal ya da illegal yollarla konuya dair gerçekçi çözüm önerileri üretmesi, bunu yaparken de sisteme yani devlete hizmet etmemesi gerekmektedir. Çünkü sorun sistem sorunudur. Ulusun taleplerini göz önünde bulundurmamız gerekmektedir.

Kongrede bir dahaki kongrenin nerede yapılacağı'nın kararını nerede alıyorsunuz? Bir dahaki kongreniz nerede olacak?

Kongrede her karar olduğu gibi bir dahaki kongrenin yapılacağı yerin belirlenmesi için de kararlar oylamayla alınıyor. Süreç şöyle ilerliyor; kapanış oturumunda aday üniversiteler üniversiteleri için kongre imkânlarından bahsediyorlar. Yapılan açıklamalar üzerine üniversiteler kendi içerisinde aday üniversiteleri oyluyorlar. Daha sonrasında açık oylama ile üniversitelerin hangi aday üniversiteye oy verdiği belirleniyor. En fazla oy alan üniversite de bir sonraki kongreye ev sahipliği yapıyor. Yalnız bu noktada belirtmek gerekir ki bir üniversitesinin kongreye ev sahipliği yapması sadece kongrenin nerede yapılacağını belirler, geri kalan öğrencilerin ortak çalışması ile sağlanır, bu kongreyi farklı kılan bir nokta da budur. Seneye de bu kapsamda 17. kez yapılacak olan Sosyoloji Öğrencileri Kongresi tüm baskılara inat Amed Dicle Üniversitesi'nde gerçekleştirilecektir. Yine imkanlar dahilinde sosyoloji öğrencileri kongrede yerini alacaktır.

Son süreçte bilginiz dâhilindedir herhalde Gençlik Derneği'nden arkadaşlar tutuklandı, DYG'li arkadaşlara operasyonlar devam etmekte, Mersin'de 4, İstanbul'da 1 YDG okuru arkadaşımız tutuklandı, keza ayrıyetten Van'daki sosyoloji öğrencisinin tutuklanması üzerine sen ne düşünüyorsun?

Bu tam anlamıyla bir devlet terörüdür. Devlet sistemin oyunlarını daha rahat gerçekleştirebilmek için halktan yana, üreten, eleştiren gençliği yok etme çabası içerisinde. Bunların her biri geçmişte de görüldüğü gibi yıldırma politikalarıdır. Her geçen gün içi boşaltılmaya çalışılan üniversiteler, sisteme hizmet etmek üzere düzenlenen eğitim sistemi; apolitik gençlerin oluşmasına ve politik gençliğin tabiri 'terörist' olarak gösterildiği bir süreç yaşıyoruz. Ancak gençlik yılmayacak ve bu oyunları boşa çıkartacaktır. Bunun için bedeller ödemeyi göze almış bir gençlikle karşı karşı olduklarının farkında değiller. Bunun üzerine alabildiğine halkı bilinçlendirmek ve bu yalan sebeplerle arkadaşlarımızın tutuklanmasına sessiz kalmayacağımızı gösteren eylemlerde bulunmak gerektiğini düşünüyorum.

Röportajımıza katıldığın için teşekkür ediyoruz. Bundan sonraki çalışmalarınızda YDG olarak size elimizden gelen desteği sunacağız.

Çalışmalarınızda başarılar.

Hacettepe YDG

ÜNİVERSİTEYİ “KAZANMAK”!

Emperyalist sistem ağlarını öyle bir örmüş ki; hiçbir alan yok ki oraya da zehrini kusmamış olsun. Yarı-feodal, yarı-sömürge ülke koşullarında; ulaşım, sağlıkta ve diğer bütün alanlarda olduğu gibi eğitim alanında da faşist, şovenist, erkek-egemen ideoloji baskı ve saldırılarını devam ettiriyor. Onlarca çocuğa taş attığı gerekçesiyle yüzlerce yıl hapis cezası vermek, eğitimi bu çocuklar için imkânsız hale getirmek aynı egemen ideolojinin saldırılarından.

Eğitim hakkı, ülkemizde sadece parası olanın sahip olduğu bir hak. İşçi ve emekçi ailelerin çocukları işçi ve emekçi olsun diye parası olan okur, olmayan okumaz. Ki zaten okumadan hiçbir şey olmaz(!). Öyle ki bir fabrika sahibinin çocuğu da en az fabrika sahibi olabilir. Ama bir fabrika işçisinin çocuğu en fazla bir fabrika işçisi olur. Bu, sistemin çarkını döndürmeye devam ettirmesi için olmazsa olmazdır.

Elbette okula gidebilen bir işçi-emekçi ailenin çocuğu kurtulmuş olmaz. Anadolu, fen liselerine girebilmek için dershaneye gitmesi ve özel dersler alması gerekir. Bu liselerden birine de bir şekilde giren işçi-emekçi ailelerin çocuğu üniversite sınavını kazanabilmek için de onlarca lira para akıtıp en az iki yıl dershaneye gitmesi, özel hocalar tutup özel dersler alması gerekir. (Bu, tıp, hukuk, mühendislik gibi daha yüksek puanlı yerleri tercih edecek olan kişi için katlanarak devam eder.) “Macera” burada bitmez elbette. İyi bir iş şarttır. İyi bir iş için de ek kurslardan (bilgisayar, yabancı diller vb. gibi) sertifikalar almak, yüksek lisanlar yapmak gerekir. (Bunların hepsi parayla olur.) Bunların hepsini yapan bir işçi-emekçi ailenin çocuğu iyi bir tanıdığı yoksa güzel bir yerde mesleğini yapmaya başlayamaz.

Görüldüğü gibi zaten çok dar bir grup olarak okuma eğilimine giren işçi-emekçi ailelerin çocukları sistemin çeşitli saldırılarıyla elene elene devam ederler ve elbette en sonda çok az işçi-emekçi çocuğu işe başlar. Zaten çok yüksek ihtimalle üniversitede okuduğu alanda işe girmez.

Anti-bilimsel, anti-demokratik eğitim sisteminde gerçekleşen bu serüven her defasında baltalanmak istenir. Bunlardan en büyüğüdür üniversiteye giriş sınavı. Her gün yeni bir süslemeyle, boyamayla önümüze sunulan sınav sisteminin son hali ise en azından bizim tarafımızdan anlaşılabilir değildir. Sınav sisteminin ve saldırıların son halinden çıkarsadıklarımız şunlardır:

Üniversite sınavını kazanmak (iyi, yüksek puanlı) bir üniversiteye girmek) için eğitim hayatı boyunca, dershaneye en az 15-18 bin TL, özel ders ve kurslara da en az 10-15 bin TL para akıtmak,

İlköğretimde iki ve lise de iki olmak üzere toplam da en az 4 yıl dershaneye gitmek,

Özellikle liseden veya üniversiteden mezun olabilmek için anti-bilimsel, anti-demokratik eğitim sistemini kabul etmek,

İşçi direnişlerine destek vermemek,

Sınıf içinde faşizm, şovenizm, yarı-feodal, yarı-sömürge gibi sözcükleri kullanmamak,

Sürekli olarak ne kadar güzel bir ülkede yaşadığımızın propagandasını yapmak “sistemin öğrencisi” olmak demek.

“Sistemin öğrencisi” olmak demek, anadilde eğitim hakkının elinden alınması, anti-bilimsel, anti-demokratik eğitim, faşist, şovenist, milliyetçi baskı ve saldırı demektir.

Egemenlerin saldırdığı diğer bir azınlık ulus olarak Kürt ulusuna mensup “öğrenciler” elbette sistemin ortaya koyduğu bu vahşi, saldırgan yarışa 1-0 yenik başlıyor. Dilini dahi bilmediği bir kitaptan bir şeyler “öğretebilmek” faşizmin karakteridir. Öyle ki T. Kürdistanı’nda kopya çekilip, haksız yolla okula yerleştiği anlaşılan(!) öğrencilerin haksızlığın giderilmesi için başka illere sınava yollanması sadece basit bir örnektir. Kürtçe müzik dinlediği, puşi taktığı için soruşturma açılan, okuldan atılan yüzlerce öğrencinin, taş attığı için onlarca yıl hapis verilen, sokak ortasında kurşuna dizilen, panzer altında ezilen yüzlerce çocuğun acı gerçeği liselerde, okullarda, kitaplarda şovenizmin en açık örnekleridir.

Bize reçete olarak sunulan emperyalist yasalar, uygulanmak istenen neo-liberal politikalar baştan aşağı faşizmle sulanmıştır.

Biyoloji, matematik gibi derslerde dahi Kemalizm anlatılıyorsa mücadelenin zamanı gelmiştir ve de geçiyor. Zaman demokratik halk liseleri için söz söyleme, isyan etme zamanıdır. Üniversite sınavının yapılacağı şu günlerde, bize bu sistemi dayatanların üstüne daha çok yürümeliyiz, korkularını büyütmeliyiz. Üniversite sınavını “kazanmak” çözüm değildir. Çözüm faşizmin, kapitalizmin, emperyalizmin son bulmasındadır. Çözüm devrimdedir, demokratik halk liselerindedir.

Çorlu'da işçi çalışmalarımızdan

Sınıf bilinçli sendikacılığın önemi...

İşçi çalışmalarından öğrenme, bu çalışmalara katkı sunmak adına çok çeşitli yöntemlerin olduğu açıktır. YDG olarak DDSB'li yoldaşlarımızın yürüttükleri direnişlerden ve sendikal çalışmalardan elde ettiğimiz ve edeceğimiz deneyimler oldukça önemlidir

Öğrenci gençlik hareketi bilindiği üzere yaz sürecinde dağınık ve hareketsiz bir tablo çizmekte. Yeni Demokrat Gençlik olarak bu tabloyu tersine çevirebilmek adına yaz aylarında köy çalışmaları yaparak işçileri, köylüleri, emekçileri anlamak, onlardan öğrenmek, kolektif bir emek ortaya sermek adına çalışmalar yapmıştık.

Bu yıl yaz çalışmaları kapsamında direnişte olan kimi sendikaların çalışmalarına destek olmak amacıyla çalışmalara başladık. Bu çalışmaların bize kazandıracaklarının gençlik örgütü olmamızdan kaynaklı çok daha fazla olacağı açıktır. İşçi çalışmalarından öğrenme, bu çalışmalara katkı sunmak adına çok çeşitli yöntemlerin olduğu açıktır. YDG olarak DDSB'li yoldaşlarımızın yürüttüğü direnişlerden ve sendikal çalışmalardan elde ettiğimiz ve edeceğimiz deneyimler oldukça önemlidir. Ancak gençlik örgütlenmesi olarak işçi faaliyetlerinin birebir içerisinde olmak, direnişte, sendikada 7/24 işçilerle yan yana olmak işçi sınıfını daha yakından tanımak, bu faaliyet alanının özgünlüklerini, sorunlarını kavramak açısından çok daha önemli bir yerde duruyor.

Biz de YDG'liler olarak bu kapsamda yaz sürecinde işçi faaliyetleri kapsamında Deri-İş'in Çorlu'da yürüttüğü Yeşil Kundura direnişine katıldık. Biz çalışmaya gittiğimizde sendikal oldukları ve fabrikada sendikal çalışma yürüttükleri için işten atılan işçilerin kapı önündeki direnişleri ve fabrika içerisinde de sendikal işçilerin üye çalışmaları sürüyordu. İlk gittiğimiz gün hem direnişte olan işçilerle hem de fabrikadaki üye işçilerle tanıştık. Onlara üniversite öğrencisi olduğumuzu, öğrenci olmaktan ötürü bizim de birçok hak gaspına uğradığımızı, bu sorunları birbirinden ayrı görmediğimizi bu yüzden işçi direnişlerini önemseyeceğimizi ve sendikal çalışmalara katkı sunmak adına geldiğimizi ifade ettiğimizde yüzlerindeki coşku görülmeye değerdi.

Sendikayla ve sendikal çalışmayla daha yeni yeni tanışan işçiler için oraya gidişimizin dahi inanılmaz moral,

motivasyon kaynağı olduğunu gördük. Ardından işçilerle birlikte yoğun ve öğretici günler başladı. İçeride azımsanmayacak sayıda işçi açıktan sendikal faaliyet yürütüyor. Kapı önünde direnen işçiler için günün en zevkli anlarından biri fabrikadaki arkadaşlarımızın fabrikaya giriş ve çıkışlarında, molalarda içerden onlara el sallayışı. Patron için de bu oldukça önemli bir şey ki bir işçi işi olup da erken çıkacaksa kapı önünde direnişteki işçilerle konuş-

masını engellemek için minibüse binene kadar özel güvenlik işçilere eşlik ediyor.

Patronla sendikanın görüşmeleri sürerken içeride belli başlı düzeltmeler oldu. Maaşlar, ikramiyeler yıllardır düzenli yatırılmazken işçilerin biriken ikramiyeleri verildi, maaşları gününde ödendi, tuvaletlerdeki turnike sistemi kalktı (bu sistemle işçilerden tuvaletleri kullandıkları süre ölçüsünde maaşlarından para kesiliyordu), yıllardır pa-

rayla satılan çay ücretsiz oldu. Çayın ücretsiz oluşu dahi ki işçiler bunun sendikal bir kazanım olduğunun hem farkındalar hem de propagandasını yapıyorlar, hem kapı önünde direnen işçiler için hem de çalışan işçiler için oldukça motivasyon sağlayan bir kazanım oldu.

Diğer taraftan ilk günden itibaren içerisinde işçilerin de olduğu gruplar oluşturarak üye çalışması için ev ziyaretleri yaptık. Özellikle çalışan işçilerin ev ziyaretlerine katılması hem üye işçilerin sendikal çalışmayı daha fazla sahiplenmeleri açısından hem de gittiğimiz işçiler açısından oldukça iyi bir yöntem olduğunu gördük. Kapıda bizi gördüklerinde ilk etapta peşinen üye olmak istemiyorum diyen işçilerle dahi nedenlerini, kaygılarını öğrenmek istediğimizi ifade ettiğimizde belli bir diyalog yakalayabildik.

Çorlu bölgesi sanayinin oldukça yoğun olduğu bir bölge olmasına karşın sendikasız bir bölge. Sendikal olan fabrikalarda ise sınıf sendikası olma özelliğinden oldukça uzak oluşu sendikal çalışmanın önündeki engellerden biri.

Görüştiğimiz işçilerin çoğu sendikalı olmanın ne demek olduğunu bilmezken kimisi sarı sendikaların olumsuz pratiklerinden ötürü tepkisel yaklaşabiliyor. Ancak her ikisinin de süreç içerisinde sabırla ve inatla aşılacak sorunlar olduğu açık. Üye işçiler nezdinde de Deri-İş’le tanışmadan önce benzer düşünceler hâkimken sendikayı tanımaları ve özellikle direnişle daha yakından tanımaları oldukça etkili olmuş. Çoğu üye işçi **“siz daha önce neredeydiniz? Bunca zaman sesimiz çıkmadan hakkımızı yedirmişiz!”** diyor.

Birçoğunun içerde müdürleriyle, ustalarıyla aralarında geçen diyalogları, sendikaya olan baskıya karşı bu kimselere verdikleri cevapları şaşkınlıkla dinledik. İşçilerin sendikayla, sendikal mücadeleyle tanışınca ne kadar inisiyatifli ve militan olabildiklerini gördük. Faaliyetimiz sürsünce bu çalışma bizlere işçi sınıfının direniş içerisinde nasıl militanlaştığını, inisiyatif kazandığını, sendikal çalışmaların bu noktadaki önemini kavratmış oldu.

İstanbul’dan Bir YDG’li

Tuzla’daki işçi çalışmalarımızdan

Doğru anlayış ve doğru önderliğin önemi...

Gördük ki Tekel’in çığılığında duyduğumuz ses Kazlıçeşme’de ve Tuzla’da çok güçlü bir şekilde kez be kez yankılanmış. Bizim üzerimize düşen ise yankılanan sesleri zihnimize, kağıdımıza dökerek kaybolmalarını engellemektir. İşçilerin doğru önderlik ve doğru anlayış olarak ifade ettikleri bizi özlemine hissettığımız güzel günlere götürececek özne ve yöntemdir

Yeni Demokrat Gençlik’in yaz döneminde halk gençliğini işçi sınıfıyla buluşturma ve emek sürecine katma projesi kapsamında biz de Tuzla Deri Sanayi Bölgesinde bulduk. Doğrudan emek sürecine katılmak yerine işçilerle sohbetler geliştirmek ve Tuzla’nın Kazlıçeşme’den bu yana sahip olduğu direniş deneyimlerinden öğrenmek şeklinde yürüttüğümüz çalışmada birçok eksikliğe rağmen görece verim aldığımızı ifade edebiliriz.

78 gün boyunca özgünlükleriyle birlikte süren –ve farklı biçimleriyle sürme gayretinde olan- Tekel Direnişi esnasında bir bütün devrimci, demokrat ve ilerici yapılar olarak tecrübesiz oluşumuzdan, deneyimsizliklerimizden ve yer yer tıkanma içine girdiğimizden dem vurduk. Bu

durum bir yanıyla bir gerçekliği ifade etse bile bir yanıyla da sahip olduğumuz direniş geleneğinden yeterli ders çıkarmadığımız anlamını taşıyordu. Tam bu noktada Kazlıçeşme’den Tuzla’ya süren deri işçilerinin 80’li yılların sonlarından itibaren yarattığı geleneğin, sürdürülen grevlerin, kazanılan hakların incelenmeye ve belgelenmeye değer bir öneme sahip olduğu ortaya çıktı.

Kazlıçeşme’de işten atmalara, düşük ücrete, sağlıksız yaşam ve çalışma koşullarına karşı yapılan çeşitli tarzlardaki eylem biçimleri Türkiye’deki emek mücadelesi açısından pek çok noktada ilklerin denenmesi ve ön açıcı olması bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Kazlıçeşme’de deri işinde çalışan işçilerin yarattığı dayanışma

kültürü Tekel sürecinde karşımıza çıkan ve sürecin dönüm noktalarda büyük bir belirleyici olan dayanışmanın bir ok yönüyle benzeridir.

Geçmişte yaşanan direnişlerden ders ve deneyim çıkarmak kaygısı ile yaptığımız çalışmaya bizzat direnişlere katılmış, sendikal mücadelenin içerisinde bulunmuş işçilerle o döneme dair röportajlar yaparak başladık.

İlk görüşmemizi 15 yaşında deri işçiliği yapmaya başlamış ve Kazlıçeşme sürecini yaşamış bir kadın işçi ile gerçekleştirdik. Kazlıçeşme'deki yaşam koşullarının ne denli sağlıksız olduğunu anlatan kadın arkadaşımız bu insanlık dışı yaşam koşullarının insanların öfkelerini daha da artırdığını ve bu öfkenin doğru kanala evrilmesiyle bir direniş geleneği yaratıldığını vurguladı. Bu öfkeyi doğru kanala evrilmenin ise doğru bir önderlik anlayışı olduğunu ifade eden arkadaşımız gerek Kazlıçeşme'de gerekse taşınmadan sonra Tuzla'da ekonomik mücadelelerini politik mücadeleden ayrı tutmadıklarını, nasıl ki ücret düşüklüğü için grev yapıyorlarsa 15-16 Haziran'ın yıldönümlerinde de aynı şekilde iş bırakma eylemleri yaptıklarını, 1 Mayıs'ları kutladıklarını, 8 Martlarda etkinliklerle, toplantılarla, forumlarla Emekçi Kadınlar Günü'nü gündemleştirdiklerini anlattı. Patronların ve sistemin korku ile yaklaştığı bu birlik ve dayanışma anlayışının temel harcının da bu noktalar olduğunu söyledi.

Sohbet ettiğimiz bir diğer kadın işçi arkadaşımız ise Tuzla'da katıldığı birçok direnişi ve direniş çadırlarını

anlattı. Bu süreçleri direnişçi bir kadın olarak ifade edeceğini belirten arkadaşımız kadın olmanın zorluklarına, kadın bir öncü işçi olmanın handikaplarına değindiği konuşmasında yaratılan büyük direniş geleneğinde kadının özgürleşmesi noktasında da önemli adımlar atıldığını ancak bunların yetersiz kaldığını ifade etti.

Yine sohbet ettiğimiz bir işçi bizlere direniş çadırlarında yaşanan ve unutamadığı anıları anlattı. Öncelikle çadırlarda gece gündüz kaldığını ve bu sebeple buraların ortak yaşam haline getirildiğini ifade eden işçi arkadaşımız çadırlarda her akşam kültür sanat faaliyetleri yaptıklarını söyledi. Bu sayede hem yaşanan paylaşımın artırıldığı hem de direnişteki işçilerin moral ve motivasyonun yüksek tutulduğunu anlattı. Kendisi de birçok çadır gecesinde bağlamasıyla türkü söyleyen işçi arkadaşımız o günleri gözleri dolarak anımsadığını, Tekel Direnişiyle yeniden umut dolduklarını, Tekel çadırlarını gördükçe direniş günlerini hatırladığını ifade etti. Yaratılan direniş geleneğinin doğru bir önderliğin doğal sonucu olduğunu söyleyen ağabeyimiz bu durumu 'yani o zaman bizim yanımızda devrimci çocuklar vardı, bizlere bilinç taşırlardı' diye ifade etti.

Bunlar dışında birçok işçi ile görüşme fırsatı bulduk. Kimi işçilerin özlemle anlattığı kimi işçilerin ise hâlâ mücadele içinde kalarak deneyim hanesine yazdığı bu gelenekle ilgili tüm işçiler ağız birliği etmişçesine doğru

önderlik, doğru anlayış vurgusu yaptılar. Devrimciler olarak geçmişimizden öğreneceğimiz büyük dersler bulunmaktadır. Çünkü bir bütün devrimci hareket eksiklikleriyle, hatalarıyla birlikte birçok olumluluğun da ortaya konduğu dönemleri taşımaktadır. Biz gördük ki Tekel'in çılgılığında duyduğumuz ses Kazlıçeşme'de ve Tuzla'da çok güçlü bir şekilde kez be kez yankılanmış. Bizim üzerimize düşen ise yankılanan sesi zihnimize, kağıdımıza dökerek kaybolmalarını engellemektir. İşçilerin doğru önderlik ve doğru anlayış olarak ifade ettikleri bizi özlemine hissettiğimiz güzel günlere götürecek özne ve yöntemdir. Bu sebeple geçmişin ışığında bu anlayışa daha sıkı sarılmamız gerekmektedir.

Bir YDG'li

Denge Ciwanê

“DÖRDÜNCÜ DÖNEME GİRERKEN

Son günlerde HPG ile TC ordusu arasındaki çatışmalar yeniden hız kazandı ve kamuoyunda tartışılmaya başlandı. Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir misali zaten çatışmalar bekleniyordu, ancak özellikle burjuva medya ve aydınları tarafından PKK'nin çatışmaları dururken başlattığı izlenimi veriliyor. PKK'nin durduk yere böyle yapmasının şaşırtıcı olduğu, kardeşlik ve açılım sürecinin sonunu getirdiği yönünde söylemler ortaya çıkarken kimi de PKK'nin bu sürecini akıl almaz olarak tanımlıyor.

Oysa ki 29 Mart 2009 yerel seçimlerinden başarısız çıkan egemenler, siyaset meydanını tamamen kapatarak yeni bir süreci başlatmışlardı. “Ne oldu da böyle oldu?” sorusunun cevabı aslında bu dönemde atılan adımlardan bangır bangır bağıriyordu. 14 Nisan 2009'da siyasi soykırım niteliğinde kapsamlı operasyonlar başlatılmıştı. PKK'nin tasfiyesinde yeni politika olarak “Açılımın” sahneye sürülürken, bu egemenlerce “açmak” bir yana tam bir kördüğümüne dönüşen politika olmaktadır. Bu düğümünden ne çıkacağı merak konusuyken egemenler süreç baltalandı yaygaralarıyla 11 Aralık 2009 tarihinde DTP'yi kapatıp, Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk'un milletvekilliklerini düşürerek yan çiziyordu. Yine akıl almaz bir şekilde belediye başkanları tutuklanıp, elleri kelepçeli halde götürülüyordu. Kandil'den gelen grubun sözcüsü Mehmet Şerif Gençdal yakın tarihte tutuklandı. Kürt basın-yayın organlarına karşı kapatma cezalarıyla birlikte gazetecilere akıl almaz ağır cezalar verildi, daha geçen ay Vedat Kurşun'a toplam 166 yıl 6 ay hapis cezası verildi. Azadiya Welat muhabiri Adana'da öldürülmüş halde bulundu. 3 bini aşkın çocuk sadece polise taş attığı için son iki yılda tutuklandı.

Bu tutuklamalara çok kararlı ve bilinçli bir şekilde ağırlık verildiği ortada. Mardin'in Midyat İlçesi'nde kapatılan DTP'li 3 kişiye yerel seçimlerde Kürtçe konuştukları gerekçesiyle 6'şar ay hapis cezası verildi. Faili meçhuller tekrar ortaya çıkarken, daha kimse Aydın Erdem'i, Ceylan Önkol'u unutamamışken Şerzan Kurt polis kurşunuyla öldürüldü, Van'da karakolun yanındaki patlama sonucu bir çocuk yaşamını yitirdi. Ateşkes sürecine rağmen operasyonlar arttı ve onlarca gerilla şehit düştü,

sağ yakalananlar katledildi. KCK, hemen hemen her gün hava saldırısı olduğunu, daha 20 Mayıs'ta Xakurkê ve Xî-nêre alanlarına yönelik 7 saatlik kapsamlı bir hava saldırısı gerçekleştirildiğini ve bu saldırıda 4 gerillanın şehit düştüğünü açıkladı.

Bu yıl içerisinde ABD ile yeni görüşmeler yapıldı; Türkiye, ABD ve Irak arasındaki üçlü güvenlik komite toplantısında PKK'ye karşı ‘üçlü eylem planı’ yapıldığı sık sık kamuoyuna duyurulan söylem oldu. Türkiye, İran ve Suriye arasında da yeni ittifaklar kuruldu. Her üç ülkede Kürtler üzerindeki baskılar arttı. İran'da PJAK militanları idam ve zehirleme yoluyla katlediliyor ve İran, Irak sınırını geçerek PKK'ye operasyon düzenliyor. Köyler boşaltıldı, insanlar göç ediyor.

Sürece nasıl gelindiği ortada ve nasıl ilerleyeceğine dönükte bolca veri var. Aylar öncesinden kitleden “Biz HPG'den aldığımız görevi yerine getiremedik, süreci yönetemedik. Emaneti HPG'ye iade etmeliyiz” söylemleri duyulmakta ve bu söylemler serzenişlerle beraber süreç açısından veriler sunmaktaydı. KCK Yürütme Konseyi Üyesi Duran Kalkan, “Nasıl mücadele yürüteceğimizi, neler yapacağımızı gün geçtikçe, süreç ilerledikçe herkes görecek” açıklamasında bulunmuştu. Bunun yanında PKK'nin üst organlarından bu yönlü açıklamalar da sürekli gelmekteydi. Öcalan'da yaptığı açıklamada PKK tarihini üç dönem olarak ayırmış ve yeni bir dönemin başladığını belirterek, “Herkesin bilmesini istiyorum. Üçüncü dönem bitmiştir.” demekteydi. Mayıs ayı da bilinen bir aydı. Bu ay Öcalan tarafından belirlenmiş, hatta tarih 31 Mayıs'a kadar uzatılmıştı.

Yine PKK yetkililerince yapılan, “Tüm güçlerimizde bir yenilenmeyi öngörüyoruz. Mademki şimdiye kadar ki pratiğimiz cevap olmada yetersiz kalmıştır. O zaman cevap olmak üzere bütün kadrosal yapıda bir yenilenme, profesyonel anlamda daha güçlü bir katılım, yine savunma güçlerinde herhangi bir olası saldırıya karşı eski tarz ve yöntemlerle değil daha üst aşamada savunma savaşını geliştirebilecek bir kapasiteyi geliştirmeye dönüş yoğun hazırlıklar sürdürülmüştür. Bunlar hemen hemen tamamlanmak üzeredir. Eskisini tekrar eden bir durumla sınırlı kalamayız” açıklaması da yeni süreç hakkında veri sunmaktadır.

Bu dönemde PKK tarafından yapılan açıklamalar savaşın düşük yoğunluklu savaş olmaktan çıkıp orta yoğunluğa dönüşeceği yönündedir. Ki bu dönem tüm alanlarda yapılan çağrının başında gerillaya katılım ve öz savunma anlayışını geliştirme çağrısı gelmektedir. PKK önderliği tarafından yapılan, yayın organlarında yer bulan en önemli yönelim ve mevzi gerillaya katılım olarak görülmektedir. Son iki yılda gerçekleşen katılımların diğer senelere nazaran daha fazla olduğu ve gerillanın en iyi dönemlerinden birini yaşadığı yine yapılan açıklamalar arasındadır. Bu durum burjuva kamuoyunda sık sık yer bulan PKK'de çözümlerin yaşandığı, dağılma sürecinde olduğu, gerillaya çıkışların azaldığı, ABD-İrak İran ve TSK'nın başarılı operasyonlarıyla tükenişe sürüklendiği, silah bırakabileceği söylentilerine de hiç uymamış olsa gerek. Aksine son zamanlarda Karadeniz'de yapılan ey-

lemler ve İskenderun'daki eylem savaşın yalnız Kürdistan dağlarında sürmediğini, Karadeniz ve Akdeniz'e yayılabileceğini; PKK'nin buralarda da eylem yapabileceğini gözler önüne seriyor. Özellikle TSK'nın Kuzey Irak'ta tampon bölge oluşturma isteği biliniyor ve İran'ın da sınır hattını aşması tekrar bir sınır ötesi operasyonu gündeme getiriyor. Böyle bir duruma TSK'nın çok kayıp alacağı muhtemelken, Karadeniz ve Akdeniz'e yayılan eylemlerin böyle bir durumda şehirlere de yayılacağı apaçık; tabii ki bu durum (tampon bölge) şimdilik sadece olabirliği bulunan bir durum. Ortada olan ise gerillanın eylemlilik sürecinin yükseleceği yönünde.

Evet, sürecin hızlanacağı ortada, ancak PKK'nin inisiyatifinde olan süreci nasıl yöneteceğini ve ne kadar sürdüreceğini şimdiden tahmin etmek zor. Eylemlerin artacağına yönelik PKK üst düzey yetkilileri tarafından yapılan açıklamalar net, ancak aynı yetkililerce bir açık

kapı da bırakılmış. Barış sürecini başlatan taraf olması nedeniyle, bu politikayı birden reddedemeyeceğinden bir nebze anlaşılır durum olsa da yapılan açıklamalar durumun sadece bu olmadığını göstermektedir. Öncelikle bu konudaki son söylemlere bakalım.

Barzani'nin Türkiye'ye gelişi sırasında KCK tarafından yapılan, "bu ziyaretin Kürt sorununda adil, makul ölçülere dayalı bir siyasal çözüm sürecinin gelişmesinde bir rol oynamasını diliyoruz. Böyle olması durumunda bizim de olumlu karşılayacağımızın bilinmesini istiyoruz" şeklindeki açıklama bu konuda örnek olacaktır. Ki Barzani bunca olup bitenle "Açılımı" desteklediklerini söyleyip, ona ortak olup, "Türkiye'nin güvenliği bizim güvenliğimizdir" açıklamasında bulunurken. Aynı açıklamanın içerisinde yer alan "bu nedenle önderliğimizin son çağrısı çerçevesinde bu ziyaret vesilesiyle Türk devleti ve AKP hükümetinin köklü, ciddi bir adım atması ve bunu pratikleştirmesi halinde bizim bunu değerlendirmeye alacağımız açıktır" söylemi de hükümetten halen bir adım beklenildiğini göstermektedir. Bu gerillanın eylemlilik sürecinin temelinde, hükümeti sıkıştırmaya ve adım atmaya zorlamaya çalışmak şeklinde bir düşünüşün var olduğunu da göstermektedir. Ayrıca Öcalan'ın "ben çekiliyorum" söyleminden sonra gelen yoğun eylemlilikler, egemenlere muhatap olarak Öcalan'ı göstermekte ve gerilla eylemlilikleri bu mesajı kuvvetli şekilde vermeye çalışmaktadır. KCK tarafından yapılan açıklamaların birçoğunda, Öcalan'ın muhataplığı bir diğer söylem olarak karşımıza çıkmakta ve "devlet-demokrasi" çerçevesinde çözüm için her zaman hazır olduğu belirtilmektedir.

Sürecin ele alınışındaki alt başlıklar bu şekilde nüveler verirken biz bu durumun bu yönünü tartışacak durumda değiliz elbette ki. Bizim öncelikli tartışmamız gereken yeni sürecin üzerimize yüklediği görevlerdir. Askeri operasyonlarla beraber Kürt halkına yönelik saldırılarda artmaktadır/artacaktır. Daha şimdiden çeşitli illerde ve üniversitelerde saldırılar yaşanmış ve Muğla'da Şerzan Kurt polis kurşunuyla katledilmiştir. Hemen hemen her gün çatışma yaşanmakta, asker ve gerilla cezazeleri gelmektedir. Bunun yanında egemenler tarafından eylemlilikler karalanmaya çalışılmakta ve İsrail'in yardım gemisine saldırısı ile İskenderun baskını arasında ilişki kurularak halkın yumuşak karnına oynanmaya çalışılmaktadır. İrkçı-şovenist dalga her zaman olduğundan daha fazla kışkırtılmaya müsaittir. Sadece bölgede değil tüm alanlarda bu saldırılara karşı durmak sürecin görevidir.

Bir ses, o hırçın Munzur'un sesi. Bir kayalık Qopo'nun diyarı. Bir boğaz, Ali Boğazı... Gerillanın meskeni, düşmanın korkulu rüyası ve bir gerilla...

Adım Şerzan. Hepiniz hatırlarsınız Şerzan'ı. farklı değil o da. Ceylan Önkol'dan, Aydın Erdem'den, nice katledilenlerden... Ceylan 12 yaşında bir çocuğu katlediğinde havan topuyla. Aydın bir üniversite öğrencisiydi katıldığı son demokratik eylemde düşerken yere. Ve ŞERZAN da aynıydı. Arkadaşlarının sesini duyup evinden koşarak çıktığında... Ben de farklı değilim. Yıllarca ezilmiş, katledilmiş, yok sayılmış bir halkın evladıyım. Bir Kürdüm tıpkı onlar gibi. Çözümün dağlarda olduğunu bilip katılıyorum gerillaya.

Adım Şerzan. Düşmanımı iyi tanıyorum. Ceylan'ı, Aydın'ı, Şerzan'ı da katledeni iyi biliyorum. Tanıyorum demokratik açılım diyeni de muhalefet edeni de. Onları yönlendireni de. Biliyorum düşmanı, adım Şerzan. Ve şimdi hiç korkmuyorum düşmandan. Onun atacağı mermiye karşılık, benim de mermim var. Onun havan toplarına, kobralarına karşılık, dağlarım var beni gizleyecek. Onun o korkak, operasyona çıktığında rütbelerini çıkararak, vatansız subaylarına karşı yiğit yoldaşlarım var.

Adım Şerzan. Yeni bir gerillayım. Bir TIKKO gerillası. Adım Şerzan ve bir ananın çığlığını duyduktan sonra adıma Şerzan diyorum. Evet, bir ananın çığlığı, Muğla'da

Adım Şerzan!

Adım Şerzan. Düşmanımı iyi tanıyorum. Ceylan'ı, Aydın'ı, Şerzan'ı da katledeni iyi biliyorum. Tanıyorum demokratik açılım diyeni de muhalefet edeni de. Onları yönlendireni de. Biliyorum düşmanı, adım Şerzan. Ve şimdi hiç korkmuyorum düşmandan.

öldürülen bir gencin, Şerzanın anasının çığlığı. "Yaşasın oğlum" diyordu ana çığlığında. Evet ben de duyuyorum çığlığımı ve adıma Şerzan diyorum. Evet, Şerzan artık yaşıyor. Dağlarda yoldaşlarının yanında... Bazen Munzur'un kıyısında, bazen bir çatışmada, bazen uzun gece yürüyüşünde, bazen bir kayalıkta... Bilmeni istedim ana, senin ve diğer anaların. Neden mesken eylediğimizi dağ başlarını biz İşçi Köylü Ordusunun erlerinin... Ve savaş-taki ısrarımızı... Ezilenlerin kurtuluşu için bizden önce düşenlerin hesabını sormak için ve sizleri özgür yarımlarla kucaklaştırmak için mesken eyledik dağ başlarını...

Dersim'den bir Partizan

Şerzan Kurt anıldı

İzmir

Muğla'da polis kurşunuyla hayatını kaybeden yurtsever öğrenci Şerzan KURT'un ölümü nedeniyle Türkiye genelinde oturma eylemi yapma kararı alan Gençlik Sendikası üyeleri İzmir'de de 21 Mayıs günü saat 18.00'de Alsancak Sevinç Pastanesi önünde bir araya gelerek Kıbrıs Şehitliği Caddesinde sloganlar eşliğinde yürüyüp basın metnini okudu. 5 dakikalık oturma eylemini gerçekleştirip sonlandırıldı. Yürüyüş esnasında "Muğla'dan Zonguldak'a katil devlet hesap verecek", "Şerzan yoldaş ölümsüzdür" sloganları atıldı.

İzmir YDG

Artvin

Artvin'de Şerzan Kurt anısına basın açıklaması ve oturma eylemi 21 Mayıs Cuma günü saat 18:30'da Artvin şehir merkezinde Genç-Sen olarak gerçekleşti. Polis kurşunu ile vurularak aramızdan ayrılan Muğla Üniversitesi öğrencisi Şerzan Kurt için basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdik. **Artvin YDG**

KOLEKTİFİN SESİ

YIKMAK VE İNŞA ETMEK

Yaşam, sayısız çelişki ve çatışmalarla doludur, yaşamın içinde yıkmak ve yapmak, bozmak ve düzeltmek, dağıtmak ve toparlamak, alt üst oluş ve inşanın sayısız görüngülerine ve biçimlerine tanıklık edilir.

Toplumlar her zaman büyük alt üst oluşlar yaşamasına da bunun oluşum zeminini hazırlayan irili ufaklı sayısız küçük çatışmalar ve hareketler yaşar. Ancak yıkım ve inşanın en köklü, en der3in en kapsamlı yaşandığı toplumsal hareket, devrimdir. Devrim bir zor ve şiddet hareketidir. Bu zorun niteliği ve boyutu, alt etmek istediği toplumun niteliğiyle ilgilidir.

Emperyalizm ve burjuva-feodal gericiliğe karşı büyük zora başvurmadan yüzlerce yıllık hâkimiyetine son verilemez. Toplumsal değişim ve gelişim yasına uygun olarak büyük zorun örgütlenmesi gerçekleşmeden yeni bir toplumsal yapı inşa edilemez. Ve şekillenemez. Çünkü devrim bir sınıfın başka bir sınıfı devirmek için büyük şiddete başvurduğu büyük bir zor hareketidir. Sömürü ve baskının derin kökleri olan kötülükler büyük zora başvurmadan yıkılmaz.

İnsanların değişim ve dönüşümü tıpkı toplumsal değişim ve dönüşüm için geçerli olan devrim yasalarına benzer bir yolu izler. İnsanların devrimci tarzda değişim ve dönüşümü için kendi içindeki kötülükleri yıkması gerekir. En büyük kötülük yanlış bilinçtir. Yani yanlış (tek yanlı-öznelci) düşünmek, yanlış davranmak ve hareket etmek ve yaşamaktır. Yanlış bilinci yıkıp doğru bilinci kurmak için **olağan sınırları aşan bir mücadele** gerekir. Normal ve olağan bir mücadeleyle normal ve olağan bir zorlamayla insanların değişimi ve dönüşümü gerçekleşemez. Nasıl ki toplumsal değişim için büyük zor (devrim) gerekiyorsa aynı şekilde **devrimci bireyin değişimi için de büyük (olağan sınırları aşan) zor** gerekir. Yanlış yık-

mak uzun süreli büyük mücadeleyle olur. Yeni inşa etmek de büyük ve sayısız emekle olur. Yıkım için vurmamak, kurmak için büyük mücadele gerekir.

Neden değişim ve neye göre değişim? Hangi sınıfın dünya görüşüne göre değişim? Bu sorulara doğru ve yeterli yanıt verilmeden değişimin sınıfsal karakteri ve niteliği belirlenmeden değişimin bir anlamı olamaz. Değişimin bir sınıfsal amacı ve hedefi olmalıdır, bu olmadan değişim anlamsızlaşır.

Yıkma ve kurma eyleminin gerçekleşmesi için güçlü bir değişim isteği, ihtiyacı ve bilinci gerekir. Bununla birlikte bilimsel bir dünya görüşü ve sağlam bir örgüt... Değişim ihtiyacı ve isteği duymayan, kendisini yeterli gören, kendisiyle barışık ve hoşnut olanın değişimi gerçekleşmez. Öncelikle birey kendi içindeki burjuvanın öldürülmesinin ihtiyacını duymalıdır. Bu ihtiyaç devrimin görev ve sorumluluklarını layıkıyla yerine getirme ihtiyacıdır. Bu ihtiyaç, devrimci bilincin ve duruşun ihtiyacıdır. Bu ihtiyacın ve isteğin güçlü olması gerekir. İhtiyaç duymak bir düşünce eylemidir. Bunun üzerinde sağlam bir dünya görüşü ve bu dünya görüşünün yön verdiği bir değişim ve dönüşüm mücadelesi gerekir. Bütün bunlar olmadan köklü değişim olamaz.

Devrimci tarzda değişim bireyin içindeki burjuvayı (düşünme tarzı-yaşam ve alışkanlıkları) yıkması, öldürmesi demektir. Her devrimci, içindeki küçük burjuvayı öldürerek özgürleşir. Bunun için içteki burjuvaya karşı güçlü ve bilinçli mücadele etmek ve yüklenmek gerekir. Bunun rahat ve kolay olduğu söylenemez. Değişim karşısında birey bir iç dirençle karşı koyar; devrimci değişimi ve müdahaleyi kolay kabul etmez. Birey devrimci değişim ve müdahale karşısında rahat ve sakin olmaz. Bireyin bu kabul edilmez tutumu karşısında geri adım atmak ve geri

durmak olmaz. Tam tersine ikna edici değiştirme temelli devrimci eğitim s¼rekli kılınarak, devrimci eleştiri devam etmelidir. Değişim amaçlı m¼dahale k¼çük bir dokunma ve y¼zeysel bir değinmeyle başarılamaz. İçteki burjuva lmez ve kkl¼ değişim gerçekteşmez. İdeolojik temelli m¼cadele s¼rekli sistemli ve bilinçli olmalıdır. İdeolojik temelli m¼dahale ve m¼cadele olmadan devrimci temelde dn¼ř¼m asla gerçekteşmez.

K¼çük burjuva d¼ř¼nce ve yaşam tarzına karşı proleter d¼ř¼nce ve yaşam tarzıyla m¼cadele etmek toplumun değiştirilme m¼cadelesi görevleriyle birlikte ele alınmalıdır. Bireyin değişim ve dn¼ř¼m m¼cadelesi ve görevi tek başına ele alınamaz. Bu tarz bir değişim ve dn¼ř¼m etkili ve doğru olmaz. Birey sınıf m¼cadelesinin görev ve sorumlulukları içinde değişir ve dn¼ř¼r. Bu s¼recin zorlu engelli sabır dolu b¼y¼k bir emekle olacağını bilmek gerekir. Bu yol d¼md¼z ve rahat olmaz, inişli çıkışlı olur.

Kitlelerin, devrimci savaşın ve partinin rg¼tlenmesi görevinin başarıyla yerine getirilmesi için bireyin k¼çük burjuva zaaf ve hastalıklarından kurtulması, arınması içindeki burjuvayı ld¼rmesi gerekir. Hastalık ve zaafaların temel nedeni ve kaynağı olan içteki burjuva ld¼r¼lmeden dıştaki burjuvaya karşı m¼cadele edilemez.

Nedir içimizdeki burjuva? İdealist tarzda tek yanlı ve y¼zeysel d¼ř¼nmedir. Bireycilik ve benciliktir. Sıradanlaşma ve yabancılaşmadır. Kendini yaşamadır. Devrimci görevlerin layıkıyla yerine getirilmemesidir. Proleter devrimciliğin bir bilinç, bir sorumluluk ve bir kimlik olarak kavranmamasıdır. K¼çük burjuva bireyin rg¼tl¼ bir birey haline gelmemesidir. Burada daha fazlasını sıralayabileceğimiz birçok k¼çük burjuva özelliklerin gıdasını bireyci ideolojiden aldığı anlayış ve davranışların hepsidir.

İçteki burjuvayı ld¼rme demek b¼t¼n bu konularda kkl¼ bir değişimin ve d¼zelmenin sağlanma m¼cadelesinin verilmesidir. K¼çük burjuva devrimciliğten proleter devrimciliğe doğru g¼çlü ve nitelikli adımın atılmasıdır. Birey kendisi olmaktan çıkıp rg¼tl¼ bir birey olma haline gelmesidir. Pasif, edilgen ve sıradan bir birey olarak **kendinde yaşarken** buradan çıkıp proleter sınıfa ait rg¼tl¼ bir bireye dn¼řmesidir. rg¼tl¼ birey bir rg¼t gibi d¼ř¼n¼p bir rg¼t gibi d¼ř¼nmesi, yaşaması ve görevler karşısında rg¼tl¼ bir birey gibi sorumluluk bilinciyle duruş sergilemesidir.

Devrimin ve halkın çıkarları uğruna içteki burjuvanın ld¼r¼lmesidir. Bireyci bencil k¼çük burjuva d¼nyasını yaşayan, devrimci olduğunu unutan sorumluluk ve bilinç taşıdığını bazen hatırlayıp bazen hatırlamayan, g¼nl¼k yaşamda silik, sıradan bir yaşam s¼rd¼ren biri hastadır. İçindeki burjuvayla birlikte **hem kendisi hem kendi**

d¼řmanı olarak yaşıyor demektir.

Kendisini rg¼te, kendi içine kapatan, rg¼t¼n m¼dahalesine açmayan, **“doğrularıyla”** kendisini s¼rekli bir şekilde rg¼te dayatan, her göreve itiraz eden, görevini canla başla yerine getirmeyen, s¼rekli olarak sorun olan, sorunların nedenini s¼rekli dışında gören ve kendisini s¼rekli tartıştıran, başarıları kendisiyle hataları başkasıyla açıklayan, celladıyla birlikte barış ve huzur içinde yaşayan, bir adım bile ileri gitmeyen, devrimci değişim yasalarını boşa çıkarmaya çalışan, s¼rekli alınganlık gösteren, her sorunu kişiselleştiren, misillemeci, tepkisel davranan, pop¼list, kariyerist, benmerkezci yaklaşan, her Şeye ben merkezli bakan, her Şeyi kendisiyle açıklayan, her Şeyi kendisiyle başlatan, kendini ispatlamaya, var etmeye çalışan, kendini beğenmiş, yoldaşlarına üstten bakan ve böyle yaklaşan, kendini her zaman bir üst yere koyan, k¼çük burjuva gurur ve kibirli yaklaşımların hepsinin birer k¼çük burjuva hastalık olduğu bir gerçektir. Bunların hepsi d¼řmandır. Bunların hepsi burjuvadır. Bu iç d¼řmanla yaşayarak, ne kitleler ne devrimci savaş rg¼tlenir ne de devrimci görevler yerine getirilir.

Devrimci yaşamda bu ve buna benzer burjuva hastalıkların sayısız biçimine ve şekline rastlanabilir. Bunların hepsinin gıdasını aldığı yer k¼çük burjuva d¼ř¼nme, yaklaşım ve yaşamdır. Bireyci ideolojidir. Hepsinin ld¼r¼lmesi gerekir. Bu zaaf ve hastalıklarla proleter devrimcilik yapılamaz.

S¼recin zorlu ve ağır görevleri yeni ve zg¼r kişilikle yerine getirebilir. zg¼r yeni kişilik kendi içindeki burjuvaya karşı s¼rekli savaşan ve her görev ve sorumlulukta onu alt etmesini başarandır. Devrimci politika belirlenip bu politikaya uygun görevlendirme yapıldıktan sonra başarılı bir çalışmanın rg¼tlenip y¼r¼t¼lmesi için devrimci kadrolara-militanlara ihtiyaç vardır. İçindeki burjuva celladıyla birlikte yaşayan bir militan devrimci görevini asla başaramaz. Her g¼n her an içindeki burjuvaya karşı m¼cadeleyi y¼r¼t¼p onu alt etmeyi başaramayan, burjuva hata ve zaaflarıyla birlikte yaşamaya devam eden bir militan, bu duruşuyla ancak halkın ve partinin başına bela olur.

Eski, burjuva d¼ř¼nme tarzı ve yaşam biçimidir ç¼r¼yeni khnemişi besleyen, yaşatan, var edendir. Eski yıkılmadan yeni inşa edilemez. Bu paramparça edilmelidir. Ayaklar altına alınıp ezilmelidir. Hastalıklı bir b¼nye ve kafayla eskiye khnemişe karşı savaşılamaz.

Eğer **“Gelecek Bizimdir”** diyorsak gelecek için g¼çlü çalışmalı ve sıkı m¼cadele etmeliyiz bu g¼c¼ eskinin yıkılmasından yeninin inşa edilmesinden alacağız.

NEDEN DEVRİMCİ TEORİ

Devrimci teorinin herhangi bir devrimci örgütlenme açısından önemi, o örgütün sahip olduğu iddia ile doğru orantılıdır. En sıradan örgütlenmelerin bile amaçlarına dair asgari bir bilgi ile kuşanmaları söz konusu iken biz devrimciler için bu durum biraz daha farklı olmak zorundadır. Çünkü dünyayı değiştirme iddiasını kuşanan bizler aynı zamanda dünyayı devrimci teorimiz yoluyla yorumlar, çözümler ve devrimci pratiğe buradan doğru yön veririz. Lenin'in "(d)evrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" sözü ile Mao'nun "(p)olitik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır" sözlerini bu gözle okumak gerekiyor. Yaşamın kendisi içerisindeki çelişkilerin doğru bir yöntemle incelenmesinden örgüt sorununa kadar her durum devrimci teorinin konusudur. Bir gençlik örgütü için bu durum daha can yakıcı bir hale bürünmektedir. Mücadele yaşamında yeni olmak, nispi olarak deneyimsiz olmak ve gelişime açık bir toplumsal tabakayı temsil etmek bu durumun başlıca nedenleri arasındadır.

Örgütümüzün yaşadığı belli başlı sorunlar ışığında devrimci teoriye verilen önemi incelediğimizde olumlu bir tabloyla karşılaşmadığımız açıktır. Birçok yoldaşımız salt dergimiz vb. yayın organlarından edindiği bilgiyle kendini sınırlamakta ve daha ötesini gerçekleştirmek için adım atmamaktadır. Ayrıca kitle çalışmasının daha yoğun olarak gerçekleştirildiği alanlarımızda ise bu durum ciddi bir dar pratikçiliğin gelişimine ön ayak olmaktadır. Bir diğer sorun ise okumaya ilgili olan yoldaşlarda teorik eserlerden daha çok roman, öykü vb. yapıtların daha fazla ilgi görmesidir. Şüphesiz bu saydığımız her bir sorun farklı ideolojik zaafıya tekabül eden sorunlardır. Kaynaklarını incelemeye geçmeden önce birkaç şeye daha vurguda bulunmak yararlı ve yerinde olacaktır:

Birincisi içinden geçtiğimiz dönem itibarıyla yoğun bir şekilde tartıştığımız konuların başında

Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin ihtiyaç duyduğu kadro meselesidir. Devrim mücadelesinin başarıya ulaşmasında, gelişen her yeni durumu emeğin mücadelesini zafere çevirmenin aracı haline getirmede devrimci kadrolar kilit bir yerde durmaktadır. Doğru fikirler ancak onları doğru bir şekilde hayata uygulayacak olan kadrolar aracılığıyla yaşam bulabilir. Nitelikli bir teorik çalışmanın nitelikli bir pratik çalışmayla birleştirildiği her faaliyet sınıf mücadelesinin ihtiyaç duyduğu kadroların doğrudan geliştiği ve yetiştirildiği alanlar yaratacaktır. **Bu nedenle ufku devrim mücadelesinin bütünü kadar geniş olan biz genç devrimcilerin devrimci teoriye ilgisini arttırması ve sistemli bir program ile birlikte teorik çalışma yapması halkımızın beklentilerine daha hızlı bir şekilde yanıt olmamızı sağlayacaktır.**

İkincisi devrimci teorinin dar pratikten arındırıcı özelliği ve yol gösterdiği bir pratik çalışmanın sıçramalı bir biçimde ilerleyeceği gerçeğidir. Teorinin yol göstericiliğinin olmadığı yerde ancak günü kurtarma perspektifinin ötesine geçmeyen, kitleleri örgütleme ve haliyle de devrim iddiasından uzak bir pratiğin yaşam bulabileceği net şekilde görülmektedir. Bireyler üzerinden parça parça ilerleyen, kendini idame ettirebilen bir gençlik örgütü teoride derinleşme olmadan da yaşayabilir. Ancak YDG açısından olduğu gibi halk gençliğinin ileri unsurlarını bünyesine kazandırıp, devrimci mücadeleye kanalize etmeyi amaçlayan bir örgütlenmenin bu hedefine uygun bir teorik çalışmadan çok uzak olması anlaşılır değildir. Birkaç yayın takip etmenin ötesine geçmeyen, sınırlı bir teorik çalışmayı kabullenmek demek, var olan örgütlenme düzeyimizi kabullenmek demektir.

Üçüncüsü ve en önemlisi ise ihtiyaçlar doğrultusunda yapılacak bir teorik çalışmanın faaliyete sunacağı katkının boyutudur.

Devrimci teorinin incelenmesinin sağlayacağı

bu katkılar uzatılabilir şüphesiz... Her birimiz devrimci teorinin önemi üzerine sayfalarca yazılar yazabilir ve birçok söz söyleyebiliriz. Fakat anlaşılması gereken örgütümüzün birkaç olumlu örnek dışında bu konuda yaşadığı sorunlardır.

Eğitim sistemi ve genel olarak gerici egemen kültürün yarattığı ezberci, hazır, bulduğuyla yetinen ve sorgulamayan gençlik profilini dağıtmaya çalışan bir örgütün, bağrından koptuğu toplumun gerçekliği nedeniyle böyle bir sorunu yaşaması doğal ve anlaşılır iken asla kabul edilebilir değildir. Örgütlü yoldaşlarımızda devrimci teoriye var olan ilgisizlik yer yer okumadan bile uzak bir pratikle birleşebilmektedir. Ya da okumaya var olan ilgi ise yukarıda da belirttiğimiz gibi roman vb. eserlerin okunması önceliğine dayanmaktadır. Devrimci teoriye ilgisizlikten beslenen bu durum ikili bir yanı vardır.

Birincisi teorinin pratik ihtiyaçlar temelinde ele alınmaması sorunu iken bir diğeri ise kolaycılıktır. Genel olarak yoldaşlarımızda var olan algı roman okumanın teorik eserleri okumaktan daha kolay olduğu algısıdır. Bu durum bir bakıma doğrudur. Fakat zaten genel olarak devrimci mücadelenin kendisi taşıdığı ve yarattığı onca güzelliğe ve değere karşın zorlu bir mücadeledir. Devrimci olmanın çeşitli zorlukları göze almayı gerektirdiğini ve mücadele içerisinde ise öne çıkan birçok zorluğun çeşitli çelişkiler yarattığı bir gerçekliktir. Birçok yoldaşımız sorulacak böylesi sorular karşısında tereddütsüzce konu olacak zorlukları göze alabileceğini belirtecektir. Fakat aynı iradenin teorik çalışmanın yapılması karşısında beyan edilmemesi önemli bir çelişkidir. Açık ki bu durum devrimci teorinin hissedilmemesi ile ilgilidir ve aynı oranda da ideolojik bir zaafa tekabül etmektedir. Peki, neden devrimci teoriyi bir ihtiyaç olarak hissetmemekteyiz? Ya da neden teorik eserlere daha az ilgi duymaktayız? Tüm yoldaşlarımızın bu sorulara açık yüreklilikle cevap vermesi gerekmektedir. Şüphesiz roman okumak ya da çeşitli edebi eserlere ilgi duymak ve uyandırmak devrimci bir sorumluluktur. Fakat mesele bunların asıl devrimci sorumluluğumuzun önüne geçmesidir.

Halk gençliğini çevreleyen gerici duvarların daha net kavranması ve kavratılması sorunu karşımızda durmaktadır. Sınıf mücadelesinin keskin ateşli saldırılar, direnişler ve ölüm haberleriyle yükselmektedir. Böylesi bir

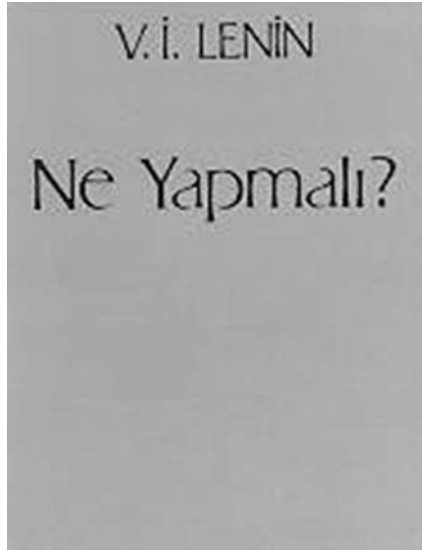
tablo içerisinde ideolojik, politik seviyemizin yükseltilmesi yakıcı bir devrimci pratikle yaratıcı bir şekilde birleştirilecek bir teorik eğitimle mümkündür. Neden devrimci teori sorusuna verilebilecek en iyi yanıt da yine bu temelde verilecektir. Devrimci teoriye var olan bu uzaklık ve ilgisizlik bugünden yarına çözülecek bir sorun değildir. Bu sorunun aşılması ancak ve ancak ihtiyaç temelinde atılacak adımlarla mümkündür. Yeni bir faaliyet alanında en temel sorunumuz eğer örgüt yaratma sorunu ise Ne Yapmalı eseri başucu kitabımız oluvmelidir bir anda. Ya da geniş ve karmaşık sorunların kavranması sorunuyla karşı karşıya kalıyorsak hemen felsefi eserlerin okunmasına ağırlık vermeli ve doğru bir metodun kavranması için çaba harcamalıyız. Elbette bu örnekler çoğaltılabilir. Fakat anlaşılması gereken anahtar mesele

burada öne çıkan ihtiyaçlar temelinde teorik çalışmaya yer verilmesi ve yaygınlaştırılmasıdır.

Halk gençliğinin devrimci örgütü iddiası ile yola çıkan, demokratik halk devrimi mücadelesi veren bir örgütün temel teorik seviyesinin bu iddialarına uygunluk arz etmesi gerekiyorsa, üzerimize düşen temel sorumluluğun ne olduğu anlaşılmaktadır. İçinden geçilen dönemde tasfiyeci saldırıların da yoğun etkisiyle onca bilgi kirliliğinin içerisinde bilgisizliğin yaygınlaştırıldığı ortadadır. Bilgisiz, cahil devrimcilik diye bir kavramın prati-

ğimizde vücut bulması hiçbirimizin kabul edemeyeceği bir durumdur. Tersine bir algılayış sürekli kendini tekrar eden söylemlerden ve pratiklerden öteye geçemeyecektir.

Mao yoldaş "araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur" diyerek, somut durumlar hakkında inceleme ve politik çalışma yapmanın kriterini vurgulamıştır. Bu doğru ve devrimci bir yaklaşımdır. **Bu devrimci yaklaşımın üzerinden devrimci teoriye gereken önemin verilip ve-rilmeyeceği önümüzdeki süreç çalışmalarında tüm yoldaşlarımızın temel gündemleri arasında birincil sıralara oturmalı ve devrimci teoriye ilgi somut bir devrimci pratik olarak algılanmalıdır.** Tersine her anlayış devrimci teoriyi küçümseyen ve dolayısıyla karşı devrimci bir algıya hizmet eden bir anlayış olarak kabul edilmelidir. Devrimci teori karşısındaki duruşumuzda bu derece keskin bir süzgeçten geçirilmeli ve var olan pratiğimiz bu bilinçle sorgulanmalıdır.

KENDİNİ DAYATMA!
KENDİNİ DAYATMA!

Gelişmeye, değişmeye ayak diremek nedir? Bunun taşıdığı anlam açıktır. Birey zaafalarını ve geldiği yaşamı özlüyor demektir. Yani birey sistemin ona yüklediği ağırlıklarla kendini zincirlemiş demektir. Tüm bunların beslendiği kaynak parti ve devrim bilincinin zayıflaması görevler karşısında yaşanan kırılmalardan kaynaklıdır

Özgürlük kavramı bedeli ağır olan bir kelimedir. Tek başına bir kelime olarak ifade edilmesi bile egemenlerin korku dolu karanlık dünyalarında depremlere yol açmaya yetebiliyor. Özgürlüğün anlam bulduğu yer, mekân, zaman ise kim tarafından istendiği ve yaşanmak istemesiyle alakalıdır. Her olgu gibi özgürlükte sınıfsal temelleri olan ve her sınıfa göre anlamı değişebilen nesnel bir gerçekliktir.

Burjuvazi özel mülkiyet dünyasının egemeni olarak özgürlüğü daha fazla sömürü, zenginliğine daha fazla zenginlik katmak olarak algılar ve bir ezme aracı olarak kullanır. Burjuvazi için özgürlüğün sınırları bireyle başlar ve bireyle biten bir sorun olarak yaşanır. Kendisini örgütlenme ve daha fazla sömürme hakkı tanırken topluma bireysel kurtuluş reçeteleri sunar. Bireysel özgürlük de burjuvazi için özel teşebbüs, herkesin herkesle rekabet ettiği, kapitalizmin dişlileri arasında herkesin bir diğerinin omuzlarına basarak yükseldiği, umutlarını toto loto kuponlarına yatırarak kazanabileceği bencil-bireyci bir yaşam olarak sunulur.

Ama biliyoruz ki kapitalizmin adaletsizliklerle dolu dünyasında büyük olan küçüğü, güçlü olan güçsüzü her zaman yutar. Ve kazanan her zaman burjuvazi olur. Bundan dolayıdır ki örgüt örgütlenme, yoksulluğa karşı mücadele gibi kavramlar burjuvaziye ürkütür, uykularını kaçırır. Dev ordu teşkilatlanmaları, polis örgütlenmeleri, silahlanma ile birlikte oluşturulan korku devleti top-

lumun üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallandırılır. Burjuvazi bireyi ve bireyciliği daha ince biçimlerde de topluma kanıksatmaya çalışır. Reformist partilerden liberal burjuva aydınlara, sanattan mesleki alanlara kadar yaratıcılık "birey olma" üzerinden tartışılır ve kanıksatılır. Ki saldırının bu biçimi toplum üzerindeki etkisi daha fazla olur. Aydın geçinen bir zamanların "hızlı solcuları" arasında olduğunu her fırsatta söyleyen sözde aydınlar-sanatçılar "... örgüt içinde ne kadar baskılanma içinde olduklarını, yaratıcılıklarının ne kadar köreldiğini" de araya sıkıştırıverirler. Mücadeleden kaçmalarını, korku dolu dünyalarını bu şekilde kamufle etmeye çalışırlar. Ki şunu çok iyi biliyoruz; en iyi sanat eser-

leri, en iyi yapıtlar hep mücadele içinde, kavganın ateşinde çıkmış ve kitlelere mal olmuştur. Birey ne zamanki örgütlü yaşamdan, mücadeleden uzaklaşmıştır, işte o zaman yaratıcılıkların kendi değişimleriyle “ilhamları” kaybolmuştur. Buna birçok sanatçıdan-aydından örnek verebiliriz. Ama zaten herkesin malumu olduklarından gerek görmüyoruz.

Aslında konumuz biraz daha devrimci saflarda özgürlük kavramının algılanışıyla ilgilidir. Burjuvazi cephesinden özgürlüğün tanımı ve yaşam bulması bu

eksende olurken, devrimci saflarda burjuvaziden etkilenenin boyutu kendine has özellikleri olsa da bundan çok farklı değildir. Günümüzde devrimci saflarda özelde ise gençlik içerisinde topluma ve üretime karşı ciddi bir yabancılaşmadan söz etmek mümkündür. Özellikle on beş-yirmi yıl öncesinin gençliğiyle bugün gençliği arasında niteliksel farklılıklar vardır. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası ile başlatılan süreç toplumu kuşaklara bölüp, her kuşaktan bir parça kopararak adım adım toplumu kendi sorunlarına karşı yabancılaştırmıştır. Bundan en fazla gençlik etkilenmiştir. Örnek olarak verdiğimiz on beş yıl öncesinin gençliğiyle, bugünün gençliği arasındaki farklılıkları sıraladığımızda on beş yıl öncesinin gençliği daha politik, üretim içerisinde daha fazla yer alırken günümüz gençliği politikaya öcü gibi bakıp, üretimden kopmuştur. On beş yıl öncesinin gençliği toplumsal olaylara, sanata, edebiyata, inceleme-araştırmaya daha fazla önem verip içinde yer alırken, günümüz gençliği toplumsal olaylara karşı tepkisi daha fazla törpülenmiştir. Keza sanat ve edebiyat alanında beğenileri farklılaşmış, inceleme-araştırma yapmayı gereksiz ve zahmetli bir iş olarak görmekteyler.

Bugün bu özellikleriyle mücadele saflarına katılan militanlarda özellikle disiplin, demokrasi, kültür ve dahası devrimcilik anlayışında farklılıklar, çatışmalar yaşanmaktadır. Yeni kuşak gençlik bu temelde özellikle

sorun yaşamaktadırlar.

Hegel “özgürlük yalnızca, hayatın tehlikeye atılmasıyla elde edilir” der. Saflara katılan militanlar eğer düşledikleri özgürlüğü kazanmak için ideasında oldukları ideolojisiyle yani Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle bütünleşmek zorundadırlar. Örneğin faaliyet alanlarımız içerisinde özellikle gerilla alanına yeni katılan bir birey sistemle bağlarının kopmuş olduğunu düşünür. Fakat gerilla alanında yaşanan sorunlara baktığımızda ise bunun böyle olmadığını yaşamdaki acı tecrübelerimiz bize kanıtlamıştır. Birey gerillaya katıldığı zaman, eski alışkanlıklarından kurtulması kolay olmaz. Hele günümüzde gerilla savaşının zayıf, bir bütün devrimci mücadelenin etki düzeyinin düşük olduğu bir süreçte değişim ve değiştirmenin sonuçları daha da ağır olabiliyor. Bugün ise yaşadığımız temel sorunların başında saflara katılan bireylerin tarihi kendileriyle başlatma düşünce ve yaklaşımlarıdır. 37 yıllık mücadele tarihi ve bu tarih içerisinde kazanılan deneyimler, değerler, anlayışlar sanki yokmuş gibi birey hem açıktan hem de örtülü olarak

kendi devrimcilik, disiplin, özgürlük anlayışını dayatabilmektedir. Açıktan olanı ile mücadele edip müdahale, değiştirme daha hızlı olabiliyorken daha örtülü olanı ile ise mücadele etmek çok daha zor olmaktadır.

Nasıl yaşanıyor? Genelde görev verildiğinde eğer o görevi yanlış buluyorsa hemen itiraz etme, itirazı kabul görmediğinde ise görevi baştan savma yapma şeklinde olabildiği gibi kendi disiplin ve demokrasi anlayışını dayatan “ikna olmamışsam yapmam” şeklinde çıkabiliyor.

Keza her şeye rağmen görevin yerine getirilmesinde çıkan eksikliklere müdahale etmeyerek görevin boşa çıkmasıyla “kendi düşüncesinin doğruluğunu” kanıtlamak kendini dayatmanın çeşitli biçimleri olarak çıkmaktadır. Yine bununla birlikte faaliyet değerlendirme toplantılarında bir dizi eleştirisi olmasına karşın konuşmamak, kitle toplantılarında görev almamak keza bu tutumları görüp sessiz kalmak kendini dayatmaktır.

Nedir kendini dayatmak? Bir yandan örgütün onlarca yıllık mücadele içinde damıtarak günümüze taşıdığı MLM'nin devrimci anlayışına karşın, bireyin burjuva sistem içinde edindiği alışkanlıklar da kendini yaşayan küçük burjuva devrimciliğinin çatışmalarıdır. Bir komutan görev almakta tereddüt yaşıyorsa, göreve gitmekte binbir bahane ileriye sürüyorsa ya da herhangi bir gerilla her görev verildiğinde itirazlar öne sürüyorsa orada açıktan parti disiplinine, ordunun merkeziyetçiliğine karşı çıkıyor demektir. Bu özellikteki militanlar devrimcileşmede ayak diyor demektir.

Bunlar biraz daha pratik içinde çıkan sonuçlardır. Ama daha farklı yansımaları da vardır. Her militan devrimci mücadele içinde kendini geliştirmekle yükümlüdür. Bunun için; inceleme-araştırma yapmak, pratik içinde tecrübeler çıkarmak, faaliyetin hem düşünsel hem de pratiğinde etkin bir şekilde öznesi olmak, teorik kavrayışını derinleştirmesi gerekir. Günümüzde bu konuda da sıkıntılar vardır. Bunların yapılmaması da kendini dayatmanın başka biçimleridir. Her militanın partiye ve devrimin görevlerine düşünsel katkılarda bulunması bir zorunluluktur. Aksi takdirde mücadelenin gelişimi daha sancılı olacakken bireyin dünyası kendisiyle sınırlı olacaktır. Ve birey bu yaklaşımı ile yaşanan sorunları kendi merkezinden yorumlayacaktır. Bu açıkça gelişmeye ayak diredir.

Gelişmeye, değişmeye ayak diremek nedir? Bunun taşıdığı anlam açıktır. Birey zaaflarını ve geldiği yaşamı özlüyor demektir. Yani birey sistemin ona yüklediği ağırlıklarla kendini zincirlemiş demektir. Tüm bunların beslediği kaynak parti ve devrim bilincinin zayıflaması görevler karşısında yaşanan kırılmalardan kaynaklıdır.

Hegel'in dediği gibi özgürlük kolay kazanılmaz. Ağır

bedelleri göze almak gerekir ve bedel ödemenin ilk adımı da değişim noktasında atılan adımlarla başlar. Aksi takdirde yine Hegel'in dediği gibi “Hayatını ortaya koymamış bir birey kuşkusuz bir kişi olarak tanınabilir; fakat o bağımsız bir öz bilinç olarak bu tanınmanın gerçeğine erişememiştir.”

Çünkü değişmeyen, değiştirmeyen özgürleşemez. Kendini dayatan, kendini yaşayan, “kendine sevdalı” olanlar ileriye doğru güçlü ve kararlı adım atamazlar. Dünya proletaryasının komünist ustalarından şehit düşen önder ve kadrolarımıza bir bakalım. Neden ölümün üzerine tereddütsüzce yürümüşlerdir? Neden komünistleşebilmişlerdir? Çünkü onların özgürlük ve yaşam tutkuları toplumun diğer kesimlerinden daha güçlüdür. Özel mülkiyet dünyasının kirlerinden kopuşu sağlayabilmişlerdir. Dahası ideasında oldukları MLM dünya görüşünün ideolojisiyle en ilerde bir bütünleşmeyi sağlayabilmişlerdir.

Elbette onların da o mertebeye ulaşması kolay olmamıştır. Fakat onların Voltaire'nin dediği gibi “Kendisini başkalarının kurtarmasını bekleyen kişiler yalnızca kölelerdir.” demişlerdir. Ondandır ki dünyalarında devrim ve devrimin onlardan istedikleri güür bir sesle yankılanmıştır.

Ne yapmak gerekir? Her militan kendi

öz iradesi ile birey olabilmesi için kolektivizmi mücadelesinde yaşam kuralı haline getirmelidir. Kurtuluşun sadece kendisi ile değil, örgüt ile ezilen yığınların mücadelesi içerisinde olacağını sadece sözde değil pratiklerinde de bilince çıkarması gerekir. Daha fazla incelemeli, sistemi daha fazla sorgulamalı, eski alışkanlıklarından hızla kurtulmalıdır. Kendi gerçekliği ile eleştirel olarak yüzleşmeli ve hesaplaşmalıdır.

Bugün rüzgar ne kadar kuvvetli eserse essin şu bilinsin ki; kasırgalar sadece kökleri toprağı derinlerde olmayan ağacı köklerinden sökerler. Eğer bir ağacın kökleri toprağın derinliklerine ne kadar çok işlemiş ve yayılmışsa o ağaç kasırgalardan daha güçlü ve sağlam çıkar.

Sonuç olarak Ovidiosun belirttiği gibi “İstemek azdır, amaca erişmek için şiddetle arzulamak gerekir”

Dersim'den bir Partizan

YDG 3. Genç Kadın Buluşması Gerçekleşti

Nasıl ki göğün yarısı kadınların omuzlarındaysa devrimin vazgeçilemez parçası olan kadınlar olmadan da devrim olmaz, halkımız kurtulmaz! Buradan yola çıkarsak halkımızın yarısının yaşadığı bu sorunları yok saymak devrime hizmet etmez. Tüm dünya ezilen sınıflarının da kurtuluşu kadının kurtuluşu ile sağlanacaktır

Burjuva-feodal yapıdan, ataerkil zihniyetin baskı ve saldırılarından dolayı kadın sorununun yakıcılığı her an kendini hissettirmektedir. İşçi-emekçi kadınlar ezilmeye, sömürülmeye devam ederken, her gün binlerce kadın psikolojik veya fiziki şiddete maruz bırakılırken, onarcası vahşice öldürülürken işçi-emekçi kadınlar kadın olduğu için ezilmeye, sömürülmeye devam ederken, çifte sömürüye maruz bırakılırken kadın çalışmaları konusunda attığımız ve atacağımız adımların önemi bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Egemenler ve onların yerli uşakları her gün yeni bir saldırı politikasıyla işçi-emekçi kadınların, bizlerin karşısına çıkmaktadır. Egemen sistem baskı ve şiddetini her geçen gün artırırken kadın sorununa ezen-ezilen çizgisinden bakmak, politikalarını ve pratiklerini bu hatta çizmeyi amaç edinmek anlamında YDG'nin atmış olduğu ve atacağı adım(lar) kadınların kurtuluşunda, ezilen halkların kurtuluşunda vazgeçilemez önemdedir.

Bilindiği üzere YDG olarak başlattığımız kadın çalışmalarımız kısa sayılabilecek bir süredir devam etmekte. İdeolojik-pratik çalışmalarımıza da baktığımızda bu kısa süreli çalışmalardan kaynaklı deneyimsizliklerimizi ve kadın sorununa yabancılığımızı görmekteyiz. Böyle bir dönemde Genç Kadın buluşmamızın üçüncüsünü **5-6 Haziran** tarihlerinde **Ankara**'da gerçekleştirdik.

3. Genç Kadın Buluşmamızla başta çeşitli alanlardan kadınların (öğrenci kadın, Kürt kadını, köylü kadınların) özel ve genel sorunlarını ortaya koyma ve buna uygun örgütlenme perspektifini çizmemizi sağlamak amacıyla bunlara ilişkin sunumlar yapılmış ve sonrasında tartışmalar yürüterek sunumlar derinleştirilmeye çalışılmıştır. Farklı kesimlerden kadınlar arasında faaliyet yürütsek de bu kadınların özgül sorunlarına yabancı olduğumuz bir kez daha ortaya çıkmıştır. Ancak yapılan sunumların ardından gelen tartışmalar farklı kesimlerden kadınların örgütlenmelerinin nasıl yapılacağı ve farklılaşan yönleri ortaya koymamızda ön açıcı bir başlangıç olmuştur. Çalı-

şan kadınlar açısından sendikalı mücadeleye ve sendikaların ya da derneklerin kadın komisyonlarının kurulmasının önemine dikkat çekilmiştir. Kürt kadını bağlamında T. Kürdistanı'ndan arkadaşların katılmaması bir olumsuzluk olarak karşımıza çıksa da alanda olumlu bir faaliyeti olan Ulusal Hareketin kadın çalışmaları ile ilgili deneyimleri ile ilgili verimli tartışmalar yapıldı. Köylü kadınları ile ilgili ise örgütlenme pratiğimizin çok zayıf olmasının etkileri tartışmalarda kendisini açığa serdi. Ancak Artvin'den yoldaşların Dersim ve Artvin'den edindikleri

izlenimler önemliydi. Beklediğimizin aksine öğrenci kadın üzerine pek tartışma olmadı.

Ana sunumlar olan 'neden ayrı bir kadın örgütlenmesi' ve 'nasıl bir kadın örgütlenmesi' sunumları ile de politikalarımızın belirlenmesi ve uygun pratiklerin sergilenmesi amacı ile esasta yürüttüğümüz tartışmalar sonrası açığa çıkan fikirleri politikalarımız olarak belirlemeyi amaçlamaktayız.

Çeşitli alanlardan gelen yoldaşlarla deneyimlerin paylaşılması, geçmiş sürecin değerlendirilmesi ve önümüzdeki sürecin politik-pratik olarak planlanması anlamında ve daha örgütlü bir genç kadın çalışmasının -diğer çalışmalarla bağlantılı olarak- yerleşmesi için Genç Kadın Buluşmamız büyük önem arz etmektedir.

Birçok alanımızın çalışmalarında hala büyük eksikliklerinin olduğu anlaşılmasına rağmen; Artvin, Çanakkale gibi alanlar başta olmak üzere geçtiğimiz sürece oranla hemen her alanda kadın çalışmalarımız gelişme kaydetmiştir.

Merkezi Kadın Komisyonu'nun da diğer bazı illere yapmış olduğu geziler, kadın çalışmasının tohumlarının atıldığı alanlarda ön açıcı olduğu buluşmada yapılan tespitlerde ve aktarılan deneyimlerde ortaya çıkmıştır. Buluşmada kadın yoldaşların inisiyatiflerinin geliştirilmesi anlamında önemli adımlar atılmıştır. Buluşmaya gelen birçok yoldaş sunumlar konusunda sorumluluk alarak sahiplendiklerini göstermişlerdir. Kolektif tartışmaların yürütülmesi konusunda da olumlu geçen buluşmamızda hemen hemen tüm yoldaşlar söz almış, tartışmalara katılmıştır.

Alan değerlendirmelerinden de ortaya çıkan dene-

yimlere baktığımızda tüm alanlardaki yoldaşlarımızda bir sahiplenme sorunu olduğunu görüyoruz. Ve bu sahiplenme sorunları da politik ve pratik anlamda birçok sorunu beraberinde getirmiştir, getirecektir. Bu anlamda tüm yoldaşların ortak fikre sahip olması, sorunun sahiplenilmesi ve bu bağlamda çözüm yolunun kavranması anlamında daha olumlu adımların atılacağına işaret etmektedir.

Genç kadın çalışmalarının tohumlarının atılmasının ardından özgün bir kadın örgütüne duyulan ihtiyaç sonrası kendini var eden Yeni Demokrat Kadın çalışmalarının başladığı tüm alanlarda büyük bir ihtiyaca cevap olacağını belli etmiştir. Yeni Demokrat Kadın'a, ayrı bir kadın örgütüne olan bu ihtiyaç 'neden ayrı bir kadın örgütlenmesi' sunumunda ve buna ilişkin tartışmalarda da ortaya konmuştur. Ancak belli alanlarımızda daha geniş bir kitleye hitap eden YDK'nın faaliyetinin yürütülmesi genç kadın çalışmaları paralelinde götürülemedince çoğu zaman genç kadın çalışmaları geride kalmıştır. Bu konuda da yoldaşlar alan raporlarında özeleştiri vermişlerdir.

Burjuva-feodal anlayışın, ataerkil zihniyetin örgütümüzde oluşturduğu zemin tüm yoldaşlarda ve elbette en çok da erkek yoldaşlarda yakıcı şekilde görülmektedir, yaşanmaktadır. Alan değerlendirmelerindeki deneyimlerden de öğrendiklerimiz ve buluşmamızda da bir kez daha ortaya çıkan bu ataerkil zihniyet ve onun yansımalarına karşı açtığımız savaş bayrağı egemen sisteme karşı açtığımız savaş bayrağının büyük ve en önemli parçalarından biridir.

Tüm alanlarda ortak ve en büyük sorun olarak yaşadığımız ataerkil zihniyetin ortaya çıkardığı bu sorunlardan kurtulmak elbette uzun erimli bir sürece işaret etmektedir. Biliyoruz ki yarı-feodalizmin tohumlarının olduğu her yerde böyle sorunlar filizlenecektir. Başta erkek yoldaşlar olmak üzere tüm yoldaşlar belli oranlarda da olsa kadın sorununu çoğu zaman tali konumda bırakılmaktadır. İşçi-emekçi kadınların kurtuluşu elbette halkımızın kurtuluşundan bağımsız değildir. Ancak unutulmamalı ki halkımızın kurtuluşu da işçi-emekçi kadınların kurtuluşundan bağımsız değildir. Birçoğumuz bunun kavranmasında büyük eksiklikler yaşıyoruz. Kadın sorununa "ertelemeci" bir şekilde bakılması örgütümüzde genel bir hastalıktır. Ve ilacı da daha fazla okumak, araştırma yapmak ve bunları pratiğe çevirmektir. Kadın Buluşmamız da bu derinleşme faaliyetinin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Buluşmamızda bu sorun uzun uzadıya tartışılmış, örgütlülüğümüzün saflarındaki ataerkil zihniyete dair tartışmaya olan ihtiyaç bir kez daha kendini göstermiştir. Birçok kadın arkadaşımız bu bölümde söz alarak pratikte yaşananlar üzerinden meselenin önemine ve nedenlerine dikkat çekmiştir.

Ortaya çıkıyor ki sınıfsal, ulusal vs kapsamındaki sorunlara ilişkin gösterilen "hassasiyet" kadın sorununa gösterilmemektedir. Birçok yoldaş Kemalizm, ulusal sorun gibi "önemli" konularda araştırma-okuma yaparken kadın sorununa ilişkin gördüğü bir yazıyı dahi okumaktan kaçınmaktadır. Bir alanda ortaya konan okuma programının tam olarak işletilmemesi de bunu gösterir. Buluşmada yürüttüğümüz tartışmalarda da bunun etkileri ortaya çıkarılmıştır.

Nasıl ki *göğün yarısı kadınların omuzlarındaysa* devrimin vazgeçilemez parçası olan kadınlar olmadan da devrim olmaz, halkımız kurtulmaz! Buradan yola çıkarsak halkımızın yarısının yaşadığı bu sorunları yok saymak devrime hizmet etmez. Tüm dünya ezilen sınıflarının da kurtuluşu kadının kurtuluşu ile sağlanacaktır. Bu bilinçle daha fazla kolektif çalışarak, daha fazla örgütlenerek ve örgütleyerek kadınların ezilmediği ve sömürülmediği bir dünya için mücadele etmeliyiz!

YDG Merkezi Kadın Komisyonu

NEO-LİBERAL SAĞLIK POLİTİKALARI VE KADIN SAĞLIĞI

Kadına karşı şiddet de onun sağlığı ve yaşamı üzerinde çok büyük bir etkiye yol açmaktadır. Son beş yılda dünyanın pek çok yerinden elde edilen kadına karşı uygulanan şiddet verileri, özellikle yakın partner (eş, erkek arkadaş) şiddetinin görülme sıklığına ilişkin veriler artmıştır.

“Toplumsal cinsiyet” kadının ve erkeğin sosyal olarak belirlenen rollerini ve sorumluluklarını ifade eder. Toplumsal cinsiyet biyolojik farklılıklardan dolayı değil, kadın ve erkek olarak toplumun bizi nasıl gördüğü, nasıl algıladığı, nasıl düşündüğü ve nasıl davranmamızı beklediği ile ilgili bir kavramdır. Bu kavram hem kadınların, hem de erkeklerin yaşamını şekillendirir ve sonuçta bu çeşitlilik sadece “farklı olmaktan” öte, kaynaklara ulaşma ve elde etmede cinsiyetler arasında eşitsizlikleri de belirleyen bir anlam taşır. Bu eşitsizlik kendini gelir dağılımında belirgin olarak gösterir. Bugün dünyadaki yoksulların % 70’ini kadınlar oluşturmaktadır. Birçok kadın çalışma olanağı bulamazken, çalışan kadınlar da ancak erkek kazancının ortalama 3/4’ü kadar bir ücret kazanmaktadırlar.

Bu cinsiyet ayrımcılığı kendini sağlık alanında da fazlasıyla göstermektedir. Özellikle son dönemde sistemin sağlıktaki neo-liberal politikalarındaki artışla toplumsal cinsiyet ayrımcılığı da daha fazla hissedilmeye başlanmıştır.

Kadın ve erkeğin sağlık anlamındaki farklılıklarına da bir örnek oluşturması açısından yaşam sürelerine değinmekte fayda vardır. 2007 yılında, doğuştan beklenen yaşam süresi kadınlarda 74.2, erkeklerde ise 69,3 yıl olarak tespit edilmiştir. Türkiye’de, kadınların beklenen yaşam süresi erkeklerden daha uzun olduğundan yaşlı kuşaktaki kadın sayısı daha fazladır. Bu durumu yine sistemin zihniyeti ‘kadınlar kendilerine daha iyi bakıyorlar’ mantığıyla ele almaktadır. Tabii ki bu olay kendine bakabilen üç beş kadından kaynaklanmıyor. Aksine yine kadının toplumsal olanaklardan daha az yararlanmasından kaynaklanıyor. Çünkü toplumsal bütün olanaklardan daha fazla yararlanabilen erkek kötü olanaklara da daha kolay ulaşabiliyor. Dolayısıyla sigara, uyuşturucu daha fazla kullanılıyor, erkek işi denilen işlerde daha fazla ölüm gerçekleşiyor, erkekler daha fazla araba kullandıkları, daha fazla dışarı çıktıkları için trafik kazalarında en çok onlar ölüyor. Bu örnekleri uzatabiliriz.

Sonuç olarak kadının yaşam süresinin uzun olması onun karşılaşacağı daha fazla sağlık sorunu, geçireceği daha uzun bir yaşlılık dönemi demektir. Bu da kadın sağlığı konusunda göz önünde bulundurulması gereken önemli bir konudur.

Yaşam süreci boyunca hem kadınlar, hem de erkekler cinsiyete özel hastalıklar açısından risk taşımaktadırlar. Ancak kadın ve erkeğin üreme ile ilgili hastalık yükleri incelendiğinde; kadınlar üreme sağlığı sorunlarını erkeklerden çok daha fazla yaşarlar ve bu duyarlılık üreme çağında (15-49 yaş) daha da artar. Kadının enfeksiyonlara daha açık bir biyolojik yapısının olmasından dolayı cinsiyete göre üreme sağlığı hastalık yükü incelendiğinde; kadının hastalık yükünün (%36.6), erkeğin yükünün (%12.3) üç katı olduğu görülür. Bu da daha farklı önlemleri gerektiren önemli bir konudur.

Kadın sağlığını olumsuz olarak etkileyen nedenlerden biri de yapılan erken evliliklerdir. 2006 TÜİK verilerine göre, kadınların yüzde 31,7’si 18 yaşın altında evlenmektedir. Erken yaşta evlenmenin bir sonucu da, erken yaşta doğum yapmaktır. Erken evlilikler özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da görülmektedir. Kızların erken yaşta evliliğe zorlanmasıyla birlikte, üreme sağlığı açısından birçok sorun ortaya çıkmaktadır. Erken yaşta evlendirme, kuma, berdel gibi uygulamalar ile özellikle bu alanlarda çok sık karşılaşılabilmekte, bu tür durumlara maruz kalan kız çocukları fiziksel ve psikolojik sağlık riskleri ile karşı karşıya kalmaktadırlar.

Bu erken evliliklerin önemli sonuçlarından bir tanesi de anne ölümleridir. Dünya Sağlık Örgütü’nün tanımına göre, “anne ölümü (maternal ölüm)”, bir kadının gebelik süresince, doğumda veya gebeliğin sonlanmasından sonraki 42 gün içerisinde, gebelikten kaynaklanan bir nedenden dolayı ölümü olarak tanımlanmaktadır. UNICEF’in 1990 tahminlerine göre, gebelik, doğum yada loğusalık döneminde yaşanan komplikasyonlara bağlı olarak yılda 585.000 anne ölümü meydana gelmektedir. Yine Dünya Sağlık Örgütü tahminlerine göre, dünyada her yıl 15 mil-

yondan fazla kadının yaşamlarının geri kalan kısmında doğum ve gebeliğe bağlı yaralanma ve sakatlık sorunları devam etmektedir. Bir kadın, her hamilelikte ölüm riski ile karşı karşıya gelmektedir. “Türkiye Ulusal Anne Ölümleri Çalışması” anne ölüm oranının 100,000 canlı doğumda 28,5 olduğunu göstermiş, bu oran kırsal kesimde 40,4, kentsel kesimde ise 20,7 olmuştur. Kırsal kesimde gözlemlenen olumsuz koşullar, doğum öncesi bakım hizmetlerinin yetersiz olması, doğumun sağlıklı koşullarda gerçekleştirilmesi ve kadının, ortalama olarak erken yaşlarda doğum yapması olarak sayılabilir. Gebe kadınlar veya aileleri sorunları fark edememekte ve tıbbi tedavi talebinde bulunmamaktadır. (veya bu talepte çok geç bulunmaktadır.) Gebe kadınların doğum öncesi bakım hizmeti almasını engelleyen diğer etkenler ise sosyal güvenlik eksikliği, gelir yetersizliği, sağlık kuruluşlarının uzaklığı veya yetersiz sağlık hizmetleri, eşten veya kayınvalideden izin alma yükümlülüğü, sağlık personelinin olumsuz davranışları ve kadınların okuryazar olmaması olarak sayılabilir.

Aile planlaması anne ölümlerini azaltmak adına etkili olabilecek bir yöntemdir. Ama özellikle emekçi kesimlerin kullandığı doğum kontrol yöntemleri hiç de sağlıklı değildir. Hamile kadınlar bazen çocuğu doğurmak istemediklerinde bilerek düşük yapmaktadırlar. Bu da kadın sağlığını çok kötü etkileyen bir durumdur. Pek çok kadın bilerek düşük yaptığı için hayatını kaybetmektedir.

Kadına karşı şiddet de onun sağlığı ve yaşamı üzerinde çok büyük bir etkiye yol açmaktadır. Son beş yılda dünyanın pek çok yerinden elde edilen kadına karşı uygulanan şiddet verileri, özellikle yakın partner (eş, erkek arkadaş) şiddetinin görülme sıklığına ilişkin veriler artmıştır. Tüm dünyada, kadınların %10- % 50’den fazlası yaşamlarında yakın partnerleri tarafından fiziksel istismara maruz kaldıklarını bildirmişlerdir.

Ayrıca günümüz sağlık anlayışı kadın sağlığını güzellikle bir tutar olmuştur. Güzel olan kadın sağlıklı “güzel olmayan kadın” sağlıklı sayılmaktadır. Sistem kadına bu duyguyu bütün çabasıyla aşlamaya başlamış, bütün kadınları kendi güzel kavramı içine sokma çabasına girişmiştir. Bunun için de piyasaya sürdüğü emekçi kadının aylık maaşıyla aynı fiyattaki kozmetik ürünlerinin reklamını çok iyi yapmakta, her fırsatta bunları kadınların gözüne sokmaktadır. Medyada kadınlarla ilgili haberlerde sürekli bikinili, zayıf, genç kızlar gösterilmekte, tencere reklamında oynatılan kadınlar bile güzellik yarışmasından fırlamış gibi olmaktadır. Bu da evde bu reklamları, programları izleyen kadınlarda kendi bedenlerine duydukları bir öfke doğurmaktadır. Oysa ki gerçek sağlıkla

sistemin güzellik kavramının hiçbir ilgisi yoktur. Aksine sistemin magazin programlarında ideal bulduğu o kilolar sağlıklı sayılabilecek kadar düşük kilolardır.

Madem bu sistem kadını ve erkeği bu kadar farklı varlıklar olarak görmekte ısrar ediyor, aslında hiç de olmayan farklılıkları kendi kafasında yaratıp önümüze sunuyor, peki var olmayan farklılıklar yaratmaya çalışacağına aslında var olan farklılıkları görmeyi neden denemiyor? Örneğin kadın ve erkeğin biyolojik ve psikolojik gerçek farklarını algılayıp kadın sağlığının kendi özgülünde bir konu olduğunu, ayrı bir başlık olarak irdelenmesi gerektiğini ve buna uygun hizmet sunumu gerçekleştirilmesi gerektiğini neden göremiyor? Sorunun cevabı sistemle ilgili sorulan pek çok sorunun cevabıyla aynı: kaba tabiriyle işine gelmiyor. Çünkü ayrı sağlık sorunları ayrı hizmet anlamına geliyor. Ayrı hizmet ise cebinden çıkacak ayrı para demek.

Artık kadın sağlığını üreme sağlığıyla bir tutan anlayışın yerini kadın sağlığını bir bütün olarak kavrayan anlayış almalıdır. Erken evlilikler ve ergen gebelikler, cinsel yolla bulaşan hastalıklar, kadın kanserleri, yaşlanan kadının sağlığı, kadının ruh sağlığı, kronik hastalıklar, beslenme, acil bakım, sağlık bakımına ulaşım ve kadın, anne ve yeni doğan bebek ölümleri nihayet cinsiyet eşitsizliğinden kaynaklı sağlık sorunları; kadına yönelik şiddet, cinsel taciz ve tecavüz, namus cinayetleri vb.. Kısacası kadının sağlığını etkileyebilecek her sorun göz önünde bulundurulmalı, hizmet sunumu buna uygun olarak gerçekleştirilmelidir. Tabii ki bu sistemden beklemediğimiz bir anlayıştır. Ama artık kız çocukları daha ergenliğe girmeden evlendirilip sonra da hamile kalamadı diye öldürülmesinler diye kadın sağlığı konusunda da her konuda olduğu gibi örgütlü bir mücadele yürütmemiz gerekmektedir.

Medya ve kadın, alternatiflerimiz

Kitle iletişim araçları yerine kullanılan medya kavramı, yazılı, görsel, işitsel olarak, kitlelere politik, ekonomik, sosyal, kültürel vb. görüşlerin toplu bir şekilde iletilbildiği en etkin araçlarındandır. Gücü itibariyle 4. Kuvvet olarak adlandırılan ama bu tanımlamayla günümüzdeki yaygın medyayı göz önünde bulundurduğumuzda egemen sınıflar ve onların devletinden ayrı/bağımsız bir kuruluşmuş gibi gösterilen medyayı dikkate almamak mümkün değil. Kısacası medya, elinde bulundurmanın görüşlerini kitlelere benimsetmek açısından son derece önemli araçlardır.

olarak gazetelerin “üçüncü sayfa” haberlerinde okumuş olduk. Bu elbette bir yandan da kadına yönelik şiddetin boyutlarını göstermesi açısından da önemli bir veri olarak kabul edilmelidir. Bu açıdan kadına yönelik şiddetin görünür kılınmasında olumlu bir gelişme olarak da değerlendirilebilir. Bu şekilde değerlendirmeyi kuşkusuz iyimser buluyoruz. Çünkü tam da burada haberin işleniş tarzı ve verdiği mesaj devreye giriyor, ki egemen burjuva-feodal medya açısından işin esasını da bu oluşturuyor.

Kadın haberlerinin işleniş tarzı: Kadına yönelik şiddetin (taciz, tecavüz, cinayet, dayat vb.) kadını

Bu durumu kadınlar açısından değerlendirdiğimizde karşılaştığımız tablo hiç de iç açıcı değildir elbette. Medya organları, kadını cinsel nesne haline getirmekte, cinsiyet ayrımcılığını körükleyen haber ya da programlarla kadınların alanlarını daha da daraltmakta, kadın ile ilgili haberleri işleyiş tarzıyla kadına yönelik tüm saldırıları meşrulaştırmakta, kadına yönelik şiddeti meşrulaştırma ve kışkırtmakta vb. vb.

Tüm bunları nasıl yaptığını kısa başlıklarla değinmekte fayda var.

Kadının medyadaki görünürlüğü:

Reklamlar: Kadının medyada en fazla görünür olduğu alan elbette reklamlardır. Kadın figürünün içinde yer almadığı reklam hemen hemen yoktur diyebiliriz. İster fedakar bir anne olarak gösterilsin, ister cinselliği ön plana çıkartılsın, ister bağımsız, tuttuğunu koparan görüntü çizilsin, isterse yan figür olarak odaktaki erkeği tamamlasın bunun anlamı kadının bedensel ve ruhsal olarak sömürülmesinden başka bir anlama gelmemektedir.

Haberler: Kadın örgütlerinin oluşturduğu Medya Takip Merkezi'nin 2009 yılı boyunca yaptığı incelemelere ilişkin hazırladığı rapora göre, gazete ve dergilerde kadın ile ilgili yayımlanan haberlerin yüzde 40'ını şiddet, taciz, tecavüz, cinayet oluşturuyor. Haberlerin sadece yüzde 10'unda eğitim ve kadını desteklemeye yönelik çalışmalar yer aldı. Yani geçtiğimiz yıl boyunca kadının adını esas

ilgili haberlerin yüzde 40'ına yakını kapsadığını söyledik. Bu haberlerin işleniş tarzı ise bu rakamdan daha da vahimdir. Zira kadına yönelik şiddetle ilgili yapılan haberlerin esasını işin polisiye kısmı oluşturmakta, okuyucuya/izleyiciye haber alabildiğine sulandırılarak, gereksiz ayrıntılara boğularak, sansasyonelleştirilip ilgi çekici hale getirilerek verilmektedir. Bu haberlerdeki şiddet olayının toplumsal boyutundan mümkün olduğunda kaçınılmakta, bireysel, polisiye, adli bir vaka olarak gösterilmektedir. Aynı sayfada 3 adet, aynı nedenle (örneğin kendisinden boşanmak isteyen eşe yönelik) şiddet/cinayet haberi yer almakla birlikte, üç haber arasında bir bağlantı kurulup, bunun toplumsal durumu yok sayılmaktadır.(Meselenin devlet, sistem vb. ilişkisinin kurulmasını beklemediğimiz için bunu yazmaya gerek de duymuyoruz.) Yine bu haberlerin yüzde 87'sinde şiddeti uygulayanın değil, mağdur kadının fotoğrafı verilerek ikinci bir darbe vuruluyor. Yine kadınla ilgili çıkan şiddet haberlerinin yüzde 86'sında fiziksel şiddete değinilirken, psikolojik ve ekonomik şiddet es geçiliyor ya da fiziksel şiddete maruz kalan kadının “dramatik” öyküsünde geçen bir ayrıntı olarak geçiyor. Cinsel şiddetin yer alma oranı ise yüzde 13.9. Medya esas olarak “mor göz” gibi fiziksel tahribatları konu edinirken, ruhsal, psikolojik tahribatlar haberlerde çok da yer bulmuyor (% 2.9).

Yine bu tür haberlerin başlıklarında ya da içeriğinde şiddeti meşrulaştırın (en azından doğallaştırın) ifadeler

kullanılmakta. Örneğin, “Karısını iki gençle basınca öldürdü”, “Kıskandığı karısının boğazını kesti” gibi haber başlıkları cinayet nedenlerinin toplumsal olarak “meşruluğu”nu kullanarak cinayetlerin de meşrulaşmasına neden olmaktadır.

Burjuva-feodal medya özellikle taciz-tecavüz haberlerinde mağdur olan kadının “ahlakının sorgulayarak”, suçluyu değil, suça maruz kalanı sanık sandalyesine oturtarak da bu meşrulaştırma görevini görmektedir. Yine özellikle bu tür haberlerde haberin pornografikleştirilerek sunulması da yaygındır. “17’lik kıza tecavüz”, “Eviden kaçtı, 4 kişinin tecavüzüne uğradı!” gibi başlıkların altında tecavüzün ayrıntıları aktararak suça kışkırtılmakta, olay pornografikleştirilmekte ve meşrulaştırılmaktadır.

Toplumsal rollerin benimsenmesi: Doğduğumuz andan itibaren gelecekteki toplumsal rolümüze uygun olarak yetiştirilir, buna göre eğitim alırız. Medya da bu “eğitim sürecinin” en etkin araçlarından. Bu en kaba haliyle TRT dönemindeki, “Hanımlar Sizin İçin” tarzı programlarla “fedakar anne”, “itaatkar eş”, “maharetli ev hanımı” vb. rolleri kadınların üzerine boca ederken, bugün aynı tarz devam ederken, daha inceltilmiş ve “modernleştirilmiş” modeller kullanılmakta. Kadınlar genellikle ev içinde, aile ile ilgili sorunların odağında ve bireysel sorunlarla uğraşan, kırılğan, duygusal tipler olarak empoze edilmektedir programlarda. Dizilerde, kadınların etkin bir işte çalıştığı çok az görülürken, en fazla evlenmeden ya da çocuğu olmadan önce çalıştıkları görülmekte. Kadınlar bir yandan geleneksel olarak “bilinlendirilirken” diğer yandan da hiçbir zaman olamayacakları modellerle hayallere itilmektedir. Kadın programlarının çok büyük

pekiştirilirken, diğer yandan da metalaştırılmış kadın bedenleriyle kâr alanları büyütülmektedir. İki kadınlık rolü birbirinin zıddı gibi görünse de bu “zıt misyonlar” birleşerek düzenin yeniden üretilmesinde esas rolleri oynamaktadır.

Son olarak, esas olmamakla birlikte, medya alanında çalışan kadınların oranlarına dair de bir şeyler söylemek gerekir. Bu alanın yüzde yüzü kadın çalışan, yönetmen vb.lerinden oluşsa da meselenin medyanın “kime hizmet ettiği” sorusunun yanıtında yattığını bilmekle (ve yukarıda da vurgulamakla) birlikte kadınların bu alandaki durumuna dair birkaç yüzde vermeden geçmeyelim. Haber spikerlerinin büyük bir kısmı kadın olsa da, ulusal kanalların hiçbirinde ana haber programını sunan kadın yoktur. Kadınlar en fazla haber editörü vasfına ulaşabilmekte. İşte MEDİZ’in verdiği birkaç çarpıcı rakam:

- Arka sayfa ‘güzellerinin’ % 100’ü kadın % 0’ı erkek,
- Medyada Yöneticilerin % 15’i kadın % 85’i erkek,
- Köşe yazarlarının % 12’si kadın % 88’i erkek,
- Televizyonların siyasi tartışma programlarına katılan konukların % 11’i kadın %89’u erkek,
- Haber kaynaklarının % 18’i kadın, % 82’si erkek,
- Genel yayın yönetmenlerinin %0’ı kadın %100’ü erkektir.(Günlük gazetesi dışında tutulmuş.)

Kısa başlıklar halinde ülkemizdeki (ki dünyada da çok farklı değil) “medya ve kadın” meselesine değindikten sonra bu konuda yapabileceklerimize geçebiliriz.

Önerge

Günümüz emperyalizminin idelojik saldırılarıyla kuşatıldığımız ve daha fazla cinsiyetçi söylemlerle kodlanarak ötelendiğimiz bu günlerde mücadeleyi yükseltmenin ve daha ileriye sıçratmanın yollarından biriside emperyalizme hizmet eden burjuva medyanın çarpık anlayışına karşı proleter basını sahiplenerek alternatif mücadele hattı izlemektir.

Tam da bu noktada biz kadınların her türlü sorunlarımızı gün yüzüne çıkarabileceğimiz, çözüm yöntemlerini, kültürümüzü, değerlerimizi, politikalarımızı ve karşı saldırıları tartışabileceğimiz bizi en iyi anlatan en geniş kadın kitlesine ulaşmayı hedefleyen bir iletişim aracının bulunması gerekliliğidir. Bu boşluğu dolduracak olan, kadınlara kendi gündemlerini götüren, kendi sorunlarına sahip çıkarak mücadele fikrini ve pratiğini verecek, bu temelde örgütlenme perspektifini sunacak olan bir kadın bülteni çıkartılmasıdır. **(Oy Çokluğu)**

ç o ğ u n l u ğ u n u n (hemen hemen hepsinin) dedikodu, göbek atıp eğlenme, koca bulma, sağlık, magazin vb. konularda olması da bir tesadüf değil, ataerkil toplumsal rolleri pekiştirmeye yöneliktir. Kısacası kadının eğitimi ve gelişimi değil, esas hedef bir yandan ataerkil kadınlık rolleri

Tarihsel süreci ve örgütlenmesi ile Kürt kadını

Emekçi Kürt kadını bizim coğrafyamızın en ezilen kesimlerinin başında geliyor. Bir kadın örgütlenmesi için politika üretirken Kürt kadını es geçmek; kadın sorunun özünü, amacını, hedefini kavramamak anlamına geliyor aslında! Bu yüzden de Kürt kadınına dair politika üretirken de, geçmişini incelemek önemlidir.

1. Osmanlı'dan günümüze Kürt kadını

Fransız Burjuva Devrimi'nin ardından tartışılmaya başlanan ve kitleleri ardında yedekleyen "ulus" kavramı, 19. yüzyıl boyunca birçok ulus ve azınlığın yaşadığı topraklara sahip Osmanlı Devleti'nin "başının belası" olmuştur. Bu dönemde yükselen milliyetçi hareketlerden biri de kuşkusuz Kürt milliyetçiliğidir. Daha çok büyük şehirlerde yaşayan Kürt aşiretlerinin ileri gelen eğitilmiş beylerinin önderlik ettiği Kürt milliyetçi hareketinde önemli bir nokta da elbette Kürt kadınının hareketi bulunuyordu. Bu kadınlar da bu beylerin eğitilmiş eşleri ve/veya kızları idi kuşkusuz. Buna rağmen dönemin din adamları ve bazı Kürt beyleri kadınların örgütlenme çalışması yürütmesine hatta dergiler çıkarmasına karşı çıkıyordu.

Mezopotamya coğrafyasında yaşayan emekçi Kürt kadınının durumu ise biraz daha farklı idi. Aşiretsel bir yapıda ve göçebe halde yaşayan Kürt topluluklarında kadın için ne Anadolu ve Ortadoğu halkları gibi ne de büyükşehirlerdeki Kürtler gibi bir yaşam ve koşullar mevcuttu. Göçebeliğin getirdiği kolektif yaşama tarzı ve Kürtlerin Müslümanlıktan ziyade Yezidi, Süryani, Keldani gibi inanışlara sahip olması, kadının buradaki konumunu etkiliyor ve önemli kılıyordu. Müslümanlığı kabul eden Kürt toplulukları olsa dahi göçebe yaşam tarzıyla Müslümanlığın getirdiği yaşam tarzı birbirine uymadığı için dinin kadın üzerindeki etkisi pek hissedilmiyordu. O döneme ait Kürt kadın resimleri ve gezginlerin, çeşitli devletlerin ajanlarının gezintileri sonrası yazdıkları gözlemlerden de, Kürt kadının çarşaf giymediği, peçe örtmediği, erkeklerden kaçmadığı/saklanmadığı ve aşirette belli bir yere sahip olduğu görülüyor.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde ve savaş sırasında Osmanlı Devleti'nin hâkim olduğu toprakları kana bulayan Türk milliyetçiliği önce Ermeni ve Rumları, sonra da Kürtleri kıyımdan geçiriyordu. Faşist Kemalist diktatörlüğün egemen olmaya başladığı cumhuriyetin tek partili döneminden itibaren bu kıyım ve asimile politikaları Türkiye sınırları içinde yaşayan tüm ulus ve etnik grupları için uygulansa da, en büyük kıyım Kürt halkına yönelik oluyordu. Şeyh Sait, Seyit Rıza, Ağrı Dağı ve onlarca Kürt isyanı TC ordusu tarafından kanlı bir şekilde bastırılıyordu.

Bu saldırılar sırasında Kürt kadını her savaş ortamında tüm kadınlar gibi katledilmenin yanı sıra tecavüz, kaçırılma olaylarına maruz kalıyorlardı. Kürt kadını ve Kürt çocukları, bu dönemde aynı zamanda Kürt toplumunun asimile politikası için kullanılıyordu. Kimileri kaçırılıyor; Türk askerleri ile evlendiriliyor, evlatlık veriliyor ve/veya cumhuriyet okullarında "beyaz ölüme" mahkûm ediliyorlardı. Tıpkı kendilerinden önce soykırıma maruz kalan Ermeni hemcinsleri gibi...

Tek parti olan Cumhuriyet Halk Partisi döneminde genel olarak kanlı bir şekilde asimile edilmeye çalışılan Kürt toplumuna yaklaşım, çok partili iktidar döneminde değişen dünya koşulları nedeniyle de değişiyor, geliyordu. Bu dönemde göçebe Kürt toplulukları zorla yerleşik yaşamaya zorlanıyor ve vergi toplanıyordu. Demokrat Parti (DP) döneminde yerleşik yaşama geçmeye başlayan Kürt toplumu için bu dönemde daha çok gerici-dinci baskılar uygulanıyordu. DP hükümeti dönemi boyunca Kürt coğrafyasına devletin paralı-kadrolu hacıları, hocaları, şeyhleri (şihlari) yollanıyordu. Tek partili dönemin kanlı baskınlarından bıkan halk ise "denize düşen yılanı sarılır" misali DP'ye güveniyordu. Bu dönem bölgede dini yapılanmaların, tarikatların temelleri atılıyor.

Böylesi bir dönemde Kürt kadınının payına ise din kuralları ve feodalizminin ağır koşulları düşüyor. Bu ikilinin birleşmesi ile meydana gelen töre olgusu ise kadının toplumdaki yerini daha da düşürüyor ve kadını canı bile alınabilir bir nesne haline getiriyordu.

Bu dönemde gelişen Kürt ulusal sorununu temel alan örgütlerde kadınlar da aktif olarak yer almışlardır.

2. Kürt Ulusal Hareketi

Bugün ulusal hareketten bahsettiğimizde öğrenmemiz, anlamamız gereken 30 yılı aşan tarihsel bir deneyimden bahsediyoruz aslında. Ki bir de bu deneyime Kürt kadını açısından bakarsak eğer, karşımıza çıkan tablo kadının kendi zincirlerini tüm siyaset alanlarında nasıl tek tek kırıyor olduğunu somut bir pratik ile görürüz.

Feodalizmin çok yoğun yaşandığı T. Kürdistanı'nda yarattığı Zilanları, Semaları, Mizginleri ile kadını örgütlü bir güç haline getiren ulusal hareket, Kürt kadının salt örgütlenmesinin değil, silahlanarak savaşmasının da önünü açarak kadın ordusu kuracak kadar güçleniyor. **Ancak feodalizmin etkisiyle kadının savaş alanlarında ve siyaset alanında varlığının kabul edilmesi, benimsenmesi sanıldığı kadar kolay olmuyor. Ulusal hareket bu noktada Kürt erkeğinin de eğitimine özel bir önem verdiği için, kadınlar mücadelede yarattığı gelenek ve dirençlilikle bu feodal yargıların belli oranda kırılmasını sağlıyorlar.**

Tüm bunlara rağmen Kürt kadın gerillalar PKK çatısı altında PJKK isimli partilerini ve çeşitli isimlerden sonra PJAK adını alan gerilla ordularını dahi kurdular. Kürt kadın hareketi, parti ve ordularını kendileri kurarak ulusal hareketin hep bir adım önünde oldular. Tıpkı diğer legal alanlarda verilen kadın mücadelelerinde olduğu gibi...

Bunlar elbette Kürt kadınlarının kendiliğinden gelen özellikleri sonucu olmamıştır. Ulusal hareketin özel politikaları, kadını öne çıkartan, devrimini “kadın devrimi” olarak da adlandıran yaklaşımları sonucu olmuştur. Ama aynı zamanda ulusal karakterinden kaynaklı bölgedeki feodal-aşiretsel yapının bir kısmına da dayandığından, kadına yönelik feodal geleneksel yaklaşımların önüne tam olarak geçmesi de mümkün olmamaktadır. Nitekim, Kürt kadın örgütleri bu noktada kimi zaman ulusal hareketin çizgisiyle ters düşebilmektedir.

3. Kürt kadını kimliğinde kadın sorunu

Kürt kadını hem cinsel hem de ulusal baskıyı yaşıyor. Köy meydanlarında çıırılıplak edilip dolaştırılarak teşhir edilen savaşçı kadının ödediği bedel sadece bununla sınırlı kalmıyor elbet. Ulusal bağımsızlık için mücadele eden Kürt ulusunu teslim almak, haklı mücadelesini bastırmak için, devlet sadece zor yöntemlerine başvurmuyor. Silah ve zor yöntemleriyle teslim almayacağını öğrenince başka yöntemler de devreye sokuyor. Bu yöntemlerin en önemlisi kadına uygulanan şiddettir. Bölgede kadına yönelik saldırıların başında taciz, tecavüz geliyor. T. Kürdistanı'nda yüzlerce kadın, asker/korucu tecavüzüne uğradı ve uğramaya devam ediyor. Ve bu kadınların çoğu da feodal değer yargılarından, öldürülme korkusundan yaşadıklarını anlatamıyor bile. Açıklanan örneklerde ise zulmün kadın bedeni üzerindeki vahşetine, sınırsızlığına tanık olduk. Hanım Baran, Şükran Aydın örnekleri belligimizden silinemeyecek örnekler oldu.

Bölgede yaşayan, genelde köylülüğü oluşturan Kürt kadını, ırkçı-faşist TC'nin bölgeye uyguladığı sosyo-ekonomik politikaların en öncelikli mağdurları arasında yer alı-

Feodalizmin çok yoğun yaşandığı T. Kürdistanı'nda yarattığı Zilanları, Semaları, Mizginleri ile kadını örgütlü bir güç haline getiren ulusal hareket, Kürt kadının salt örgütlenmesinin değil, silahlanarak savaşmasının da önünü açarak kadın ordusu kuracak kadar güçleniyor...

yor. Zaten ücretsiz aile işçiliği yapan, tarlada çalışan, hayvanları güden köylü Kürt kadını; bölgenin yoksullaştırılmasıyla kısıtlı imkânları nedeniyle daha çok çalışmak zorunda kalıyor. Ayrıca yol, su, elektrik vs. imkânlardan hala yoksun olan köylerde ve gecekondu-emekçi mahallerinde yaşayan Kürt kadını bu sorunlarında en büyük mağduru... Çeşmeden her gün su taşıma, elde çamaşır yıkama gibi çok daha yorucu, yıpratıcı işlerde de çalışmak zorunda!

Bizim ülkemizdeki eğitime eğitim denmez, evet ama T. Kürdistanı'nda hala binlerce kadın bundan bile yoksun bırakılarak eğitimsizliğe itiliyor. Kız çocukları, küçük yaşlarda okuldan alınarak ya da hiç gönderilmeyerek erken yaşta evlendiriliyor. Kız çocuğunun okuldan alınması genelde bölgenin yoksulluğundan kaynaklansa da, imkânı olan aileler için de öncelik erkek çocuklara ait oluyor. Bölge, TC sınırları içinde okuma-yazma oranının en düşük olduğu yer! Burada hemen bir parantez açalım: Eğitim yok derken, devletin asimile eğitim kampanyalarını yok saymıyoruz. "Baba beni okula gönder", "Kardelenler" gibi Kürt kız çocuklarını -yani yarının annelerini- hedef alan asimile eğitim kampanyaları; devletin bölgeyi bilinçli olarak eğitimsiz bıraktığı gerçeğini inkâr ederek, bölgenin asimilasyonunu uzun vadeye yaymaktadır.

Feodalizmin yoğun yaşandığı T. Kürdistanı'nda yine bu durum kadınları etkilemektedir. Bölgenin yaşam kurallarını belirlediği "töre" denilen kanun(!) kadını erkeğe ait ve üreme aleti bir nesne olarak tanımlıyor ve İslamiyet bu kanunu ciddi şekilde etkiliyor. Kürt kadınının yaşam hakkını dahi elinden alma yetkisine sahip töre ile kadın cinayetleri işleniyor ve kadın ne kendi canına ne yaşamına ne bedenine asla sahip olabiliyor. Bölgede ulusal hareket ile faşist TC ordusu arasında yaşanan yoğun çatışmalar, bölgede asker ve jandarmanın etkisini artırıyor ve bu durum, kadın ile çocuğa taciz, tecavüz olarak kendini gösteriyor.

Hem yoksulluğun hem de TC devletinin Kürt halkının bölgede yaşama hakkını kısıtlaması nedeniyle büyükşehirlere yaşanan göçler de Kürt kadının temel sorunlarından biridir. Yoksul mahallelere ve yine Kürtlerin yoğun yaşadığı sokak, cadde gibi alanlara yerleşen Kürt aileler içinde en çok kadın, bu yeni dünyaya alışmakta zorluk çeker. Erkek çalışmak zorunda olduğundan kısa sürede dil sorununu aşarken, kadın için bu pek de kolay olmaz! Sadece kendisi gibi Kürt kadınlarla bir araya gelebilen kadın, daha içine kapanık ve "öte-

kilerin" yani Türklerin bulunduğu toplumdan uzak durur. Çünkü ulusal kimliği onun toplumda daha fazla hor görülmesine, dil konusunda yaşadığı sıkıntı ise aşağılanmasına neden oluyor ve Kürt kadını bunu pratikte de yaşıyor.

Kürt kadını aynı zamanda ucuz emek gücüdür de! Yoksulluğu fazlasıyla yaşayan kadın, "eve ek gelir olması" amacıyla her türlü işte her türlü ücrete çalışabilir. Güvencesiz işçiler arasında da bu yönüyle önemli bir yer teşkil ediyor.

4. Hedeflerimiz neler olmalı?

Kürt kadın örgütleri ile iletişim halinde olmak, pratikte birlikte iş yapmak Kürt kadınlarının yukarıda bahsettiğimiz deneyimlerin paylaşılmasını kolaylaştıracaktır.

Kürt kadınına yönelik cinsiyetçi ve ırkçı saldırılara karşı onlardan biri olarak, onlarla birlikte mücadele yürütmeli ve üniversitede, fabrikada, atölyede, sokakta bunun yol-yöntem ve araçlarını oluşturmalıyız.

Kürt kadınlarının yoğun olarak yaşadığı emekçi semtlerde olmak, buralarda çalışma yürütmek; evinden çıkması çok zor olan kadını dünyası haline getirilen evinden dışarı çıkarabilmenin en önemli adımımızdır. Kürt kadınına yönelik okuma-yazma kursları, film gösterimleri, eğitim çalışmaları düzenlemek; evlerinden çıkıp da gelebilecekleri mekânlar yaratabilmek, dil öğrenmek-öğretmek... Bunlar bizim için araç olabilecek etkinliklerdir.

Güvencesiz işçi olarak çalışan, eve parça başı iş alan kadınlar arasında özel örgütlenmeler oluşturmayı önümüze hedef olarak koymalıyız. Çünkü bugün güvencesiz işçilerin büyük bir kısmını Kürt işçiler oluşturuyor ve bunun da önemli bir bölümü kadın...

Genç Kürt kadını örgütlemek için, özel bir politika oluşturmalıyız. Üniversitelerde bunun zemini görece daha fazladır. Kadının genel anlamda bir kendine güven sorunu vardır. Bu Kürt kadınında, özelde de genç Kürt kadının da daha yoğundur. Çalışma yürüttüğümüz tüm örgütlülüklerde, DKÖ'lerde genç Kürt kadınlarına kendilerini rahat ifade edebilecekleri siyaset alanı sağlamak önemlidir. Çünkü özellikle Kürt kadınına yönelik çalışmalarımızda adımlarımızı hızlandıracak, şevklendirecek ve sağlaştıracak olan gençlerdir.

Üniversitelerde oluşturulan kadın komisyonları, kulüpleri bunun için bir araç olabilir.

Bir Öğrenci Kadının Yaşamı

Kadının öteki olarak görülmesi “hayal kırıklığı” olarak görülen doğumuyla başlar. Ailenin kadına ilk serzenişi “neden erkek doğmadı?” olur. Büyürken “ayıp, yasak, günah” hep kız çocuğundur. Öyle ki kadın, bisiklete binmenin bekaretini bozup bozmadığının tartışıldığı ya da bunun tahrik ettiğini dillendiren bir geçmişten gelir. Birey olmanın eksikliğinin yanında varoluşu bir suç gibi addedilir. Erkek çocuklar sokağa rahatça salınırken eline tutuşturulan bez bebeği küçük kız için aslında tam anlamıyla bir provadır. Her şeyden habersiz babanın ya da ağabeyinin kölesi olmaktan çıkıp koca kölesi olmanın ön hazırlığıdır.

Kadın için sorun asla bitmez. Ülkemizin kimi bölgelerinde yoksulluktan ve var olan feodalizmden başlık parası sevdasına küçük kızlarımız okul yüzü göremeden, adeta mal gibi, eşya gibi satılır. Sistemin getiririsi töre baskısı daha kendisi büyümeden hem eş hem anne görevini zorla giydirir üstüne.

Ülkemizin birçok kesiminde ise çağdaşlık maskesi altında ezilip ikinci sınıf insan muamelesi görür kadın. Hayatı boyunca çevresinden hiç eksik olmayacak namus bekçileri daha ilkokul sıralarında başlar çirkin baskılarına. Öğretmenler erkek ve kız öğrencileri yan yana oturtmazlar. Oyunlara bile yansır bu. Ülkemizdeki çarpık eğitim sisteminden kaynaklı çoğu okul öncesi eğitimden faydalanamamış çocukların zihinlerinde cinsiyet kavramı yeni oluşmaktadır. Bu şekilde kendi benliğine de işlenir ‘2. Sınıf’ olduğu. İlköğretim öğretmenlerinin günümüzde de süren bu ayrımcı tavrı çocukluğundan itibaren kadında özgüven eksikliği yaratır. Birey olamamanın ilk adımı öğrenci kadın için böylelikle atılmış olur.

İlkokuldan sonra kadın lise yıllarında geldiğinde ergenlik sonrası fiziki değişimi daha göze batar. Artık kadın daha ‘tehlikelidir’. Kafamıza kakarak “erkeğin nefsi kadınınınin 9 katıdır” diye saktukları fikirlerle kadın kendi bedeninden uzaklaşır. Bırakın varoluşunu ergenliğiyle kabullenmeyi, kendinden nefret eden bir hale gelir. Okulda baskılar sürer. Etek boyu diz altında olacak, gömleğin düğmeleri tam iliklecek vs.

Tüm bunların yanında üniversite kazanma telaşı belki biz kadınlar için en acı telaş. Tabii ki ailenin istediği bölüm, ailenin istediği üniversite kazanılacak. Ya kazanılmazsa? Diz kırılıp koca beklenecek, ailenin münasip

gördüğüyle evlenilecek. Benlik duygusundan uzak yetiştirilen kadınsa yalnızca itaat etmek kalacak.

Sistemin getirdiği kadercilikle şans varsa üniversiteyi kazanır kadın. Öyle ya şans işidir bu. Artık başka bir dünyası olacağını düşünür. Aileden ayrılıp baskıları geride bırakacağına inanır. Özgüvensizlik önünde ciddi bir duvardır. Sosyalleşememe, yalnızlaşma karşılaşıacağı ilk problemlerdir. Bunları aşmaya çalışırken önünde baskılarla, engellerle dolu bir ton şeyden habersizdir. Devlet yurdunda akşam giriş saatleri imzaları alınır. Geç kalırsan hemen kırmızı damgayı yersin. Aileye geç kaldığını söylemekle tehdit edilir kadın. Özel yurtlarda da durum çok farklı değildir. Tüm görevliler namus timsali kesiliverirler.

Okulda da durum farklı olmaz. Psikolojik, sözlü, fiziki taciz asla eksik olmaz. Kadın meslek seçiminde de belirlenen kulvarların dışına çıkamaz. Mesleki cinsiyet sayesinde kadınlar ya hemşire ya öğretmen olur ya da sınırlar içerisinde sınırların izin verdiği bir meslek sahibi.

İşte bu uzun maratonun sonunda kadın iki kat daha fazla mücadele ederek bir meslek sahibi olur. Bizlerin kadın kimliğimizden dolayı dünden bugüne yaşadığımız tüm sorunlara öncelikli yaklaşımı kadın sorununun tarihsel kökeni, gelişimi ve bununla birlikte soruna yönelik ürettiğimiz çözüm önerileriyle ete kemiğe kavuşacak.

Aslında temele olarak çözüm adına belirtmemiz gereken ilk şey; şimdilik “nasıl”ları ayrı bir yerde tutarak kadının mücadelesine önem vermek olacak. Bunlara değinmemizdeki amaç öncelikle kadın olup bunun yanında öğrenci kadın olmanın zorluğuna dikkat çekmektir. Ve bizlere reva görülen bu koşullardan kurtulmanın tek yolu bu düzenin yaratıcılarına karşı örgütlü mücadeleye katılmak ve alternatif üretip bunları yaşama geçirmektir. Yaşamın her alanında sömürüye, baskıya, şiddete maruz kalan biz kadınların kurtuluş mücadelesinin yine yan yana omuz omuza verilecek bir mücadele ile zafere ulaşacağımızı bilincimizde açığa çıkarmalıyız.

YAŞAMDAKİ GİBİ YAN YANA MÜCADELEYE!
ZAFERE! ŞAN OLSUN 3.KADIN BULUŞMAMIZA

ÇANAKKALE YENİ DEMOKRAT GENÇLİK
KADIN KOMİSYONU

KADIN SORUNUNUN ÇÖZÜMÜNE YÖNELİK BİR ENSTRÜMAN OLARAK HUKUK NEREDE DURUYOR?

Değişen yasalarla o yasaları uygulama görevi üstlenen yargının bakış açısı arasında derin bir çelişki vardır. Ve bu çelişki ortaya konulup çözülmeye çalışılmadıkça yasaların değişmesi hiçbir anlam taşımamaktadır. Zira uygulanmadıkları takdirde en eşitlikçi, sağlıklı yasalar dahi kağıttan saraylardır.

“Hukuk insanların birbiri ve devletle olan ilişkilerini düzenleyen ve yaptırım içeren kurallar bütünüdür.” İşte, hukukun en işe yaramaz tanımı. Biz elbette hukuku bu kısır tanımı içinde ele almakla yetinmeyeceğiz. Üretim-dağıtım- mülkiyet ilişkileri ve toplumsal bilincin (kuşkusuz bilinçaltının da) tezahürü olarak inceleyeceğiz.

Malumunuz, AB’ye üye olmak için çırpınan ve reform üstüne reform yapan bir devletimiz var. Bu noktada kimi olumlu adımlar atılmıştır da. Ancak az önce de belirttiğimiz üzere, hukuk ekonomik ilişkilerin ve toplumsal bilincin bir tezahürüdür ve öyle tepeden gerçekleştirilen ve baştan aşağı samimiyetsizlik yüklü reformlarla “adalet” sorunları çözülemez. Bu önermeyle yola çıkalım ve belli başlı örnek ve verilerle sözlerimizi açıklamaya çalışalım.

Konumuz açısından 2002 yılı önemli bir dönemece tekabül ediyor. 2002 sonrasında bir takım değişiklikler yapıldı medeni kanun ve ceza kanununda. Sözgelimi iffetli ve iffetsiz kadın ayrımı kaldırılmış ancak zihinlerdeki yansıması silinememiştir. 2002’ye kadar evin reisi erkektir. Ve eşler arasında mal ayrılığı vardır, bu özellikle ev kadınlarını mağdur etmektedir. Yeni kanun 2002 yılı sonrası evlenen çiftlere uygulanmaktadır. Dolayısıyla 2002 yılından önce evlenen kadınların mağduriyeti giderilmemiştir.

2002 yılı sonrası süreçte özellikle yeni Medeni Kanun ve Ceza Kanununun yürürlüğe girmesi ile oluşan “yeni” hukuk düzeni, kadının insan hakları lehine önemli ölçüde değişiklikler içermektedir. Kuşkusuz devletin kendiliğinden bahsettiği bir lütuf olarak lanse edilen bu reformlar,

kadın örgütlerinin uzun erimli mücadelelerinin sonucudur. Ancak insan hakları “soyut ve teorik” olmadığından, somut pratik yaşama etkili olacak şekilde yorumlanarak uygulanması önem arz etmektedir. Yasaların pratik hayata nasıl yansiyacakları, ne şekilde yorumlanıp şekillenecekleri de mahkeme içtihatlarıyla açıklık kazanmaktadır. Yasalarda yapılan olumlu değişikliklerin ve soyut olarak var olan hakların fiili hayata yansımaları, ancak yargının bu yönde kararlar vermesi ile sağlanabilecektir. Bu noktada kadının insan hakları lehine değişen yasaların pratik yaşama yansıma şeklini görmek için Yargıtay kararlarına bakmak gerekir. Yargıtay’ın “kadın bağırmasa tecavüz değildir”, “kadının ev kadını olarak evin yemek, temizlik gibi işlerini yapması, çocukların bakımını üstlenmesi, kocasına ait evin ve otomobilin edinilmesine katkıda bulunduğunu göstermez” gibi kamuoyuna yansıyan akla zarar kararları ile bir zihin okuması yapıldığında karşımıza şu gerçek çıkmaktadır:

Değişen yasalarla o yasaları uygulama görevi üstlenen yargının bakış açısı arasında derin bir çelişki vardır. Ve bu çelişki ortaya konulup çözülmeye çalışılmadıkça yasaların değişmesi hiçbir anlam taşımamaktadır. Zira uygulanmadıkları takdirde en eşitlikçi, sağlıklı yasalar dahi kağıttan saraylardır. Bu noktada bize düşen arka planda yer alan ataerkil zihniyetin teşhirini yapmaktır. Bu zihniyetin tezahürünü acı bir şekilde yasa uygulayıcılarında, ağırlıklı olarak da Yargıtay’da görmek mümkün. Nasıl mı? Kararların birkaçına bakalım...

Boşanan kadının tazminat ödemeye mahkum edilmesi aydınlatıcı örneklerimizden ilki. Eşler boşandığında “erkeğin nitelikli bakım ve ev hizmetinden mahrum kalacağı” gerekçesiyle boşanan kadının bu zararı karşılaması isteniyor. Bu kararda kadının ev içi emeği, kadının sırtına yüklenen ve yerine getirmeyeceği cezalandırılacağı ağır bir sorumluluğa dönüştürülüyor.

Diğer bir örnek, kadının nasıl da meta olarak ele alındığını gözler önüne seriyor. Evliliklerinin ilk gecesinde “bakire çıkmayan” kadına kocası tarafından boşanma davası açılıyor. Kadın da bakire olduğuna dair rapor alarak yine bir boşanma davası açıyor. Temyiz yoluyla Yargıtay’a giden davadan şöyle bir sonuç çıkıyor: “Bekaret kadında bulunması gereken vasıflardan biridir ve erkeğin davası kabul edilmelidir.” Gelen tek itirazın gerekçesi ise sadece kadının aldığı rapora itibar edilmemesine yönelik. Kadın burada tıpkı Borçlar Kanunu’nda “ayıplı mal” olarak tanımlanan bir duruma düşürülüyor. İşte size bakış açısı!

Bir diğer örneğimiz çok yakınımızda gerçekleşti. Hukuk fakültesinde okuyan bir arkadaşımız saat gece 10.00 11.00 civarında güvenli olsun diye taksiyle tiyatrodan dönerken taksicinin tecavüzüne uğruyor. Ailesi bu durumdan derin bir utanç duyduğu için kızlarına destek olmuyorlar ve bir hocamızın yardımıyla taksiciye dava açılıyor. Davada hakim tavrı oldukça vahimdir: Tecavüze uğrayan genç kadına “ O saatte dışarıda ne işin vardı?” diyerek çıkışıyor “sayın” hakim bey!

Uygulamaya dair bu örneklerimizi kum tanelerince çoğaltabiliriz elbette. Burada “yasalarımız muhteşem ama uygulamaya kurban gidiyor” gibi bir anlayışın ortaya çıkmayacağını umuyoruz, çünkü durum hiç de öyle değil. Sözelimi bir soyadı meselesinin yıllardır içinden çıkılmıyor. Kadın evlendikten

sonra kendi soyadını tek başına kullanamıyor. Anayasaya aykırılık iddiaları, tartışmalar, tartışmalar... Bu küçücük mesele bile bunca kıyametin kopmasına neden olabiliyorsa varın gerisini siz düşünün.

Değinmeden geçmek istediğimiz son konu da namus cinayetlerinin cezasız kalması noktasında harcanan çaba. İnsan öldürme suçu töre saikiyle işlenirse ağırlaştırıcı sebeptir bu. Bu ağırlaştırıcı nedenin uygulama bulması için “aile meclisinin kararı olduğunun” ispatlanması gerekiyor. Bu da haliyle oldukça zor, eğer ölüm kararını aile tutanağına geçirmediyse tabi ki! Böylece ağırlaştırıcı sebep boşa düşerken, cinayetlerin büyük bir kısmının da bu durumun dışında bırakıldığını fark etmişsinizdir. Kocanın aldatan eşini öldürmesi, sevgilinin kıskançlık nedeniyle kadını öldürmesi gibi... Ağırlaştırıcı neden sayılması bir yana bu olayla haksız tahrik sayılıp cezada indirime neden olmaktadır. Oysa kan davası da bir töre olduğu

Yasalarda belli reformlar yapılsa da sistemin ataerkil özünü yansıtmaya devam edecektir. Bu sorunlu yasalar yargının elinde daha bir tahrif ediliyor ve ataerkil zihniyetin araya girmesiyle vahim sonuçlara neden oluyor. Bu açıdan yasalar üzerine odaklanan tartışmalar oldukça anlamsız bir noktada duruyor. Bizim sorunumuz toplumsal dönüşüm sorunudur.

halde burada hedef genelde erkek olduğu için olsa gerek haksız tahrik indirimi uygulanmamakta ve ispat şartı aranmamaktadır. Namus cinayetlerinde bunun tam tersinin yaşanması kadınların “namus” uğruna katledilmelerinin meşru görüldüğünü gösterir.

Evet anlattıklarımızı bağlayıp bir sonuç oluşturmak gerekiyor sanıyoruz. Yasalar da belli reformlar yapılsa da sistemin ataerkil özünü yansıtmaya devam edecektir. Bu sorunlu yasalar yargının elinde daha bir tahrif ediliyor ve ataerkil zihniyetin araya girmesiyle vahim sonuçlara neden oluyor. Bu açıdan yasalar üzerine odaklanan tartışmalar oldukça anlamsız bir noktada duruyor. Bizim sorunumuz toplumsal dönüşüm sorunudur. Ve bu sorun çözülmedikçe kadın sorununun çözümünün uzağında kalacağız.

Dünyası evinden ibaret olan ev köleleri

Dünyası evinden ibaret olan ev köleleri

Bu başlık altında yapacağımız sunuma öncelikle toplumsal ve sınıfsal olarak hangi kadın kesiminden bahsettiğimizi açarak başlayalım. En geniş anlamıyla “ev kadını” olarak tanımlanan ancak bununla sınıfsal niteliğinin göz ardı edilmesi sıkıntısı doğuran bir kesimdir “ev kadınları”. İşçi, emekçi, köylü sınıftan erkeklerin eşleri olan, dünyası evin duvarları ile sınırlı, evde harcadığı emek “görünmeyen” dolayısıyla da karşılıksız/ücretsiz emek olarak “kabul edilen”, mesai saatleri olmayan kadınları sunumumuzda “**ev kölesi**” olarak adlandıracacağız. Çünkü hiçbir karşılığı olmadan harcanan bu emek, ancak “köle emeği”ne denk düşmektedir. Ve dolayısıyla bu kesimi ifade eden en yakın kavram budur.

Toplumsal yaşamda “ev köleleri”nin durumlarına kısaca bakalım.

- Ülke nüfusunun yarısını oluşturan kadınların yüzde 20’si yani her 5 kadından biri okuma yazma bilmiyor.

- Yine Türkiye’de okur yazar olmayanların yüzde 75,5’ini kadınlar oluşturuyor ve bu kadınların büyük bölümünde de “ev kölesi” olarak tanımladığımız yaşamını kocasına-babasına bağımlı olarak sürdüren kadınlar oluşturuyor

- Ev kölesi kadınların % 85’e yakını eşinin fiziksel şiddetine maruz kalıyor. Üstelik yapılan araştırmalara göre kadınların yüzde 39’u “yemeği yakma”, “kocasına karşılık verme”, “parayı lüzumsuz yere harcaması”, “çocukların bakımını ihmal etme” ve “cinsel

münasebette bulunmayı reddetme”yi erkeklerin kadınları dövmesi için haklı bir neden olarak görüyor.

- İstatistiklere göre, aile içi kadına yönelik şiddete en çok da genç kadınlar maruz kalıyor.

- İş gücüne katılmayan 100 kadından 63’ü neden olarak “ev kadını” olmalarını gösteriyor.

Doğumundan itibaren toplumsal cinsiyetçi rollerle yetiştirildiği özel mülkiyete dayalı toplumlarda kız çocukları, küçük yaştan itibaren evliliğe, aile içindeki toplumsal rollerine hazırlanarak büyütülür. İlk oyuncağı bebekler ve mutfak malzemeleridir. Daha oyun yaşlarında sokaktan ve oyunlarından kopartılarak, annelik, ev işleri, yemek pişirmek gibi “kadınlık rolleri” omuzlarına yüklenir. Kadınların sorumluluğunda olarak görülen tüm işler öğretilirken, evlilik için hazırlıklar yapılır, beyaz gelinlik düşleri kurulur/kurdurulur. Bu hayaller kurulurken gerçekler ise daha evlenmeden önce ortaya çıkar. Zira ülkemizde kadınların yüzde 40’ı hala görücü usulüyle evlenmekte, yani beyaz gelinliğe kavuşulsa da yanında, yüzünü ilk defa gördüğü bir insan yer almaktadır.

Çocukluktan itibaren böylesi bir şekillenişle yetiştirilen kadınların meslek sahibi olmak, kendi ayakları üzerinde yaşayacak bireyler olmak gibi hedefleri ya hiç olmamakta ya da ikinci-üçüncü “plan” olarak kalmaktadır. Tekstil, gıda gibi ev işlerinin devamı olarak değerlendirilebilecek işlerde çalışan genç kadınlar da bu işleri evliliğe kadar aile bütçesine katkı olarak düşünmekte, evlendikten sonra çoğunlukla işten çıkmaktadır. Çocuklukta babaya olan bağımlı yaşam, evlilikle kocaya

bağımlılığa bırakmaktadır yerini. Yani kölece yaşamda değişen sadece efendidir. Çok nadiren çalışma yaşamına girdiğinde bu efendilere bir de patron eklenir.

Büyük düşleri süsleyen evlilikle birlikte nasıl bir zincirin kadınların boyunlarına geçtiği gün yüzüne çıkar. Tüm kadınların sorunları olan aile içi fiziksel, psikolojik, ekonomik ve cinsel şiddet, tecavüz vb. saldırınlara en çok da ev kölesi kadınlar maruz kalır. Evli kadınların yüzde 85'inin fiziksel şiddet gördüğü sadece istatistiklere yansıyan boyuttur.

Bunların yanında geleneklerden gelen sorunlar da ev kadınının sorunlarını katmerli bir hale getirir ve meşrulaştırır. Örneğin "Kadının sırtından sopayı, kar-

nından sopayı eksik etmeyeceksin" gibi yaklaşımlar 21. yüzyılda da hala geçerlidir. Nitekim bu ülkenin başbakanının "üç çocuk doğurun" tavsiyesi çeşitli aralıklarla tekrarlanmaktadır.

Kadın evlilik yüzüğünü bir pranga gibi eline taktığı andan itibaren sadece kocayla değil tüm aile bireyleriyle de resmi olmayan bir hizmet sözleşmesi yapmış sayılır. Ailenin hastalarının bakımından, evin en genç üyesine kadar hizmet etmek onun sorumluluğundadır, hatta bu sorumluluklarını yerine getirirken aile büyüklerinin fiziksel şiddetinin mağduru olmaları da gayet doğal ve sıradan karşılanmaktadır.

Günün 24 saati ücretsiz köleler gibi çalışan kadınların emekleri, zaten doğal görevleri kabul edildiği için bir iş olarak görülmez. Hatta çoğunlukla "ne yapıyorsunuz, akşama kadar evde oturuyorsunuz" şeklinde yaklaşımlarla karşılaşmaktadır. Aynı kadın da kendi har-

cadığı emeğin farkında olmayarak "çalışmıyorum, yalnızca ev kadınıyım" cümlesini kurar.

Ev kölesi kadınlar bu sorunlara ek olarak, kocasının emekçi sınıfa mensup olmasından kaynaklı emekçilere yönelik tüm saldırılardan da önemli oranda etkilenir. Zira sofraya konulacak yemekten, çocukların giyimine kadar sorumluluk da onlara aittir. Bu noktada kadınlar, artan yoksullaşmayla birlikte aile bütçesine katkı sunmak amacıyla eve parça başı işler olarak yoğun bir sömürü altına daha girer. Öyle ki son yıllarda emekçi mahallelerde hemen her ev bir atölyeye dönüşmüştür. Patrona hiçbir maliyeti olmayan bu işler için kadınlar özellikle teşvik edilir. İş yeri kendi evi olduğu için evdeki asli görevlerin aksatılmadan yerine getirilmesi propaganda edilir. Yapılan araştırmalara göre yarım zamanlı işlerin yüzde 80'inde kadınlar çalışmaktadır. Ev eksenli çalışma bugün oldukça yaygınlaşmıştır. Boncuk işleme, taş dizme vb. parça başına oldukça düşük bir ücret olarak çalışan bu kadınların herhangi bir güvenceleri de yoktur ve ağır bir sömürüye maruz kalmaktadırlar. Bunun dışında ev köleleri herhangi bir işletmeye bağlı olmadan, evlere, işyerlerine temizliğe, bulaşığa, çamaşıra vb işlere giderek de aile bütçesine katkı sunmaya çalışmaktadır. İşçi olarak değerlendirilmeyen bu kadınlar elbette sosyal güvencesiz ve sigorta hakkında yoksundurlar.

Ev kölelerinin, en temel sorunu ise elbette yine ekonomik alanda yaşanmaktadır. Zira kendini sürekli tekrar eden, üretici olmayan, kafa yormayı gerektirmeyen, dolayısıyla kadını her geçen daha da körelten ve köleleştiren ev içi "görünmeyen emeğin" sahibi olmalarından ileri gelir. Kadınların kendilerinin bile görmezden geldiği bu emek, düzenin yeniden üretimini ve ayakta kalmasını sağlar. Çünkü aile ve evlilik kurumu tümüyle, karşılığı olmayan, bedeli olmayan bu işler üzerinde yükselmektedir.

Bu emek çoğu zaman bir tartışma konusu olmaktadır. Zira üretimden kopuk olduğu, bir artı-değer üretmediğinden ev içi emek, bir emek olarak dahi değerlendirilmemektedir. Hele de toplumsal olarak doğuştan itibaren kadının doğal yükümlülükleri olarak görüldüğü ve gösterildiği için kadının kendisi için dahi değersizleştirilebilmektedir. Öyle ya "koca" dışarıda çalışıp eve ekmek getirir, kadın da geri kalan çocuk bakımından temizliğe, yaşlıların hastaların bakımından

ailenin ayakta tutulmasına kadar çok geniş bir yelpazede hayat bulan tüm işleri yürütür. Bu işleri yaparken onun tek düşüncesi, ailesinden öteye geçmemektedir. Evinin dar sınırlarına hapsolan kadın, toplumsal erdemlere de yabancılaşır. Kadın evine ne kadar bağlıysa, toplumsal dayanışma olgusu o derece az gelişir.

Ev içi emeğin bir meslek olarak görülmemesinin bir yanını da çalışma saatlerinin olmaması oluşturur. Uyandığı andan itibaren kahvaltı hazırlamakla başlayan işler gece yatıncaya kadar sürer. Ve tüm bu yaşamı kapsayan işler karşılığında geçiminin sağlanması dışında hiçbir gelir de elde etmez. **Ne kadar, kaç saat çalışırsa çalışsın bu geçimi belirleyen ise kocanın gelir düzeyidir.**

Bu elbette çalışan kadınlar için iki mesaili bir çalışma süresidir ve onlar için evdeki çalışmanın karşılıksız olması daha da görünür bir olgudur. Ancak bu durum, sonucu değiştirmez, her halükarda ister dışarıda çalışsın ister çalışmasın tüm bu işler kadının görevleri arasındadır. Bu görev hatırlanacağı gibi bir süre önce Yargıtay kararında onaylanarak, tarihe de geçmiş oldu. Yargıtay, boşanırken ev kadını olan eşinden tazminat isteyen erkeği “evdeki düzeni bozulduğu, temizlik gibi işlerden yoksun kaldığı ve yeni düzen kurmanın külfet getireceği” gerekçesiyle haklı buldu. Yargıtay’ın cümleleri ise aynen şöyleydi: “...Olayda koca; kendi kusuruyla yol açmadığı boşanma yüzünden, evlilik düzeni bozulmuş en azından evin bakımı, temizliği gibi kadının ev işlerine emeğiyle sağladığı katkıdan yoksun kalmıştır. Koca, bozulan bu düzenini ilerde yeniden kurmak ve elde etmek için maddi külfet yapmak zorunda kalacaktır.”

Yaşlı-Hasta bakımı ve çocuk eğitimi yine kadının ev içindeki görünmeyen emeğinin bir parçasıdır. Özellikle toplumda sevgi gösterme biçimi olarak yansıtılan bu işlerde kadının emeği görülmediği gibi kadının duygularının istismarı da söz konusudur. Çünkü sevgi adı altında kadına dayatılan bakım işleri erkeklerin değil kadının duygularına seslenir. Gençliğin bedensel ve ruhi sakatlanmasını büyük bir bölümü, çocuk bakımının bu konuda eğitim almış kişiler tarafından yapılması yerine “annelik içgüdüsüne” bırakılmış olmasıdır. Bu nedenle hem kadının bu işlerden sıyrılarak özgürleşmesi ve toplumsal üretime dâhil olabilmesi, hem de bakıma ihtiyacı olan kişilerin daha sağlıklı koşullarda bakımlarının ve

eğitimlerinin yapılabilmesi için bu işlerin konu hakkında uzman olan erkek ve kadınlara devredilmesi gerekmektedir.

Ev köleliğinde, yine görünmeyen bir başka olgu da meslek hastalıkları ve iş kazalarıdır. Zira ev köleliği, ücreti ve sosyal güvenliği olmayan ağır bir işçiliktir. Ev içi emekleri görülmediği için yakalandıkları hastalıklar meslek hastalığı, ev içinde çalışırken yaşadıkları kazalar da iş kazası olarak değerlendirilmemektedir. Oysa ev içi kazalar oldukça yaygın bir şekilde yaşanmaktadır. Çünkü ev işlerinin riski çok fazladır. İstatistikler ev kazalarının giderek arttığını göstermektedir. Evde yaşanan kazalar elini, kolunu yakma, çamaşır makinesine kolunu kaptırma, elektrik çarpması, cam silerken yüksekten düşme vb. ağır hasarlar oluşturabilecek kazalardır.

Ayrıca, yapılan araştırmalar depresyona ve psikolojik hastalıklara en yakın kesimi ev kadınları olarak belirlemişlerdir. “Takdir ve ilerleme anlamında getirisi olmayan bir meslek” sahibi olan ev kadınlarında depresyon görülme oranı erkeklerden üç kat fazla. Meslek dağılımı olarak da yüzde 35 oranında ev kadınları depresyona yakalanıyor. Psikiyatr Dr. M. İrfan Coşkun, “Üretmedikleri için, içlerindeki yaşam enerjisi ve libido bundan olumsuz etkileniyor. Benlik değerlerinin düşük olması, kendilerini değersiz, işe yaramaz görmeleri, hayata ve kendilerine yabancılaşmalarına neden oluyor. Dolayısıyla ev kadınları grubu psikiyatrik rahatsızlıklar açısından çok riskli bir grup haline geliyor. Gerçekten de yapılan sosyo-demografik içerikli psikiyatrik çalışmaların sonuçları değerlendirildiğinde, **ev kadını olmanın psikiyatrik hastalıklara yatkınlaştırıcı bir faktör olduğu görülüyor...**”

Yine ev kölelerinde ciddi oranlarda görülen fiziksel bozukluklar, el, ayak ve omurga yapısında görülen rahatsızlıklar da meslek hastalıklarından sayılmalıdır. Bunun dışında son yıllarda kot taşlama işçilerinin ölümleriyle gündeme gelen ve daha önceden madenci hastalığı olarak bilinen slikozis hastalığı da, özellikle eve parça başı iş alan kadınlarda sıkça görülen bir hastalıktır.

Tekrar etmek gerekirse, ev işçiliği ailede doğal işbölümü olarak yaşanıp kadınların doğal görevi kabul edildiği sürece bu saydıklarımız ve daha da sayabileceğimiz hastalıklar meslek hastalığı kapsamında kabul

görmeyecektir. Dolayısıyla ev kölesi olarak çalışan kadınların sigorta ve güvencesinin karşılanması, bu durum için de önemli ve gerekli bir taleptir.

Ev Kadınlarının talepleri ve örgütlenmesi

Ev kölelerinin örgütlenmesi çok özel bir çalışmayı ve yoğunluğu gerektirir. Burjuva-feodal düzenin ilk hedeflerinden olan bu kesimden kadınları semt faaliyetleri içerisinde ele almalı ve onlara ulaşmak için yöntemleri alabildiğine zenginleştirmeliyiz.

En önemli sorunlarından ikisi olarak sağlık ve eğitim hakkı meselesi üzerinde özel bir çalışma yapılmalıdır. Bu okuma-yazma kursları şeklinde olabileceği gibi, kadınların bu taleplerinin sisteme karşı mücadelesinin bir parçası olarak da ele alınmalıdır.

Ev kölesi kadınların en büyük sıkıntısı sosyal güvencelerinin olmayışı, eşlerine ya da babalarına bağımlı bir hayat sürmeleridir. 2007 yılı verilerine göre, yaklaşık 13 milyon ev kölesi kadın, sosyal güvenceden uzak kölece yaşam sürmektedir. Bugünkü taleplerimizden biri de “ev kölesi kadınlara karşılıksız sigorta hakkı” ve bu kadınlara ücretsiz sağlık hizmeti verilmesi olmalıdır.

Ekonomik olarak eşlerine bağımlı olan ev kölesi kadınlar kendi hayatlarını idame ettirecek maddi güçlere sahip olmamalarından kaynaklı yaşadıkları sorunlar karşısında boşanma kararını çok güç vermektedirler. Yaşadığımız toplumdaki feodal baskılara bir de ekonomik kaygılar eklenince ev kölesi kadın için boşanma kararını vermek neredeyse imkânsız hale gelmektedir. Bunun için ev kölesi kadınlara yönelik istihdam alanları yaratılması, iş başvurularında bu kadınlara öncelik tanınması gerekmektedir. Bu şekilde kadın en azından ekonomik zincirinden kurtulacak ve bir nebze de olsa daha özgür kararlar verebilecektir.

Aile içinde kadına yönelik şiddet konusunda özellikle ev kölelerinin ekonomik bağımsızlığının olmaması önemli bir sorundur. Şiddete uğrayan kadının baba evine ya da devlete sığınması da işe yaramamakta, bu iki kurum tarafından da kocaya teslim edilmektedir. Kadın sığınma evlerinin kurulması ve güvence altına alınması özellikle de hiçbir güvencesi olmayan ev köleleri için önemli bir taleptir. Ayrıca kadınlara kendi hayatlarını kurabilmeleri için ihtiyaç duydukları psikolojik ve hukuki konularda destek sunarak meslek kursları ve

iş bulma olanakları ile çocuk bakım desteği sağlanmalıdır. Sığınakta kadının özgüvenini yeniden kazanmasını sağlayacak bir yaşam ortamı yaratılmalıdır.

Toplumsal rolleri nedeniyle yüzyıllardır kadınlara öğretilen kendine güvensizlik, edilgenlik, bağımlı, asosyal kişilik gibi özellikler ev kölesi kadınlarda çok daha fazla yaşanmaktadır. Dolayısıyla bu kadınlara giderken özellikle bu yönleri dikkate almak zorundayız.

Özgür yarınlar için yürüyoruz

*Daha güzel günleri getiriyoruz
omuz omuza yürüyerek
kadınların baş kaldırması
insanlığın baş kaldırması demek
artık yok kölelik ve tembellik
bir yatana on kişilik emek
paylaşılacak güzellikleri yaşamın
ekmekle güller güllerle ekmek*

Yoldaşlar, dostlar merhaba!

Biz de tutsak kadın Partizanlar olarak, yıllardır kadın çalışması cephesinde süren suskunluğumuzun önce YDG Kadın Komisyonu ile, sonra Yeni Demokrat Kadın çalışması ile parçalanmasının coşkusunu yaşıyoruz sizler gibi...

Kadınlar olarak önümüzdeki yol uzun ve zorlu... Çünkü bir taraftan sömürü sistemlerinin sahiplerine karşı mücadelemizi verirken bir taraftan da kendimizle ve “erk”ek yoldaşlarımızla mücadele edeceğiz.

Kendimizden emin bir şekilde sağlam adımlarla yürümемizin yolu; kadın çalışmamıza teorik olarak da pratik olarak da sıkıca sarılmaktır. Yüklerimizin ağır olduğunu bilerek yürüyeceğiz.

Biz yürüdükçe; sadece göğün yarısı olan kadınlara değil, tüm halkımıza umut taşıyacağız.

3. Genç Kadın Buluşmasının tüm bunları değerlendirme ve kavramada önemli bir basamak olacağı inancıyla; hepimizi umutla, dirençle, sevgiyle kucaklıyoruz.

Özgür yarınlarda buluşacağımıza olan inançla...

**Gebze Hapishanesinden Tutsak Kadın
Partizanlar**

Köylü kadının yaşamından...

Köylü kadının geneli örflere adetlere göre yaşamakta ve maalesef ki yaşamının büyük bir bölümünü sorunlar cenderesinde boğularak geçirmektedir... Hemen hepsinin farklı farklı hayatları olsa da özünde yaşadığı sorunları hep aynıdır dolayısıyla her birini birçok yönden ortak payda da buluşturan maalesef ki bu sorunlardır...

Köylü kadının geneli örflere adetlere göre yaşamakta ve maalesef ki yaşamının büyük bir bölümünü sorunlar cenderesinde boğularak geçirmektedir... Hemen hepsinin farklı farklı hayatları olsa da özünde yaşadığı sorunlar hep aynıdır dolayısıyla her birini birçok yönden ortak paydada buluşturan maalesef ki bu sorunlardır... Bu sorunların başında eğitim, namus, kendi kimliğini tanıyamama gelirken bir de töre cinayetleri ile hayatları karabasan altında devam etmektedir.

Bu kadınlarımızın eğitim-öğretimle pek ilgisi bulunmamaktadır-bulundurulmamaktadır. “Kadın kısmı okur mu? Evinde otur, evlen, çocuk doğur, tarlaya git” mantığının hakim olduğu bu yarı-feodal toplumda kadının yeri de tabii ki yaşamda sadece bunlardan ibaret olmalıdır! “Kadın okuyamaz, kadın düşünemez, kadın söz söyleye-

mez, karar veremez o halde de okumasına da gerek yoktur...” Birçoğu da zaten okuyamamıştır, eğitim düzeyi çok düşük olan bu kadınlarımız kendilerini o feodal yaşantıdan başka bir yaşantıya sahip olmayı bile düşleyememektedirler.

Bu kadınlarımızın sorunları yukarıda belirttiğimiz gibi sadece eğitimle sınırlı değildir, yaşamlarında hiçbir sosyal faaliyet bulunmamaktadır. Kendilerini hiçbir anlamda geliştiremeyen köylü kadınlarımız (özellikle de T. Kürdistanı bölgesinde) kendilerini ifade etme sıkıntısı yaşamaktadır. İfade edemedikleri gibi yaşamlarında karar da verememektedirler, bu yüzdendir ki yüzde 95’lik dilimi görücü usulüyle evlenmiştir, yani gelecekleriyle bir kumar gibi oynanmaktadır. Bu kumarda hayatlarını birleştireceği insan ya iyi olacak ya da kötü; kadının şansına

kalmaktadır... Yüzyıllardır bu durumun böyle devam etmiş olmasından ötürü hemen hemen hiç boşanma davasının olmaması bu sebebe dayandırılarak evliliklerin ölene kadar olması mecburi kılınıyor. Bütün bunlara rağmen her genç kadının kafasında evlilikten başka bir düşünce yoktur, çünkü başka şansları olmadığını düşünüyorlar. İyi de olsa kötü de olsa evlenip genç yaşta çok sıkıntı çekmeyi göze alıyorlar ya da aldırılıyorlar... Evlendiklerinde kendi doğuracakları çocukların sayısını bile kendileri karar vermemektedirler, erkek ne kadar isterse o kadar çocuk doğar, çoğu korunmanın bile ne olduğunu bilmemektedir. Bu da yetmezmiş gibi erkek çocuk doğurmadı diye üzerine kuma alınan köylü kadınları erkek çocuk doğuramadıklarında kendilerini suçlu hissetmekte, kocasına iyi bir

Kadınlarımız her gün çay toplamak zorundadır. Çünkü onlara verilen kotayı doldurmak zorundalar. Her gün belirli kontenjan veriliyor ve kadınlar o kontenjana göre çay toplamak ve satmak zorunda.

Kontenjanı bir gün kaçırırsa elindeki çay boşa gitmekte.

eş olamadığını düşünerek kumalığa dahi ses çıkartamamaktadır... Köylerde bulunan sağlık ocaklarının kapatılması kadınların kanayan başka bir yarasıdır... Herhangi bir kadın hastalığında bile şehre gitmek zorunda kalan bu kadınların birçoğu okuma yazma bilmedikleri için ayrı bir

sıkıntı çekerken üzerlerinde doğuştan yüklenmiş olan ezikliğin etkisiyle doktora dahi şikayetlerini açık bir dille ifade edememektedir.

Karadeniz’de köylü kadının sorunları

Artvin’in köylerinde kasım ayında toplanan zeytin kışın zor şartlarında toplanmaktaydı. Kadınların naylon ayakkabılarıyla yürüyerek Karadeniz’in zor iklim şartlarında karın üstünde ateş yakarak zeytin toplayabilmek için ellerini ısıtırlardı. Karadeniz’in coğrafi yapısından dolayı ağaçlara merdiven dayayarak zeytin toplarlardı. Zeytin ağaçları çok yüksek olduğundan düşme tehlikesi geçirirlerdi. Yaz aylarında ise mayıs ayında mısır toplanırdı. Yazın sıcağında erken saatlerde kalkıp tarlaya giden kadınlarımız hem evinin işini hem çocuğuna bakar hem de tarlaya giderlerdi.

Karadeniz kadınının ezilmesi bölge bölge değişmektedir. Yani Karadeniz tarafındaki Gürcü halkındaki kadınlar sadece ev içinde çalışmakta erkek ise evin dışında çalışmaktadır. Rize kadınları ise evin hem içindeki bulaşık, çamaşır olsun evin dışındaki işleri de kadınlarımız yapar. Yani tarlada çayı, fındığı eken, onu temizleyen, top-layan, satan yine kadınlarımızdır.

Kadınlarımız her gün çay toplamak zorundadır. Çünkü onlara verilen kotayı doldurmak zorundalar. Her gün belirli kontenjan veriliyor ve kadınlar o kontenjana göre çay toplamak ve satmak zorunda. Kontenjanı bir gün kaçırırsa elindeki çay boşa gitmekte. Onun için kadınlarımız yağ-mur çamur dinlemeden çayını toplamak ve satmak zorundadırlar.

Karadeniz’de önemli geçim kaynağı olan fındığın ekilmesi, temizlenmesi, toplanması çaydan da sıkıntılı ve zor bir iştir. Kadınlarımız bu zorluğu yaşarken doğru düzgün topladığı fındık satılamıyor, satılsa bile emeklerinin karşılığını alamıyorlar. Birçok aile fındıktan geçimini sağ-larken yılda bir defa toplanıyor ve satılması çok güç oluyor. Devlet fındığın üretilmesini geliştireceği yerde kota koymakta ve gelişmesini önlemekte ve fındığı özelleştirip fındık üretimini bitirmektedir.

Erkekler evde veya kahvede otururken evinin ısınmasını bile kadınlar sağlamakta... Kadınlar kendi evinin bahçesinde kestiği odunu kendi evine götürmemekte, götürüp Orman Bölge Müdürlüğüne vermekteler. Kısacası devlet odunlara el koymakta kadınlarımız da kendi odununu kendi evine kaçak sokmak zorunda kalmaktadırlar.

Artvin YDG

ÇALIŞAN KADINLARIN SORUNLARI

Hemşire, temizlik işçisi, doktor, tekstil işçisi... Farklı farklı sektörlerde çalışsalar da ücretli çalışan kadınların sorunları birçok noktada ortaklaşıyor. İşçi, emekçi kadınlara dayatılan baskı ve sömürü politikaları meslek alanları değişse de değişmiyor, çünkü sistem her yerde aynı sistem; yeter ki işçi emekçi ol, yeter ki kadın ol... Bizler de sizlere şimdi bu bakış açısıyla farklı iş yerlerinde olsalar da sorunları ortaklaşan çalışan kadınların sorunlarını aktaracağız. Başlığımız çalışan kadınlar. Ancak hemen şunu belirtelim ki bir avuç egemen sınıflara mensup kadını çıkartırsak, yeryüzünde çalışmayan kadın yoktur. Bugün birçok kadın tarlada, bahçelerde ücretsiz aile işçisi olarak çalışırken, değer olarak görülmesi de şehir ya da kırdaki evlerde yapılan hemen tüm işler de kadınların sırtına bindirilmiş durumdadır. O yüzden çalışan kadın ya da emekçi kadın kavramı ücretli çalışan kadınlar kast ederek kullanılmıştır ve kullanılacaktır.

Bilindiği gibi işçi, emekçi kadınların hemen hepsi iş yerinde çalışma yaşamından kaynaklı ciddi zorluklarla birlikte evde, sokakta vs kadın olanın illaki yaşadığı şiddet, taciz, toplumsal ve ailevi baskı gibi sorunlarla karşı karşıya kalmaktadır. Kadının çalışma yaşamına girmesi biraz olsun kadının özgürleşmesi için katkıda bulunmaktadır. Ev denilen hapisneden kadın biraz olsun çıkabilmekte, en azından farklı insanlarla yüz yüze gelebilmektedir. Bunun yanında kadının çalışması görece belli bir ekonomik özgürlüğünün olmasını da beraberinde getirerek, kadının kendi ayakları üzerinde durabilmesi için faydalı olabilmektedir. Ancak burjuva anlayışın bize propagandasını yapmaya çalıştığı “kadınların çalışma yaşamına girerek sorunlarının çözüleceği” söylemi büyük bir aldatmacadan ibarettir. Bugün çalışan kadınların yaşamında gördüğümüz sorunlar da bunu çok net göstermektedir. Daha çocuk yaşlardan itibaren zaten baskı ve şiddetle yüz yüze gelen kadınlar için çifte sömürü ve ataerkil zihniyet değişmedikçe temelde değişen bir şey olmayacaktır.

Özellikle ülkemiz gibi işsizliğin sürekli belli bir seviyenin üstünde olduğu ülkelerde, bir de devreye feodal anlayışın yoğun etkisi girince ortaya zaten kadınların çalışabilme sorunu çıkmaktadır. Yani kadınlar hayatlarında belli olumluluklar yaratabilecek çalışma yaşamında yer alma hakkından da mahrum kalmaktadır. Hele de kriz sürecini yaşadığımız şu dönemde bu tablo çok daha net görülmektedir. Kadınların işgücüne katılma oranı 1990’da

yüzde 34,1 civarındayken, 2002 yılında yüzde 26,9, 2004 yılında yüzde 25,4; 2008 yılı için yüzde 24,5’tir.

Kadınların iş gücüne katılım oranlarının yıldan yıla düşmesi tesadüf değildir. Emperyalizmin bir süredir derinleşen kriziyle birlikte; hali hazırda yedek iş gücü olarak patronların her an elinin altında durabilecek kadınlar ilk işten çıkartılanlar olmaktadır. Ekonomik durumun kriz süreciyle bozulması kadınları evin ekonomik durumuna destek olmak için iş aramaya iterken bir taraftan da kriz koşullarında iş bulmanın mümkünatı ortadan kalkmaktadır. Aynı koşullarda çalışacak bir kadının işe girebilmesi için bir erkeğe göre çok daha vasıflı olması ya da çok daha kötü koşullarda çalışmayı kabul etmesi gerekmektedir. Özellikle genç kadınların hatta çocukların çok yoğun olarak tekstil, gıda, tütün gibi emek yoğun sektörlerde çalıştırılması boşuna değildir. Sistemde iş bulması bile şans olan kadınlar bu tür sektörlerde güvencesiz bir şekilde, düşük ücretlerle çalışmaya boyun eğmektedirler. Sadece işçi kadınlar için değil, artık üniversite mezunu, hatta dil vs gibi özellikleri de olan kadınların bile iş bulması gittikçe zorlaşmaktadır. Kadına biçilen geleneksel ve bir o kadar gerici rollerden kaynaklı bazı meslekler zaten kadınlar için uzak bir hayalden ibarettir. Sistemin yarattığı egemen anlayış kadını tanımlamakta, onun toplumdaki yerini belirlemektedir. Bu yüzden de sistemin dayattığı tanıma ve evde sırtına bindirilmiş işlere göre bir meslek seçmesi kadınlardan beklenmektedir. Öğretmenlik, hemşirelik gibi kadına “uygun” görülen mesleklerde bile kadının iyi bir iş bulması neredeyse imkansız hale gelmiştir. Özelleştirmenin ve piyasalaştırmanın neredeyse girmediği alanın kalmadığı günümüzde, en güvenceli işler diye bakılan alanlarda bile sosyal yıkım yasaları devreye girmekte, en çok da kadınların geleceği, sağlığı hatta yaşamı elinden alınmaktadır. Toplumda susmasına boyun eğmesine alışık olunan kadının her şeye katlanabileceği düşünülmekte ve birçok kadında bulunduğu koşulların dayatmasıyla boyun eğmeye devam etmektedir. Özel sektörde zaten ciddi bir ücret eşitsizliği yaratılmaktadır. Genel olarak işçilerin, emekçilerin taşeronlarda, özel şirketlerde resmen kanı emilmektedir. Bu tür yerlerde en çok çalışmak zorunda bırakılan kadınlara ise daha düşük ücretler verilmektedir. Kamu emekçileri açısından ücret eşitliği olduğu belirtilmesine karşın fiili durumda böyle değildir. Aynı statüde olan kadın ve erkek aynı ücreti almaktadır ancak kadınların maaşı yüzde olarak erkekle-

rinkine göre düşüktür. Çünkü yüksek kadrolara çoğu sırf kadın olduğu için kadınlar getirilmemektedir.

Sadece ekonomik dayatmalar değil, baskı ve şiddet araçları da sadece evde vs değil, işte de kadının karşısına çıkmaktadır. Kadının meta olarak görülme gerçeği iş yerinde de devam etmektedir. Cinsel taciz, tecavüz, şiddetin çeşitli biçimleri iş yerinde de kadının peşini bırakmamaktadır. Kadın iş arkadaşının, patronunun ya da müdürünün yeri geldiği zaman “namusu” olarak korunmakta; yeri geldiği zaman ise “cinsel bir obje” olarak tacize maruz bırakılmaktadır. Özellikle bazı meslekler açısından bu tür durumlar daha da fazla yaşanmaktadır. Örneğin otoyollardaki gişe görevlileri otoyollardaki arabaların sürücülerinin kendilerini sürekli taciz ettiğini belirtmektedirler. Kadına yönelik metalaştırma saldırısını besleyen sistem, kadının giyiminden oturuşuna kalkışına kadar sürekli müdahalelerde bulunmakta, toplumsal baskıyı sürekli olarak kadının ensesinde hissettirmektedir. Bir taraftan da özellikle bazı meslekler açısından (pazarlamacılık, hosteslik vs) kadının fiziksel özellikleri öne çıkartılmakta, bu meslekte tutunmasının tek çaresi olarak cinselliğinin öne çıkarılması şart koşulmaktadır. Özellikle esnek çalışmanın yoğun olduğu, çalışma saatlerinin değişken ya da geç saatlerde son bulduğu iş yerlerinde de sorunlar katmerlenmektedir. Geç saatlerde ulaşım bir taraftan sorun olurken bir taraftan ev ortamında sıkıntılar yaşanmaktadır. Hamilelik ise çalışan kadınlar için başlı başına bir dert haline gelmiştir. Bugün birçok kadın hamile olduğu için işten çıkartılmakta ya da kadının işten çıkartılmasının koşulları yaratılmaktadır. Zaten feodal anlayıştan kaynaklı, karısının çalışmasını istemeyen koca doğum ve süt izinlerinin de çok yetersiz olmasından kaynaklı karısının işi bırakmasını istemektedir ya da kocaya gerek kalmadan patron hamileliği bahane ederek kadını işten atmaktadır. Zaten hamile bir kadın için uygun sağlıklı bir ortamda sağlanmamaktadır. Meslek hastalıklarının hemen her sektörde bu kadar yoğun görülmesi tesadüf değildir. Patronlar kar hırsıyla masrafları azaltmak için gerekli önlemleri almamakta ya da insan sağlığına aykırı şekil ya da yoğunlukta işçileri çalıştırmaktadır. Kadın işçilerin yoğun olarak çalıştığı hazır giyim vb. sektörler başta olmak üzere kadınlar için pek çok meslek hastalığı ile daha yoğun karşı karşıya gelmektedirler. Kamu alanında da sıkıcı ve sabır isteyen işler genelde kadınlara verilmektedir. Bu da en başta ruhsal sağlığı olumsuz etkileyen bir durumdur.

Çalışan kadınların sorunları saymakla, yazmakla bitecek gibi görünmemektedir. Gerek tüm meslekler açısın-

dan yaşanan, gerek de bazı mesleklerle özgü sorunlar her gün büyüyerek işçi, emekçi kadınların karşısına yeniden ve yeniden çıkmaktadır. İşçi ve emekçi kadınların yaşadıkları bu sorunların birçoğunu en çok genç işçi, emekçi kadınlar yaşamaktadır. Gerek araştırma gerek de somut politikalar anlamında işçi, emekçi kadınların sorunları sürekli gündemimizde olmalıdır. Özellikle söz konusu meslek alanlarında bizzat kendisi var olan veya olacak yoldaşlarımızın bu konuda araştırmalar ve gözlemler yapması önemlidir. Hâlihazırda sendikal faaliyetin olduğu bir iş alanı söz konusu ise özellikle sendikanın gündemine kadınların yaşadıkları özgüllükleri taşımak gerekmektedir. Bunun yapılması için kadın sorununa dair sendikalarda yaşanan duyarsızlığın en başta aşılması gerekmektedir. Bugün birçok sendikada işlevsel kadın komisyonları yoktur. Nasıl ki kadın olmasından kaynaklı iş yerinde kadınlar yüksek kadrolarda yer alamıyorsa, bu anlamda sistemin zihniyetinden pek de farklı olmayan sendikanın anlayışında da kadın kendisine kendi sorunları yer bulamamaktadır. Sendika yönetimlerinde olmak bir yana kadınlar sendikalarda çalışma yürütmekte bile zorluk çekmektedir. Bizzat sendikanın kendi organları tarafından engellemelerle karşılaşan kadınlar, iş saatleri dışındaki zamanlarını da çocuk bakımı, ev işi gibi işlerde harcadığından ya da kocası istemediğinden sendika faaliyeti yürütmekte zorlanmaktadır. Sendika ise bunun için olanaklar yaratmak bir yana kadınları ve kadın sorununu bir kenara itelemektedir. Bizim yapmamız gereken ise bu zinciri kırmaktır. Sendikalarda bulunan ya da ilişkisi olan her yoldaşımız kadın sorununu sendika gündemine sokmak için çaba harcarken, kadın arkadaşlarımız kadın komisyonunun kurulmasına ön ayak olmalı, aktif olarak hem kendisi hem de çevresindeki kadınları bu konuda aktifleştirmelidir.

Unutulmamalıdır ki işçileri, emekçileri yani üretimi ve yaratıcı örgütlemek çok önemlidir. Hele de şu günlerde işçi sınıfı ve emekçiler potansiyelini kendiliğinden de açığa sermektedir. Esenyurt, TEKEL, Marmaray vs. dalga dalga yayılan işçi direnişleri de göstermiştir ki derinleşen krizle birlikte ortaya çıkan işsizlik, güvencesizlik, örgüt-süzleştirme gibi saldırılar karşısında işçi sınıfının direnişi büyümektedir. Buna müdahale etmek işçilere, emekçilere ulaşmak, onların sorunlarını sahiplenerek bunu örgütlenmeye çevirmek gerekmektedir. Hele de söz konusu kadınlar olunca çalışmalarımızın önemi ve anlamı artmaktadır. İşçileri, emekçileri ama daha da çok işçi, emekçi kadınları örgütlemek için cüreti kuşanmanın zamanı gelmiştir.

Çocuk istismarı ve çocuğa karşı kötü muamele

İstismarın daha çok toplumda daha “güçlü” olanlar tarafından kendinden daha “güçsüz, sessiz, boyun eğecek” kesime yöneldiğini belirtmek gerekiyor. Yani burada da “iktidar” ilişkilerinin bir yansıması var. Ancak erkek egemen bu zihniyetin sonucu olarak özellikle erkekler, cinselliğe karşı toplumdaki bakış açısından kaynaklı her ne kadar baskı altında yaşasa da; sistemin kendilerine verdiği güce -yani iktidara- dayanarak kendilerinden daha güçsüz olanlara, yani kadınlara, çocuklara, hatta hayvanlara yönelik istismarda bulunurlar.

Çocuk istismarı ve çocuğa karşı kötü muamele, Dünya Sağlık Örgütü tarafından, “Sorumluluk, güven ve yetenek ile ilgili genel durumunda çocuğun sağlığına, yaşamına, gelişimine ve değerine zarar verebilen, fiziksel ve/veya emosyonel (duygusal) kötü davranışı, ihmali, her türlü ticari çıkar için çocuğun kullanılmasını içeren davranışlar” olarak tanımlanıyor. Çocuk istismarını 3 başlık altında inceleyebiliriz:

1- Çocuğun fiziksel istismarı:

İsminden yola çıkarak bu çeşidin, çocuğa yönelik fiziksel şiddetle ilgili olduğunu söyleyebiliriz. “Güç yetirme avantajının” ve “iktidar/üstünlük kurma” kaygılarının ön plana çıktığı ve çocuğun, “büyüklerin” bu kaygısını “karşılatabilecek” güçsüzlükte olması bu istismarı doğuruyor. Yani yetişkinlerin, kendilerine güçlerinin yetmesi imkansız ve savunmasız olan çocuklara karşı fiziksel şiddet uygulaması...

Ancak fiziksel istismar bununla sınırlı değil! Çocuğun ağır koşullar ve emek sömürüsü altında (tekstil, mücevher yapımı, sokakta vs.) çalıştırılması da fiziksel istismarın bir yönü... Ayrıca aile içinde de çocuğun çeşitli yöntemlerle fiziksel istismara maruz kaldığı biliniyor.

2- Çocuğun duygusal istismarı

Duygusal istismar, kısaca, “çocuğun içgörüsünü ya da duygusal bütünlüğünü bozan eylem ya da eylemsizlikler” olarak tanımlanıyor. Reddetme, yalnız bırakma, baskı, aşırı otoriter davranma, sürekli aşağılama, tehdit, yok sayma, suçlama gibi eylemlerin yanı sıra aşırı korumacılık, bağımlı kılma, aşırı hoşgörü, çocuğun ihtiyaçları ile ilgilenmeme, sürekli alay etme, aile içi tartışmalarda taraf olmaya zorlama gibi eylemler de bu türün başlıca örnekleri...

3- Çocuğun cinsel istismarı

İçinde bulunduğumuz yılın Nisan ayında Siirt’te meydana gelen cinsel istismar vakalarının açığa çıkmasının ardından çocuğun cinsel istismarı ve toplumdaki yaygınlığı konusunu bir kez daha görüyoruz. Çocuğun cinsel istismarı, “çocuğun kendinden büyük -genelde yetişkin- biri tarafından cinsel uyarı ve doyum için kullanılması, fuhuşa zorlanması, pornografi gibi suçlarda cinsel obje olarak kullanılması” olarak

tanımlanıyor. Cinsel istismar çeşitleri, çocuğa yönelik müstehcen konuşmak, zorla öpmekten cinsel organına dokunma, tecavüze kadar geniş bir yelpazededir. Cinsel istismarda, çocuğun, zorla ya da ikna edilmiş olması olayın istismar olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Çocuğun cinsel obje olarak tercih edilmesi, cinsel istismar, çocuğun hem fiziksel hem de duygusal istismarını aynı anda içeriyor, ama daha kapsamlı bir

konu! Türkiye’de çok sık yaşanan cinsel istismar vakalarının çok büyük oranı “aile” içinde gerçekleşiyor. Özellikle baba, ağabey, üvey baba, amca, dayı gibi aile içinde belli bir konuma sahip olan ve “saygın” kişiler tarafından gerçekleştirilen cinsel istismarda, resmi verilere göre fail; % 77 oranında aile, % 11 oranında da akraba ve yakın çevreden biri!

Cinsel istismar genelde aşamalı gerçekleşiyor. Dostane yaklaşım, güven ve sevgi kazanma, çocuğa diğerlerinden “özel” olduğunu hissettirme gibi ilk aşamadan sonra zorla ya da ikna edilerek cinsel istismar gerçekleştirilir. İstismar sonrasında ise çocuk; tehdit, baskı, şiddet ve duygusal istismar (çocuğu yalnızlaştırma, sevmeme ile tehdit etme vs.) ile istismarı saklamaya zorlanıyor.

Suçluluk, utanç, acizlik, damgalanma ve ihanet duygusunun ağır bastığı bu dönemlerde çocuk, “günahından” kaynaklı cezalandırılacağını, terk edileceğini ya da kendisine inanılmayacağını, dolayısıyla küçümseneceğini ve aşağılanacağını düşündüğü için de, cinsel istismarı şiddetle saklıyor. Diğer aile bireyleri, bu durumun farkına vardıklarındaysa genelde “kutsal” ailenin bozulmaması ve ailenin sözde onurunun korunması için bu olayı, “kol kırılır, yen içinde kalır” misali saklamayı tercih ediyorlar. Cinsel istismara maruz kalan çocuklar için yaş oranları tüyer ürpertiyor! 0-5 yaş grubundaki çocuklar, sadece resmi makamlara yansıyan rakamlara göre cinsel istismar vakalarının % 40’ını oluşturuyor.

Kendini; suçlu, kirli ve değersiz hisseden çocukta istismar sonrasında kısa ve uzun vadede korku, depresyon, dikkat eksikliği, hiperaktivite bozukluğu, davranış problemleri, okul problemleri, cinsel problemler, uyku bozuklukları, yabancılardan korkma, bebek gibi konuşma, içe çekilme, tırnak yeme, tuvaletini kaçırma, boyun eğme davranışı gibi etkiler görülüyor.

Çocuğun cinsel istismarında gerçek verilere ulaşmak çok zor... Çünkü erkek egemen zihniyetin kadına bakış açısı nasılsa çocuğa bakış açısı aynı hatta daha tutucu oluyor. İnsanın cinsel yaşamına bakış açısındaki baskı, “günah” olgusu ve cinsel konulardaki eğitimsizlik toplumdaki insanları cinselliğini farklı yollardan tatmin etmesine neden oluyor. Bunu söylerken de elbette istismar olgusunu meşrulaştırmak değil amacımız...

İstismarın daha çok toplumda daha “güçlü” olanlar tarafından kendinden daha “güçsüz, sessiz, boyun eğecek” kesime yöneldiğini belirtmek gerekiyor. Yani burada da “iktidar” ilişkilerinin bir yansıması var. Ancak erkek egemen bu zihniyetin sonucu olarak özellikle erkekler,

cinselliğe karşı toplumdaki bakış açısından kaynaklı her ne kadar baskı altında yaşasa da; sistemin kendilerine verdiği güce -yani iktidara- dayanarak kendilerinden daha güçsüz olanlara, yani kadınlara, çocuklara, hatta hayvanlara yönelik istismarda bulunurlar. Bu da, istismarın, aslında sistemin bir yandan “namus” diyerek kadınları ve çocukları katleden bir yandan da istismarı doğuran ikiyüzlülüğünü açığa çıkarıyor.

Çocuk edebiyatı yaparken salya-sümük ağlayan bir yapının hâkim olduğu ve “dünyada çocuk bayramına sahip tek ülke olma” sıfatıyla övünen TC, bu durumun ve istismardaki bu oranların elbette ki farkında. Erkek egemen zihniyetten beslenen bu aynı ülkede, kaçırılan çocukların sayısı binleri aşıyor, çocuk pornosu dünya oranlarının üstünde ve cinsel istismar vakalarındaki gerçek oransa her birimizin tahmin edemeyeceği kadar yüksek!

Ve bu durum aynı zamanda TC’nin Osmanlı’dan aldığı miraslardan biri... İktidar olmanın getirdiği her şeye sahip olma, her şeyin “mubah” olduğu sanısı ve güçten gelen aymazlığın hâkim olduğu Osmanlı devletinde de çocuk istismarı çok yaygındı. Özellikle zenginliği ve eğlence düşkünlüğü ile bilinen “saray ve çevresi”; cariye ve harem gibi yöntemlerle halka yasaklanan ve ortaya çıktığında en ağır şekillerde cezalandırılan cinsellikle ilgili olayları kendileri için meşrulaştırmışlardı. İslam dünyasının “halifesinin” ve kanun yapıcısı “Şeyhülislam”ının da yaşadığı bu çevre için iktidar gücü arttıkça, “zevk ve safahata” düşkünlük de artmıştı. Artık kadınlarla “yetinmeyen” saray ve çevresi Osmanlı saray şairlerinin söylemlerinde olduğu gibi “yeni tatlara” açılıyordu. Ve iğrenç bir bataklık olan bu çevre, “yeni tat” olarak da çocuklara yönelmeye başladı. (Bu durum yalnızca Osmanlı’da değil, diğer krallık ve imparatorluklarda da böyleydi!) O dönem şairlerinin şiirleri ve düz yazıları incelendiğinde dahi bu bataklığın ne denli yaygın olduğu anlaşılıyor. Kız ve erkek çocuklarının satıldığı pazarlar, erkek çocuklarının cinsel nesne olarak kullanıldığı “eğlenceler” vs... Ki birçoğumuz Osmanlı’daki bu cinsel sapkınlığın ve çocuğa yönelik cinsel istismarın bir kısmını “oğlancılık” adı altında duymuşuzdur.

Osmanlı ile ilgili bu bilgiyi verirken bu durumu saray ve çevresi ile sınırlandırmış gibi görünsek de; bu örneği daha çok “iktidar” olgusunun istismardaki rolünün açıklayabilmek için veriyoruz. Toplum ve aile içinde de var olan bu “iktidar” olgusu benzer şekillerde erkeğin güçsüz kesim olan çocuğa yönelmesini getiriyor. Ve toplum ile ailenin sosyo-ekonomik düzeyinin düşüklüğü

de istismar olaylarının perçinleşmesine neden oluyor.

İstismarın başka bir yüzü de erken evliliklerdir. İşin içine dini, duayı vs. katarak, ailenin “rıza” göstermesiyle istismarın toplum nezdinde meşru hali getirilmesi; 12-13 yaşlarında bile kız çocuklarının evlendirilmesinin de bir cinsel istismar örneği olduğu gerçeğini değiştirmez. Evet, bu durumda kız çocuğunun psikolojik durumunda, diğer istismar vakalarında olduğu gibi çok derin izler genellikle olmaz. Çünkü erken evliliklerin yaşandığı toplumlarda kız çocukları, genel olarak, evliliğe koşullandırılır. Ancak bir kez daha tekrarlamak gerekirse hiçbir gerekçe, bu kız çocuklarının “kadın değil çocuk oldukları” ve olayın cinsel istismara girdiği gerçeğini değiştiremez! Ve istismarla mücadelede bu konu asla göz ardı edilemez!

İstismar ile ilgili değinilmesi gereken diğer bir konu da, istismarın en sık nerede yaşandığına dair tartışmalar... Özellikle Siirt’te yaşanan olayların ardından TC, bu olayı Kürt ulusuna karşı şovenist yaklaşımlarında bir malzeme olarak kullanmaya çalıştı. Kürt halkı, şovenist ve faşist politikalar sonucu daha fazla yoksullaştırılmış ve sosyo-ekonomik anlamda geri bırakılmış bir durumda! Ve bu olgunun (geri bırakılma) cinsel istismarda artış sağladığı bilinmektedir. Evet, Kürt toplumu içinde cinsel istismar çok yaygındır. Ancak bu Kürt oldukları için değil, içinde Kürt halkının içinde bulunduğu koşullar ve aşiretsel, feodal yapı nedeniyle böyledir. Ve bizim Kürt halkını örgütlerken dikkate almamız gereken bir olgudur!

Çocuğu cinsel istismardan korumak için neler yapılabilir?

— Çocuklara bedenlerinin kendilerine ait ve özel olduğu, kimsenin zorla ve istemediği şekilde dokunamayacağı ve “hayır” deme hakkına sahip olduğu öğretilmelidir.

— Çocuklar ile ana babalar ve öğretmenler arasındaki iletişim kanallarının sürekli açık olması sağlanmalıdır. (Bu iletişim kanallarını açık tutmada sınıf öğretmenlerini ve rehber öğretmenler önemli rol oynayabilir.)

— Çocuk herhangi bir istismar durumuyla karşılaştığında onu dinlemek ve duygularını anladığımızı hissettirmek önemlidir. Çocuğun özgürce konuşmasına izin vererek bir ilişki kurmak ve ortam sağlamak gerekir. Bunun için de çocuğa ona inandığımız duygusunu vermek önemlidir.

— Çocuğun anlattıklarını abartılı tepkiler vermeden dinlemek gerekir. Ayrıca çocuğun varsa suçluluk duygularını anlatmasına izin vermek ve bunun onun hatası olmadığını vurgulamak önemlidir.

— Çocuğa bu konuyu paylaştığı için duyulan memnuniyet dile getirilmeli ve konuşmasının doğru bir davranış olduğu vurgulanmalıdır.

— Üniversite hastanelerinde bulunan Çocuk Koruma Birimleri/Merkezleri ve Çocuk İstismarını Önleme Derneği vb. gibi kurumlarla eğitim kurumları arasında birlikte çalışma anlayışı geliştirmek, hem cinsel istismarı önleme hem de cinsel istismara maruz kalmış çocuğa uygun yardımı sunma açısından yararlı olacaktır.

— Çocuklara yönelik cinsel istismar konusunda duyarlılık sergilenirken esas amacın çocuğun yararı ve koruması olduğu unutulmamalıdır. Bu nedenle çocuğun ve aynı zamanda ailenin ikincil örseleme yaşamamasına özen gösterilmelidir.

İstismar kuşkusu duyulduğunda neler yapılmalı?

— İstismar durumundan kuşkulananları durumunda, kesin tanı ve değerlendirmelerin yapılması için, çocuğu bulunduğu ilde çocuk koruma birimi/merkezi varsa bu birime/merkeze, yoksa en yakın hastanenin acil servisine götürülmelidir.

— İstismar olayı yeni olmuş ve çocukta gözle görülür bulgu ya da çocuğun anlattığı öykü varsa, yani kesin istismar durumu gerçekleşmişse, durumun farkına varan aile ya da öğretmenler tarafından olay için Savcılığa başvurulmalıdır.

— Bu durumda yönlendirilen merkez ya da hastanede istismarın tanısı konulur ve hastane ya da merkez tarafından Savcılığa bildirimde bulunulur.

Sonuç olarak...

3. Genç Kadın Buluşmamızı gerçekleştirirken, cinsel istismar olgusunu değerlendirmemiz bir adım. Bu durum karşısında gücümüz oranında nasıl bir yol ve nasıl bir politika izlememiz gerektiği yönlü tartışmalar yürütmemiz ise bu adımı büyütecektir. Öncelikle cinsel istismar üzerine yaptığımız ve yapacağımız tartışmaları yaygınlaştırarak, başta kendimiz olmak üzere çevremizin bu konuda duyarlı hale gelmesi için çaba göstermeliyiz. Egemen sistemin başta medya olmak üzere çeşitli yollarla istismar olaylarını meşrulaştırmalarına karşı mücadele etmeli ve medyanın olayı pornografi malzemesi haline getirerek mağduru bir kez daha mağdur ettiği dili kullanmamalı/kullandırtmamalıyız. Ve yukarıda Eğitim-Sen’den alınan tavsiyeler ışığında çocuk istismarına karşı duyarlılığımızı artırmalı ve bunların yaygın bir şekilde topluma iletilmesinde bir kanal olmalıyız.

CEYLANIM BEN

Coğrafyalarda yeri belirlenmemiş konaklarda, adı konmamış topraklarda yaşarım. "Nedeni bilinmeyen" bombalar parçalar bedenimi. Kara gözlerim tanıklık eder ölüm nedenime. Ceylan güzelliğinde Ceylanım ben. Önce ülkemi işgal edip parçaladılar, sonra da savunmasız bedenimi. Ölümün en yalın yasalarını bile hiçe sayarak yazdılar ölüm nedenimi.

En çok korunması, sahiplenip sevilmesi gerektiği yazılan, en değerli şeylere layık olduğu söylenen, en göz alıcı canlı kart postallara en sevimli, en güzel resimleri çizilen, ancak dünyanın yoksulluk dolu ağırlığını incecik omzunda ölüncüye kadar boynunda en fazla taşımak zorunda kalan benim. Her beş saniyede ölen benim. Zulmün her türüsüne en büyük tanıklık eden küçük gözüm... Payına en çok sürgün ve ölüm düşen benim. İlk yaşam dersim açıklık ve yoksulluktur. Sokaktır okulum, sahipsiz yıkık evlerdir sınıflarım. Bundandır ki terbiyem çocuk yüreği olamadı. Yaşamın çelişkilerini daha anlama yaşına gelmeden büyüdüm ve dinledim ağır hasret kokulu sevda türkülerini ve acı dolu katliam ağıtlarını. İnsanca olan hiçbir şeye tanıklık edemeden çocuk yüreğime orantısız acılar düştü. Parçalandı yüreğim. Çocuk bilincim, çelişkilerin orta yerinde bilendi. Yaşamın en yaman çelişkileri ve çatışmaları içinde öğrendim ayakta dimdik durmayı. Ve başladım acılar ortasında tek başıma kalmaya.

Adım adressiz yoksulluk ve ölümdür. Bomba ve şarapnel parçalarıyla kefensiz gömülürüm. Mezar taşlarım adsızdır. Çocuk dünyadır kimliğim. Yaşama doymamış çocuk rengim kalır orta yerde. Başlıksızdır şiirlerim, melodisi kesik kesiktir türkülerimin. Doğduğum topraklar gibi sevgim parçalıdır. Yürek atışlarım hep yarım. Ve bundandır ki dünyaya gelme sevincini bile yaşayamadan geride söyleyecek hiçbir şey bırakmadan çekip gittim bu dünyadan.

Her toprak parçasında dili farklı da olsa aynı destanlar yazılır benim için. On iki yaşında on üç kurşunla çizilir kaderim. Kızıltepe olur kurşunlu anıtım. Tıpkı Filistinli çocuk gibi işgal kurşunlarından kaçarken baba göğsüne düştü ince bedenim. Başka söze gerek olmayacak kadar yalındır adım. Adım işgal kurşunlu ölümdür. Adım adressiz Kürdistan'dır. Adım çocuk dünyadır.

Mazlum adımdır çocuk suçum. Bundan başka suçumun olmadığını kimseye anlatamadan Newroz rengini bilincime kaydetmek isterken kırdılar kolumu kanadımı. Bir bayram günü sessiz sesimi bir güvercinin kanat çırpınışlarına yüklemek isterken, gözlerim kan doldu. Kolum kanadım gibi çocukluğum kırıldı. Mazlumum ben. Adım gibidir özüm. Emekçi bir Kürt olmaktan başka yoktur hiçbir suçum. Hiçbir zaman anlatamadım Kürt suçsuzluğumu. Bundandır ki her bayramda kırılır kolum. Zalim polislerin kaba kanlı elleri arasında kalır masum uçuşlarım. Kürt kimliğime ait tüm canlı renkler acı olur çocuk bakışlarımda. Ve bu kan dolu bakışlar intikam yemini olur gerillanın patlayan namlularında. Ve bu özgürlük sesleri yaşatır beni. Gözlerimdeki kan dolu renkler daha kurumadan başlarım türkümü yeniden dağlara söylemeye.

Coğrafyalarda yeri belirlenmemiş konaklarda, adı konmamış topraklarda yaşarım. "Nedeni bilinmeyen" bombalar parçalar bedenimi. Kara gözlerim tanıklık eder ölüm nedenime. Ceylan güzelliğinde Ceylanım ben. Önce ülkemi işgal edip parçaladılar, sonra da savunma-

sız bedenimi. Ölümün en yalın yasalarını bile hiçe sayarak yazdılar ölüm nedenimi. Sonra parçalanan bedenimi yan yana getirip bir kefene bile koymadan en uyduruk harfleri toplayıp yan yana getirerek yazdılar ölüm haberimi. Medyanın en çirkin sayfalarına alet ettiler dona kalan saf temiz çocuk bakışlarımı. Gözü yaşlı annemin

beyaz yazması olur kefen bezim. Adımı Kürdistan dağlarında vurulmuş kara gözlü ceylanlardan almışım. Okul yüzü görmemiş ceylanım ben. Ben çocuk insanım.

Aylar geçen sel felaketinde çamurlu sularla cansız bedeni aranan, çamurlu oyuncakları annesinin elinde kalan Ceyda'yım. İşsiz babanın tek umudu, kolu kanadı kırık annenin tek Ceyda'sıyım. Çamurlu sular yuttu çocuk bedenimi yoksulluk çizdi gözlerimin rengini.

Ben Dilara'yım. Henüz altı yaşında gördüm karanlık dolu çukur ölümü. Tıpkı diğer akranlarım gibi manşet oldum çirkin yazılı basında. Gündem oldum renkli medyada. Ancak vicdan olamadım insanlığın kaybolan yitik kalplerinde. Zenginlerin para cüzdanlarına takıldı çocuk vicdanım. Ne yoksul yürekli annem ne de dilsiz insanlık sahip çıkamadı zayıf bedenime ne de yoksul ölüm nedene. **“Satın alınmaz çocuk ölümü”** diyemedi hiçbir allahın kulu. İnsanlık bütün utancıyla gömdü çocuk gözlerimi karanlık dolu toprağa.

Biz üç kız kardeşтик. Ölümü şifrelenerek yazılan, bilinmezliği sır gibi saklanan üç Kürt çocuktuk. Ne de çok görmek isterdik Urfa'yı. Göremedik annemin doğduğu memleketi. Vardık, nehirlili şehre vardık çocuk yutan zalim Ceyhan'a. Alışamadık Çukurova'nın sarı sıcağına. Alışamadık sürgün yaşamına. Görmek için ülkemizin dağlarını hep özlemine çektik SİPAN'ı, ARARAT'ı çiyeye GABAR'ı. Ceylan bakışlarımız çizildi Şahanları bol dağlarımıza. Geride öksüz kaldı kara gözlerimiz. Dayanamadı ağır hasret dolu yüreğimiz ne yoksulluğa ne in-

sanlığın çocuk utancına. Kenetlenerek el ele, bıraktık kendimizi zalim Ceyhan'ın derin karanlık sularına. Geride bir satır yazı bile bırakmadan boğduk utanç dolu yoksulluğumuzu. Bilinmezlik dolu çocuk sırlarımızla aktık nehir nehir.

Bayramda şeker toplarken adresiz hayın pusuya düştüm. Şeker bile yiyemeden kurban oldu zayıf yoksul bedenim. Canlı ve namuslu olan her şeyin alınıp satıldığı bu ülkede her bir körpe organım, gözü dönmüş tüccarların kirli iri ellerinde para oldu, rant oldu. Bayram olmadı yaşam bana. Şeker olmadı tatlı bana. Kurban oldum kurban bayramında.

Sürgün yemiş üç çocuk yürektik. Açlığımızı ve bir parça da çocuk isteğimizi gidermek için çıktık sokağa. Koca tekerli bir kamyon ezdi bedenimizi. Çöplere atılan marullara bile ulaşmadan ince bedenlerimiz kaldı demir tekerin altında. Dayanamadı çocuk bedenimiz ne süngülü sürgüne ne de yoksulluğun ağırlığına. Dünyanın yoksul yuvarlağı teker oldu ezdi ince bedenimizi. Ve sürgün toprakları oldu çocuk mezarımız.

Bir dilim baklava yemek uğruna büyük bir suçlu gibi zindana tıklan Antep'li çocuğum ben. Çocukluğumu ve insanlığımı çalanlar yargıladı beni. Tadamadığım bir dilim tatlı baklava oldu suçum. Mahkeme yargıcı, dünyanın tatlılarına sahip efendilerin buyruğunu uyguladı. Açlığı ve çocuk duygularını anlamayanlar yargıladı beni. Ne açlığım ne de tatlı çocuk duygularım anlaşıldı. Bir Allahın kulu sokağa çıkıp **“Bu ülkede çocukları aç bırakanlar çocukları yargılayamaz”** diyemedi. Oysa bu ülkede iyi bilinen paraların ve tüm tatlıların efendilerinin en kolay ve en rahat yaptığı iştir, çocuk yargılamak. En kolay iştir açlığın ve çocuk duygularının yargılanması. Oysa asla bulunup yargılanmaz açlığın ve yaşanmamış çocuk duyguların gerçek sorumluları.

Marketten bisküvi çaldı suçlamasıyla karanlık bir odaya tıkalıp cezalandırılan sonra da ‘yanlışlık’ oldu, denilerek salıverilen adı kısaltılarak yazılan çocuğum ben. Suç işlerken hatırlanır çocuk olduğum. Kodlanarak yazılırken adım, ne açlığım ve ne de çocuk duygularım sorulur. Kimse sormaz incinen çocuk duygularımın halini. Kimse sormaz kırılıp bükülen onurumu.

Bu ülkenin bütün karanlık çukurları ve çamur dolu su birikintileri, üst geçidi olmayan bütün asfalt yolları mezarım olur. Her aile içi çatışma sonrası sahipsiz kalır kollarım ve boynu bükük kalır kaderim. Her gün gazetesinin üçüncü sayfalarına kolu kanadı kırık halim yazılır. Karelere sığdırılır mazlum bakışlarım ve masumluğum manşet olur. Köşe yazarlarına, sanatçılara, sosyologlara, adı milletin vekillerine çıkmış halden bilmezlere konu olur kimsesiz çaresiz çocukluğum. Yapılan hiçbir açıklama ve yazılan hiçbir söz çizilen hiçbir resim derdime çare olmaz. Laflar çözmez sahipsiz şifremi. Hiçbir efendinin, yetkilinin, amirin aklına gelmez ne açlığım ne de kotlanmadan önceki adım. Bir an olsun bile hatırlanmaz çocuk varlığım.

Çocuğum ben, karanlıkların bin parçaya parçalanacağı günü bekliyorum. Dağları duyarak gelecek özlemi bekliyorum ve o muzaffer gün eğer bir gün gelecekse mutlaka çocuk renginde saf ve temiz gelecektir. Ve o gün geldiğinde dağların rengini gözlerime vereceğim ve sesimi sessiz nehirlerle bırakacağım. Kulaklarımdan hiç silinmeyen özgürlüğün nehir dinginliğinde melodisini çizeceğim çocuk yazgıma. Ve çocuk yaşamımı yazacağım insanlığın özlem dolu kitabına. Geleceğimi sımsıkı ellerime alacağım. Bir daha bırakmayacağım dilsiz yü-

reğimin atışlarını.

Ey yoksulluk dolu sahipsiz dünya! Ey kurşunlu ölüm! Sürgünlü yaşam! **“Çok acı var, dayanamıyorum.”** deyip bedenimizi suların sonsuzluğuna bırakmayacağız. **“Böyle hayat sizin olsun”** deyip, çekip gitmeyeceğiz. Bu yoksul ve güzel renkli dünyayı çaresizliğin sahipsiz kollarına bırakıp kenara çekilmeyeceğiz. Çelişki dolu yaşamın kötü bir seyircisi olmayacağız. Çözumsuzluk olmayacak yazılı kaderimiz. **“En büyük değer”**in en çok değersizleştiği bu yoksul dünyada sermayenin kollarına saldıracamız biriken çocuk öfkemizle. Çocuk bedenlerine doymayan zulmün efendilerine dört bir koldan saldıracamız. Büyüyen öfkemizle, bitmeyen kinimizle sömürü imparatorlarının karşısına dikileceğiz. Bu dünyayı çocuk açlığı ve yoksulluğu üzerinde zenginleşen efendilere dar edeceğiz.

Dersim’den bir Partizan

Aralık 2009

Çocuğum ben, karanlıkların bin parçaya parçalanacağı günü bekliyorum. Dağları duyarak gelecek özlemi bekliyorum ve o muzaffer gün eğer bir gün gelecekse mutlaka çocuk renginde saf ve temiz gelecektir. Ve o gün geldiğinde dağların rengini gözlerime vereceğim ve sesimi sessiz nehirlerle bırakacağım. Kulaklarımdan hiç silinmeyen özgürlüğün nehir dinginliğinde melodisini çizeceğim çocuk yazgıma.

GÖÇMEN GENÇ

Tatilimizi anlamlı kılmak...

Önemli olan bulunduğumuz her yere düşünce ve siyasetimizi taşımak, bunun olabilmesi içinse ancak ve ancak devrimci kimliğimizi yaşatmak ve YDG'li olmanın verdiği sorumluluk bilinci ile hareket etmektir. Tatillerimizi bu yaklaşımla ele almak ve bu anlayışı tatil süreçlerine girmeden önce bilincimizde güncelleştirmek şüphesizki kendimizde dahil olmak üzere örgütümüze önemli katkılarda bulunacaktır

Yine bir yaz sürecine girerken bu dönemlerde akla ilk gelen şey tatil olmaktadır. İnsanı değil de azami kâr hırsını esas alan ve insanın insana yabancılaşması kültürünü pekiştiren kapitalistlerin elit tatil politikalarına karşı, bizim de süreklilik arzeden politikalarımız olmalıdır. Bu anlamıyla tatilimizi daha anlamlı kılabilmemizin yollarını aramak, devrimci niteliklere sahip olan ATİK- YDG'nin bir parçası olarak tatillerimizde de bu nitelik ve kimliğe uygun hareket etmek bizler açısından bir zorunluluk olmalıdır.

Ezilmişliğin, horlanmışlığın, bireyciliğin, kendine ve topluma yabancılaşmanın, dizginsiz sömürü ve saldırıların kol gezdiği günümüz dünyasındaki emperyalist-kapitalist sistem koşullarında, alternatif tatil anlayışını geliştirmek, dinlenirken de kendimizi yeniden üretmek ve ihtiyaçlarımızı karşılamak oldukça önemlidir. Sınırlı bir zaman dilimini kapsayan tatillerimizde durumumuzu güçlendirecek anlar yaratabilmek gibi bir nesnellik söz konusu olmalıdır.

Tatillerimizi bir tek eğlenmek, gezmek, alışveriş, aile ziyaretleri vb. olgularla sınırlı bırakma yönelimi dönem dönem güncel olabilmektedir. Bunların doğal yanları olmakla birlikte demokrasi ve devrim mücadelesinin bizlere yüklediği görevleri geçici olarak rafa kaldırma ve bunu meşrulaştırma biçimindeki şekillenmeler de ortaya çıkabilmektedir. Bu tabii ki tatil olgusunu kavrayış ve algılayıştaki eksikliğimizdir.

Oysa bizler, yani devrimci mücadelenin birer aktivistleri olarak bulunduğumuz her alanı bir mücadele alanı olarak görmeli, bunun koşullarını yaratarak bu kısa zaman dilimini nitelikli kılmalıyız. Tatil amaçlı gittiğimiz her ülkede enternasyonalizm bilincinin pra-

tikte yaşanması ve halklararası kültürel iletişimin kardeşlik temelinde kurulması anlamında çok ciddi objektif koşullar yaratabilme olanakları bulunmaktadır. O alandaki ilerici ve devrimci gençlik örgütleriyle tanışabilme, ilişkiler yakalanması, tecrübe/deneyimlerinden öğrenmek ve bunları kuruma aktarabilmek gibi birçok misyon oluşturabiliriz kendimize.

Yine tercihlerimiz arasında en çok yer alan Türkiye'de, YDG çalışmalarına birebir katılmadan ziyade örgütleyicisi olma gayreti gösterebilmeliyiz. Aramızda kopmaz bağların olduğu Türkiye YDG ile karşılıklı etkileşim ve dayanışmanın yanısıra birbirimizden öğrenme de söz konusu olmalıdır. Ki YDG'nin gündem ve yönelimlerini takip ettiğimizde görmekteyiz ki, ATİK-YDG olarak bizlere de bulunduğumuz coğrafyada birçok sorumluluk ve görev düşmektedir.

Örneğin Munzur Festivali gibi çeşitli etkinliklerde YDG çalışmalarına neden dahil olmayalım? Ya da köy çalışmaları, dergi dağılımı ve yine birçok sosyal eylem ve etkinliklere katılarak neden devrimci bir tatil yaşamını mümkün kılmayalım?

Bu vb. örnekleri çoğaltabilmek mümkündür. Fakat önemli olan bulunduğumuz her yere düşünce ve siyasetimizi taşımak, bunun olabilmesi içinse ancak ve ancak devrimci kimliğimizi yaşatmak ve YDG'li olmanın verdiği sorumluluk bilinci ile hareket etmektir. Tatillerimizi bu yaklaşımla ele almak ve bu anlayışı tatil süreçlerine girmeden önce bilincimizde güncelleştirmek şüphesizki kendimizde dahil olmak üzere örgütümüze önemli katkılarda bulunacaktır.

ATİK – YDG MYK

Azad ve Pandey yoldaşlar ölümsüzdür!

“Azad yoldaşın aramızdan ayrılışı büyük bir kayıptır. Aynı zamanda yeni atılımlar içinde bir cesarettir. Sarsılmaz ve kararlıca yürütülecek bir savaşın gerekçesidir. Çünkü şehitlerimiz her daima kararlılığımızın adı ve zaferimizin teminatıdır. Şehitlerimize en büyük armağanımız da onların ideallerini gerçekleştirmektir.”

Hindistan’da Azad ve Pandey yoldaşların katledilmesi Türkiye’de Hindistan konsolosluğu önünde yapılan bir basın açıklaması ile kınandı.

1 Temmuz günü insan kaçırma ve soğukkanlı cinayetleri ile ünlü Andhra Pradesh Özel Tim Polisi, Hindistan Komünist Partisi/Maoist Siyasi Büro üyesi ve sözcüsü Azad yoldaşı ve bağımsız bir gazeteci olan Hem Pandey’i Nagpur kentinde kaçırarak Maharashtra yakınlarında katletti.

Gerici Hindistan devleti tarafından gerçekleştirilen bu cinayetler 14 Temmuz günü Taksim’de bulunan Hindistan Konsolosluğu önünde yapılan bir eylemle protesto edildi.

Partizan ve Demokratik Haklar Federasyonu tarafından gerçekleştirilen eylemde Türkçe ve İngilizce “Cherukuri Rajkumar(Azad) ve Hem Pandey (Jitender) yoldaşların katili Hindistan devletidir! Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!” yazılı pankart açıldı.

Eylemde kitle adına yapılan basın açıklamasında; Maoist’lerin emperyalist tekeller ile Hindistan komprador sınıflarının sömürücü-gerici emelleri ve doğanın katledilmesi demek olan yağma politikalarına karşı çıktıkları ifade edildi. Hindistan gericiliği tarafından adına “Yeşil av” denilen operasyonlar ile Maoistlerin yok edilmek istendiği dile getirildi.

(İstanbul)

Cigdem Yoldas, Dersim festivalinde dağıtım yaparken..

Ma be xer xorte dersimi!

Mektubuma kendi dilimde devam etmek istedim. Sana bizim dilimizden derdimi anlatmak istedim, bizim dilimizden acılarımı, bizim dilimden tasalarımı, endişelerimi ve insana dair bin bir türlü bir o kadar da karmakarışık duygularımı... Bundan tam tamına 72 yıl önceydi. Kana boğdular ülkemi. Yel dağı ağladı halimize; kan aktı Munzur; bebek çılgınlıklarına boğuldu Kutu Deresi. Süngüden geçirildi atalarım. Sonra... Sonrası kopardılar atalarımı jar-ı diyar ülkesinden dillerini kültürlerini hiç bilmediği topraklara. Sonra konuşamaz olduk dilimizi. Drendik. Yiğit oğullarımızla kızlarımızla yeşerttik toprağımızı. Zalimler yüzyıllardır ele geçiremediği bu toprakları bir şekilde almalyıldılar bir şekilde Dersim düşmeliydi. Silah, tank, tüfek yaramamıştı işe.

Sonra arkadaş; sonra bir şeyler oldu ülkemize. Önce sistem yoz kültürüyle girmeye çalıştı Dersime. Esrarı soktu. Uyuşturdu gençlerimizin beynini sonra konsomatristlik adı altında fuhuşu yaymaya başladı.

Sonra arkadaş; barajlarla boğmaya çalıştı Dersim'in haykıran sesini. Artık gelmiyordu Munzurun sesi. Xızır boğuldu gole Çetu'da. Artık Munzur'dan

gelen tek ses sinek vızıltılarıydı.

Sonra koruculuk başlattılar kardeşler arasında nifak tohumu serptiler. Faydalandılar yoksulluğumuzdan. Halbuki onur daha değerli değil miydi yaşamdan?

38'de Dersim'in komutanları Munzur'da ikrar vermemiş miydi kardeşliğe; kutsal Munzur'dan içmemişler miydi suyu. İhanet ne zamandan beri Dersim'de kabul görür oldu? Atalarımızın topraklarının kapısı ne zamandan beri açıldı ihanetçiye, vurguncuya?

Biliyor musun Dersimli arkadaş; şimdi her tepeye karakol yapıyorlar, ormanlarımızı yakıyorlar. Sahi daha ne kadar suskun kalacaksın bu durum karşısında? Ne kadar daha kayıtsız kalabileceksin? Ne yapmam lazım

deme. Ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun. Terk edeceksin şu sessizliği. Atacaksın üzerindeki ölü toprağını. Partizanca mücadele edeceksin Partizanca savaşacaksın kötüye dair ne varsa silip atmak için... İyiliğe bir adım daha yaklaşabilmek için...

Kaldır kafanı gökyüzüne; dön yüzünü dağlara, umut da oradadır isyan da... **Bir YDG'li**

Demek Gidiyorsun Küçük Kırlangıç...

Son bir hamleden sonra, çevresine bakınarak kendisine sığınacağı bir kaya oyuğu aradı küçük kırlangıç. Oldukça yorulmuştu. Aslında daha yolu uzundu. Sıcak diyarlara varana kadar kanat çırpması gerekiyordu. Ancak aniden bastıran kar yağışı hareket etmesini zorlaştırıyordu. Bu nedenle kar yağışı durana kadar beklemesi gerekiyordu. Gözüne ilişen kaya oyuğuna doğru son bir kanat daha çırpı. Ağzında taşıdığı ot taneciklerini yerleştirdikten sonra biraz dinlenmeye koyuldu. Şimdi tek düşüncesi biraz yemektir. Dinlendikten sonra, tekrar kanatlanıp yiyecek bir şeyler arayacaktı doğada. Soğuktan kaynaklı biraz üşüyordu. Tüylerini kabartıp kendisini ısıtmaya çalışsa da esen soğuk rüzgar yine de biraz etkiliyordu küçük kırlangıcı. Tam dinlenmeye koyulmuştu ki önünde durduğu derin karanlığın içinden sesler gelmeye başladı. Biraz ürktü. Kendini kaya oyuğuna biraz daha sıkıştırdı. Gelen seslerin kendisini fark etmesini istemiyordu. Çünkü sürüden ayrı düşmüştü ve tek başına savunmasız bir şekilde duruyordu. Derken konuşma sesleri ayak sesleriyle birlikte daha da yakınlaşmaya başladı. Karanlık yerden üç kişinin dışarı çıktığını gördü. İçlerinden biri kafasını şöyle bir çevirerek doğaya göz gezdirdi. Gözü bir ara küçük kırlangıcın saklandığı yere takıldı. Orada bir farklılık fark etti. Oraya doğru dikkatlice baktığında, küçük kırlangıcın ürkererek gizlendiğini gördü. Usulca yaklaştı küçük kırlangıca. Korkutmak istemiyordu. Sadece biraz sevecekti. Elini uzattığında küçük kırlangıç kendisini çekebileceği son noktaya kadar gizlemeye çalıştı. Ancak yine de uzanan elden kurtulamadı. Özgürce kanat çırparken tutsak düşüğünü anımsadı. Tanımadığı bir el, onun kanat çırpmasını engelliyordu. Oysa alışıktı değil mi tutsaklığa. Özgürce kanat çırpmanın onun en büyük mutluluğuydu.

Fark etti küçük kırlangıcın ürkekliğinin arttığını onu avucuna alan kişi. Onu teselli etmek istiyordu. Biraz sevip, biraz da yemek verip onu azad edeceğini anlatmak istiyordu. Ama ne kırlangıç anlayabiliyordu onu ne de o kırlangıcı... Nasıl anlatmak istediğini düşündü. Sonra aklına küçükken kuş dili diye tabir edilen oyun geldi. Bu şekilde anlaşabileceklerini düşündü. Hissettirebilirdi sevgisini. Onu incitmek istemediğini. Şöyle büyük bir sevgiyle okşadı küçük kırlangıcı. Ve başladı onunla konuşmaya.

“Korkma küçük kırlangıç, amacım seni incitmek değil, biliyorum korkuyorsun. Kendini kurtarmak istiyorsun. Şimdi özgürce doğada dolaşmak istiyorsun. Senin özgürlüğünü elinden almıyorum küçük kırlangıç. Bilirim özgürlüğün ne anlam ifade ettiğini. Bunun için buradayız bizde. Özgürlüğümüz için ve seni birazdan azad edeceğim küçük

kırlangıç.”

Bakışlarındaki sevecenliği kendisinin okşayan elin şefkatini hissetti küçük kırlangıç. Ne demek istediğini anladı. Şimdi ürkekliğin yerini biraz şaşkınlık almaya başladı. Onca yer gezmişti. Şehrin o kalabalık caddelerinde rastlamıştı insana daha çok. Böyle bir yerde ilk defa karşılaşılıyordu. Onlarında tutsak kıştan dolayı burada mahsur kaldığını düşündü. Özgürlüklerinin kar tarafından alındığını düşündü ve üzüldü. Anlam veremiyordu. İnsan niye burada kalır diye ve sordu karşısındakine.

Anlattı o da niye burada olduklarını. “Dedim ya küçük kırlangıç. Özgürlüğümüz için buradayız. Sen şehirdekilerin özgür, bizim tutsak olduğumuzu düşünüyorsun. Doğru biz tutsağız ama bizde sadece senin gibi doğaya tutsağız. Onun dışında özgürlüğümüzü yaşıyoruz. Bak mutluyuz. Gülebiliyoruz. Oysa senin dediğin yerdeki insanlara bak. Bir üstadın deyimiyle, suratı asık kalabalık onlar. Özgürlüğün içinde tutsaklığı yaşıyorlar. Çünkü onlara takılmak istenen koca bir zincir var. Onu parçalamadıkça suratları asık olmaya özgürlük içinde tutsaklığı yaşamaya devam edecekler. Ve biz bu zincirin bir halkasını parçalamak için buradayız. Kendimize takılmak istenen zinciri parçaladık. Bunun için özgürüz. Ve sadece kendi özgürlüğümüz için değil. Bütün insanların özgürlüğü için buradayız. Mutluluğumuz bundandır. Yoksa bu çağda bu mağaralarda kim mutluluğu yaşayabilir.”

Küçük kırlangıç rahattı artık. Kaygılarından ve ürkekliğinden eser kalmamıştı. Bir yandan kendine verilen ekmek parçalarını yemeye, diğer taraftan da dostluğunu geliştirmeye çalışıyordu.

Kar yağışı sürdüğüçe, dostluklarını daha bir pekiştirdiler. Birbirlerine anlattıkları, paylaştıkları o kadar çok şey vardı ki, o kadar ortak yanları... Ve kar yağışı durduğunda artık ayrılık vakti gelmişti. Oysa birbirlerine o kadar çok alışmışlardı. Güneş kara bulutlara baskın çıktığında, küçük kırlangıç yolculuğa hazırlanmaktaydı. Diğeri ise daha bahara kadar bekleyecekti. Ne de çok özlemişti insanlarla sohbet etmeyi. Ve küçük kırlangıç yola koyulduğunda, arkasından o kadar çok şey söylemek istemişti ki kalan. İçinden söyleyebilirdi sadece dostuna.

Demek gidiyorsun küçük kırlangıç.

Sıcak ülkelere;

Oradaki badem çiçeklerine

Benden selam söyle

Dersim'den Bir Partizan

2 TEMMUZ MADIMAK KATLIAMI

1993... Pir Sultan Kültür Etkinlikleri'nin 4.'sü yapılacaktır. Her yerden akın akın insanlar geliyor. Ankara'dan, İzmir'den, İstanbul'dan. Herkeste muazzam bir heyecan. Heyecanın en büyük sebebi de etkinliklerin Sivas'a kaydırılmasıdır. Gelenlerle birlikte provokasyonların hızı da arttırılmaktadır. Önce gazetelerden başlanır işe. Gazetelerde 'Müslüman mahallesinde salyangoz satılıyor' manşetleri şu ifadelerle beslenmişti; *'Türk milletine sataşmayı adet haline getiren Aziz Nesin'i kim ne amaçla getirdi? Pir Sultanı nasıl tanırırsınız? Bizim bildiğimiz ve öğrendiğimiz kadarıyla Pir Sultan Abdal herhangi bir dine ve mezhebe mensup değildir. Toplumların arasına nifak tohumu sokan bir kişi olarak yargılanmıştır. Şimdi kalkmışız Pir Sultanı anıyoruz.'*

Sözler elbette cahillikten değil provokatörlüktendir. Daha sonra Sivas sokaklarında bildiriler belirmeye başlar. Bildirilerin canılığı şu sözlerden çok daha iyi anlaşılır; *Aziz Nesin köpeği, yanında kendisiyle beraber gelen bir ekiple birlikte şehrimiz valisi tarafından davet edilip, şehirde adeta Müslümanlarla alay edercesine gezebilmektedir. Kafirler şunu iyi bilmeli ki: İslam'ın peygamberini ve kitabın izzetini korumak için bu uğurda verilecek canlarımız vardır.*

**Ölüler dirilirdi
çıkamazdım ki otelden
ben otelden hiç çıkamazdım ki
her şeyi bilen bir adam gibi
gelip geçerd kiş**

ATEŞ YARDI. CAN YARDI. CANLAR YARDI.
ONLAR ATEŞTE SEMAHA DURDULAR. BENİM
KABEM İNSANDIR DİYEREK. DOST SENİN
DERDİNDEN, BEN YANA YANA
DİYEREK. CANLAR KATLEDİLDİLER
2 TEMMUZ'DA MADIMAK'TA, SİVAS'TA ÖLDÜ-
LERİ CANLAR, ÖLÜMÜ GÜZEL KILDILAR...

**ve hayaletler halinde yaz sürüleri
gündüz ve gece
gece desem gece,gündüz desem gündüz
ve desem ki sonuncu günü
dünyanın insan eliyle yaratılmasının
sonuncu günü**

Günlerden 2 Temmuz'dur...Cuma namazından çıkan bir grup ağzı salyalı 'insan' buradan Kültür Merkezine doğru yürüyüşe geçer. Sayıları en başta 80-90 olan ağzı salyalı grup dakikalar geçtikçe çevre illerden gelenlerle birlikte yüzleri binleri bulmaya başlar. Buraya saldıran grup karşısında bir direnişle karşılaşır. Devrimciler, canlar barikatlar kurup çatışmaya direnmeye başlıyor ve yine geri çekilerek karşı koymaya çalışıyorlardır. Gericiler gözlerini sonrasında anıta dikmiştir. Kana susamış gözü dönmüş gericiler kazmalarla baltalarla önce ozanın sazını kırarlar. Kırdıkça daha da vahşileşirler. Valiliğin isteği üzerine belediye başkanı Temel Karamolloğlu faşistlere yönelik konuşma yapmaya gelmiştir. İlk söz *'ben emniyetten değilim,sizlerin bir kardeşiyim'* olur ve ardından kitleyi provoke edici o ünlü konuşması başlar. Faşist kitle buradan otele doğru yönelmeye başlar. Ağzı salyalı faşistlerin sayısı on binleri buluvermiştir. Sloganlar eşliğinde otele ateşe verirler. Canlar ateşe semah durur. 33 insan, 33 aydın, 33 can tohum olup toprağa düşerler. Olayın ardından devlet görevlilerin demeçleri ise tüyler ürperticidir. *"Otelin sara vatandaşlarımıza hiçbir şey olmamıştır."*

Abdullah Akçay Ölümsüzdür

ABDULLAH AKÇAY,
LÖSEMİ (KANSER HASTASI)
BİR TUTUKLUYDU.
T. KÜRDİSTAN'NDAN İSTANBUL'A
KÜÇÜK YAŞLARDA GELMİŞ VE
HENÜZ 14 YAŞINDAYKEN,
ADLİ BİR SUÇTAN HAPİŞHANEYE
GİRMİŞTİ.
ABDULLAH, LÖSEMİ HASTALIĞINA
YAKALANDIĞI HAPİŞHANEDEN
ÇIKMAK VE AİLESİNİN YANINDA
OLMAK İSTİYORDU. SON İSTEĞİ
BUYDU! AMA **DEVLET** VE ONUN
“KANLI HAVLUSU” **ADLİ TIP**, ONUN
BU İSTEĞİNE, TA Kİ ÖLÜMÜN
SINIRINA GELENE KADAR KULAK
TIKADILAR.
ADLİ TIP, YAVAŞ İŞLEDİĞİ İÇİN
DEĞİLDİ AKÇAY'IN ÖLÜMÜ... TIPKI
GÜLER ZERE GİBİ DEVLET ONUN
DA ÖLÜME GİDİŞİNİ İZLEMİŞ VE
ÖLÜMÜN SINIRINDA İKEN, DALGA
GEÇERCESİNE BIRAKILMASINI
İSTEMİŞTİ!

Abdullah Akçay için ailesi, İHD İstanbul Şubesi ve Hasta Tutsaklar Platformu her hafta Taksim'de, Akçay'ın tutulduğu Okmeydanı Hastanesi ve Adli Tıp Kurumu önünde eylem düzenlediler. 21 Temmuz günü hayatını kaybeden Akçay, “kanlı havlu” Adli Tıp Kurumu'ndan alınarak memleketi Mardin'e yollandı!

Katil devlet hesap verecek!!!

Yine madenler ve yine işçi cinayetleri...
Edirne Keşan'da yine güvencesizliğin ve kâr hırsının kurbanı yine işçiler oldu. **Volkan Hamarat, Yunus Aktaş ve Halil Açıkgöz** bir “kader”in değil patronların kurbanı olmuştur!

Ceylan Önkol, Aydın Erdem ve Şerzan Kurt'un ardından şimdi de Van'da pikniğe giden 16 yaşındaki **Canan Saldık**, yakınındaki kışladan açılan ateş sonucu yaşamını yitirdi!

**Gece karanlık... gece zifiri karanlık... İnsan 'ölmüyor' o gece. Gece karanlık, insanlar aydınlık.
Gece çirkin, insanlar güzel. Gece puslu, gece kötü, gece... gece... gece ...**

Gece suskun. İnsanlar alışık bu suskunluğa. Biliyorlar bu suskunluk iyi bir suskunluk.

Bir çocuk ağlıyor. Ağlıyor yırtılmasına.

-Sus! Sus! Ağlama.

Onlar ölmediler sus!

Onlar ölemezler sus!

Ağlama sus!...

Karanlığı uğurlamaya gittiler onlar. Sus!

Geceyi delen kurşundu onlar, gündüzü muştulayandı onlar.

Toprağa atılan tohumlardı onlar, filizlenecekler özgür yarınlarda. Serpilip yeşerecekler, geri gelecekler. Bir daha da gitmeyecekler. Ağlama!

Onlar ölmediler.

Nergisler açtığında, çiğdemler... açtığında hepsi geri gelecek. Zaten bunun için gitmişlerdi: gidecekler ama geri gelecekler. Bu sefer daha güzel bir dünyaya gelecekler. Gece aydınlık günlere gebe ya!

İşte o aydınlık günün ilk sabahında, karanlıkla aydınlığı birbirine bağlayan gecenin ilk sabahında geri gelecekler.

Umut olmaya gittiler. Sus!

Öfkeleri, inançları, cesaretleri burda ama. Onlara bak, sevin.

Gitmeseler miydi? Yani geri gelmeseler mi?

Karanlıklar aydınlıklara, düşmanlıklar dostluklara, gece gündüze, kötülükler iyiliklere, geri ileriye, ters düze, dönmese mi?

Yok! Gitsinler. Biz de gidelim, daha çabuk gelsinler.

Düşmana kurşundular,

İsyana ses, doğmamış çocuklara umut olmaya gittiler.

Geri gelecekler.

(Kalimero dergisinden)